

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

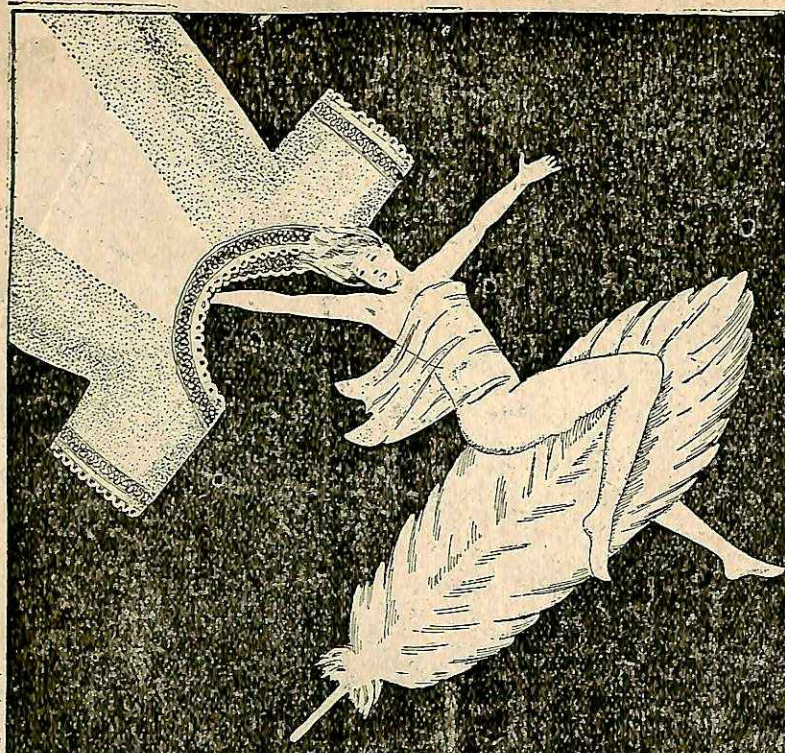
ΕΤΟΛ ΕΤ!

Αρ. $\frac{34}{313}$

1932

Καίρια: Δουζαδίου
10 Κηρύπος

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA
Πωλούνται εις τα φαρμακεία
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
 ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 23.605

FLY-TRAP
ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ
Αρωματικό έντομοκτόνον
Εξολοθρεύει. Μύρες, κουνούπια
κορεούς ψύλους, κατσαρίδες κτλ.
ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο "ΦΟΙΝΙΞ"
 Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξείδια εις τας διαφόρους
 Ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταύτα εις τὸ
 ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5,
 Δουτρά τῶν διαφόρων Δουτροπόλεων ΑΙΔΗΨΟΥ-ΜΕΘΑ-
 ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ Τῶν ὡς ἂν ἀναφερομένων Ιαματικῶν πη-
 γῶν. Ιατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεῖα ἀνακινήσεις.
 Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 μ.μ.

ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
 Ὁ κ. Γεώργιος Βασιλείου, διπλωματούχος τῆς Σχολῆς
 «Napolitan» τῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων (Academie Na-
 tionale de Coupe Paris), παραδίδει μαθήματα κοπτικῆς γυ-
 ναικείων φορεμάτων.
ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΕΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΟΝ
ΤΙΜΑΙ ΠΡΟΣΙΤΑΙ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑΣ
 Πληροφορίαι: Κατάστημα Ἐγγλέζου καὶ Βασιλείου
 Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας 4.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
 ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
 ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)4ο)ο μέχρι δραχμῶν 100.000
 ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ
42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Bismoterran
Τὸ ιδεώδες φάρμακον ἐναντίον
τῶν νοσημάτων στομάχου καὶ ἐντέρων
ὑπερχλωρδρίας - ἔλκους-διαρροϊῶν κ.λ.λ.
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΓΡΟΤΕ & ΣΙΑ ΒΑΛΑΟΡΙΤΟΥ 16

Κάθε κομψή Κυρία δὲν πρέπει νὰ βια-
 σθῇ νὰ ράψῃ τὰ φορεμάτά της. Ἄς ἐπι-
 σκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς δι-
 πλωματούχου μεδίστας
Δ' ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
 ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.
 Θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα
 τῆς θερινῆς σαϊζὸν με χάρι, Παριζιάνικο
 γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.
 Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ
 τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρον.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ
 Ἀποσπᾷ τὸν καλλοπιστικὸν διὰ καθέ
 κυρίαν. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ
 προσώπου. Καθαρίζει τὸ δέρμα. Ἐξυάλει-
 φει τὰς ρυτίδας. Προφυλάσσει τὸ πρό-
 σωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολάς.
 Διὰ περισσότερὰς πληροφορίας, ἀπο-
 τανθῇτε εἰς τὸ Φαρμακεῖον κ. Νικήτα
 Δασκαλάκη, Ὁμόνοια.
ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
 Ἰατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
 ἑξαετία ἐπιμελήτης τῆς ἰδιαιτέ-
 ρως Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
 Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κε-
 φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
 Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.
 Ἀριθ. τηλεφ. 80215
ΖΗΤΕΙΤΑΙ Διδασκάρις Γαλλι-
 κῆς διὰ μικρὰν Ἐπαρχίαν με ὕγι-
 νὸν κλίμα, διὰ ν' ἀναλάβῃ δύο μι-
 κρὰ παιδάκια. Πληροφορίαι εἰς τὰ
 Γραφεῖά μας.
 ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκέπεδον 600 πε-
 ρίπου πήχεων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγ.
 Βαρβάρας 18 (Προφῆτης Ἡλίας
 Παγερταίου). Πληροφορίαι παρὰ
 τῷ Διευθυντῇ τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙ-
 ΑΣ». Λέκκα 7.

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ » ΕΞΑΜΗΝΟΣ ΔΡΧ. 200 » ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ \$ 100 » ΑΜΕΡΙΚΗΣ \$ 6 » ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30 » ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ 21 Αυγούστου 1932	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419
--	---	---

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
 Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
 Ἐν Αἰγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
 Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
 Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς
NEW YORK NEWS AGENCY
 General P. O. Box 497
 NEW YORK, CITY
 Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγινώσκει μὲς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομητὰ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύου-
 νται εἰς τὴν ἐκδόσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, ἡμερολόγιον,
 κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτοσημα οἰασοῦντες τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑΣ: «Τὰ Δῶρα τῆς Ἀγάπης».

Ὑπάρχουν δύο καθαρά ξεχωρισμένες ἐρωτικῆς διαθέσεις στὴν ποίησι τῆς Μυρτιώτισσας: Ἡ μιά, φλογερή, ἀκάθεκτη, ποὺ ποιεῖ καὶ ἀγωνιὰ διαρκῶς ἀπ' τὴν πολλὴ δυνάμει τῆς, καὶ ἡ ἄλλη, τρυφερή, ἀπαλή, αισθηματικὴ, ποὺ εἶναι σὰν ξεκούρασμα καὶ σὰν διὰ-
 λειμμα τῆς σφοδρῆς ἀγάπης καὶ ποὺ ἔχει μὴ ἀσθητικὴ γλῶσσα. Στὶς ἀκρίβεις Φλόγες, τὴν προτελευταία συλλογὴ τῆς, κυριαρχοῦσε, σχεδὸν μονοκρατορι-
 κά, ἡ φλογερὴ ἐρωτικὴ διάθεσι, ἐνῶ σ' αὐτὴν ποὺ κυκλοφόρησε τελευταία, στὰ «Δῶρα τῆς Ἀγάπης», ἐκδηλώνε-
 ται συχνότερα ἡ δευτέρη διάθεσι, ἡ αισθηματικὴ.

Νοιώθει κανεὶς ὅτι ἡ βασανισμένη ψυχὴ τῆς ποιήτριας, ποὺ γνόρσε διὰ τις τρικυμίες καὶ διὰ τὰ φαρμάκια τοῦ πάθους, ποθεῖ λίγη γαλήνη, λίγη ἀνά-
 παυσι, τόσο ἐπιθυμητὴ γιὰ τοὺς ξώ-
 δωναι πραγματικὰ ὅλη τὴν ἐπαρξί-
 τους, κἀκεῖναι δόξαλοι οὐ λαμπράδες
 στὶς φλόγες τῆς ἀγάπης.

Εἶναι τίποτε μικρότερον ἀπ' τὸν χωρι-
 σμὸ γιὰ ἕνα ποὺ ἀληθινὰ ἀγαπᾷ; Καὶ ὅμως κ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν δέχεται
 τὸρα μ' ἐγκατέστησι ἡ ποιήτρια, ἐνῶ
 ἄλλοτε θὰ μπορούσε ἴσως νὰ τὴ συν-
 τρήνῃ:

Τώρα ποὺ ἔφτασ' ἡ σοφὴ
 τοῦ δειλινοῦ μας ὥρα
 καὶ τῆς βαθεῖας ἀγάπης μας
 ὥριμος ὁ καρπός,
 τώρα ποὺ ἡ μέρα εἶναι γλυκειὰ
 κ' ἡ νύκτα εἰρηνοφόρα,
 κ' ἐντὸς μας περὶ γαλήνης
 τῆς νεότητος ὁ σεισμός,
 Τώρα ποὺ ἡ ἀνυπόταχτη
 κ' ἀνησυχὴ ψυχὴ μου
 διπλώθηκε στὰ πόδια σου
 σὰν ἡμερὸς ποῦλι,
 κ' εἶναι γιὰ σένα ἡ σκέψι μου,
 γιὰ σένα ἡ προσοχὴ μου,
 τοῦ χωρισμοῦ τὸ σήμαντρο
 θλιμμένο ἀντιλαλεῖ.

Τὸν τόνο αὐτὸν τὸν συναντοῦμε σὲ
 πολλὰ ποιήματα τῆς Μυρτιώτισσας, ὅ-
 λα μεστὰ ἀπὸ εὐκρινὴ καὶ αὐθόρμητη
 συγκίνησι, πλοῦσια ἀπὸ βαθεῖα καὶ

πραγματικὴ ἐσωτερικὴ ζωὴ. Εἶναι ὁ τό-
 νος τῆς γυναίκας ποὺ ἔδωκε τόσα πολ-
 λά στὸν ἔρωτα, ὥστε δὲν τῆς μένει
 παιὰ τίποτε ἄλλο νὰ δώσῃ, κ' ἐκείνης
 ποὺ ἔχει ἴσως περὶ, ὅτι ἀπὸ ἕνα με-
 γάλον πάθος βγαίνομε πάντα ταλαιπω-
 ροῦ. Τὸ τσάκισμα αὐτὸ, τὴν ψυχικὴ αὐ-
 τὴ κοῦρασι, τὴν ἀσθανόμαστε σὲ ὅλη
 τὴν ποίησι τῆς Μυρτιώτισσας. Ἀπο-
 πνεῖ δόξαλοι τὸν γλυκύτατον ἀπαι-
 δημὸν ὅλων τῶν μεγάλων ἐρωτευμένων,
 ποὺ διαρκῶς δηλαστοῦντο, διαρκῶς ἀνι-
 κανοποιεῖτο, θέλουν, λές, νὰ ξεφύγουν,
 μολοντοῦ βρῖσκουν ἐκεῖ μέσα τὴν εὐτυ-
 χία τους, ἀπὸ τ' ἀρπᾶγια τοῦ πάθους.
 Τὴν ἄλλη παρὰ ἕνα ἀέραντος πόθος
 γαλήνης εἶναι ἡ προσφυγὴ αὐτὴ στὸν
 ὕπνον, λιμάνι πρόσκαιρον, ἀλλὰ καὶ τόσο
 γλυκὸ, ὅσον τῶν κουρασμένων;
 Ἔφτασ' ὁ ὕπνος, νὰ τὸς, ἔχει ἀράξει
 στῆς κάμαρὰς μου τὸ βαθὺ σκοτάδι
 στὸ νοῦ μου τώρα βάλασμα θὰ σταῇ,
 κ' ἡ λύπη τῆς καρδιᾶς μου θὰ νυ-
 στάξῃ
 κάτω ἀπὸ τῆς φτερούγας τοῦ τοῦ χάδι.
 Ὅπου καὶ νὰν' τὸ βράδν αὐτοῦ θ' ἀ-
 (φήσω
 γιὰ κάποιο φῶς, ποῖος ἔχει ποιοῦ
 (ἄλλον κόσμον!
 Τοπία παραδεισένια θ' ἀνέωσας,
 κ' ἴσως γιὰ λίγην ὥρα νὰ εὐτυχίσω,
 μέσα στὸ φῶς, ποῖος ἔχει! τοῦ ἄλ-
 (λου κόσμου.

Μία τέτοια ἀνταμειβὴ μ' ἀξίζει, Θε
 (μου,
 γιὰτὶ εἶμαι ἀπόψε τόσο πονεμένη
 καὶ μόνη, ὅσο δὲν ἤμουν ποτὲ μου...
 Πλάνεψε τὴν ψυχὴ
 (μου ὀλίγο, Θε μου,
 ποὺ εἶναι ἀπ' τὴν ἀ-
 (λήθεια παιδεμένη!
 ... Μ' ἄγγιξε ὁ ὕ-
 (πνος: ὅλη ἡ ἀγα-
 (νία
 τῆς ὑπαρξέως μου
 (ἔχει ἀνιτηθεῖ.
 Τὸ αἶμα μου στα-
 (λάζει μ' εὐρυθμία,
 καὶ νοιώθω, ἀπ' τοῦ
 (παλμοῦ τὴν ἀτονία,
 πῶς ἔχει γιὰ τὰ
 (πάντα ἀδιαφορή-
 (σει.

Ἄδιαφορία, ἀλλοίμονο, τόσο πρόσ-
 καιρη! Δὲν μπορεῖ ν' ἀδιαφορήσῃ μὴ
 γυναῖκα ποὺ, καθὼς λέει, ἐπὶ νεῦμα
 τῆς τὸ σάρκινον τῆς τὸλμωσε ἡ ψυχὴ
 τῆς, μὴ γυναῖκα ποὺ ἔζησε τόσο πο-
 λὺ γιὰ τὸν ἔρωτα, ὥστε ἔρχονται σιγί-
 μες ποὺ ἀναρωτιέται μήπως κ' ἀπὸ τὸ
 βάθος τοῦ τάφου τῆς δὲν θὰ νοιώθῃ
 λαχταριστὰ γόνα, καὶ νεκρὴ δὲν θὰ
 τὸ χαίρεται τῆς Ἀγάπης τὸ μῦρο.

Ἄν στὰ «Δῶρα τῆς Ἀγάπης» συ-
 χνότερα μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ἐκδηλώ-
 νεται ἡ αισθηματικὴ διάθεσι, ἡ ἄλλη
 ὅμως ἐρωτικὴ διάθεσι τῆς Μυρτιώτισ-
 σας, ἡ διάθεσι τοῦ πάθους, ἔχει πε-
 ρισσότερη δύναμι, περισσότερη ὀξύτη-
 τα, εἶναι πολὺ πὺς συγκλονιστικὴ. Αἰ-
 σθανόμαστε ὅτι καὶ μέσ' στὴ θελημα-
 τικὴ τῆς ἀκόμη γαλήνῃ, μέσ' στὸ θε-
 ληματικὸ τῆς ἀποτομήνῃ καὶ ξεκού-
 ρασμα, τὴ δονοῦν καὶ τὴν τραντάζουν
 δόξαλοι τὰ παντοδύναμα καὶ ἀκατα-
 νικητὰ καλέσματα τοῦ πάθους. Καὶ βίαν
 τὸ ἀποδιώχνει, εἶναι σὰν νὰ τὸ ἀπώ-
 τεῖ καὶ τὴν βαθύτητα τραγικῆς κραυγῆς
 βγάζει ἀπ' τὸ στήθος τῆς, βίαν τὸ ἐπι-
 καλεῖται!...

Ὡ! ἡδονὴ τῆς ἡδονῆς! τὰ χέρια
 σὲ σέβανε τρεμάμενα τ' ἀπλώνω
 σὰν δύο λαχταρισμένα περιστέρια.
 Θὰ σοῦ δοθῶ μὲ τὴν ψυχὴν μου ἀκόμα
 κ' ὑποταγμένη στὸ δικό σου νόμο.

Σερμένη ἀκατανίκητα, παραδίδεται στὶς
 φλόγες τοῦ καὶ τότε μὲς μεταδίδει καὶ
 μὲς τὴν τρεμουλία τῆς μέθης τῆς, μὲς
 μέθης ποὺ μόνον οἱ
 μεγάλοι ἐρωτευμένοι,
 ἐκεῖνοι ποὺ ἔδωκαν
 καὶ ἀσπασμένοι
 στὴν ἀγάπην, μπο-
 ροῦν τόσο ἔντονα νὰ
 τὴν ἀσθανθοῦν:
 Τὸν πόθο σου ὅλο
 (μου εἶχες μεταδώ-
 (σει
 σὰν νάμουν ἐσθρα
 (κ' αἶμα ἐξὸ δι-
 (κός σου,
 κ' ὡς μετὴν ὥρα
 (ποὺ εἶχε ξεμερῶ-
 (σει,

Ὑπάρχουν ἀκόμη μερικὰ ποιήματα
 στὴ νέα συλλογὴ τῆς Μυρτιώτισσας,
 ποὺ μὲς δείχνουν μὲν ἄλλῃ δὴ τῆς
 ψυχῆς τῆς, μὲς ψυχῆς βαθεῖα πονεμέ-
 νης. Καὶ τὰ ποιήματα αὐτὰ συγκινοῦν
 μὲ τὸν θερμὸ καὶ εὐκρινὴ τὸν τόνο.
 Εἶναι ἡ ἐξομολόγησι μιᾶς γυναίκας ποὺ
 τὴ χτύπησε πραγματικὰ, καθὼς λέει,
 ἡ ἔσθ' ἐπὶ τὰ πόδια βαθεῖα χτυπημένη,
 ἀκριβῶς εἶναι τόσο βαθεῖα χτυπημένη,
 βγάζει κ' ἀπὸ μέσα τῆς τόνους τοῦ
 παθητικῆς.

ΚΑ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΜΟΝΚ G. LEWIS

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Έπειτα από λίγο καιρό, εφάρμοξε με κάθε μεγαλοπρέπεια ο γάμος της Βιργινίας και του Λορέντζου, ο οποίος δεν μετανόησε ποτέ για την εκλογή του. Η εκτίμησή του προς την σύζυγό του μεγάλωνε ημέρα με την ημέρα κι' η προσπάθειες που έκανε εκείνη για να το άρεστή, έφταναν με τον καιρό το αποτέλεσμα τους. "Έτσι η άγαπητή του για τη Βιργινία γίνθηκε σιγά-σιγά πιο δυνατή και πιο θεαματική. Η εικόνα της 'Αντωνίας έθεσε κι' η άγαπητή του έβρισκε μόνιμη κι' απόλυτη καρδιά της καρδιάς του, πράγμα που το ήθελε...

ΧΙΙ

Ο ΒΕΛΛΑΞΜΟΣ

Την επόμενη του δραματικού θανάτου της 'Αντωνίας, όλη η Μαδρίτη ήταν βυθισμένη σε κατάπληξη κι' απογοήτευση. "Ένας ταξόδετης, ο οποίος είχε λάβει μέρος στα γεγονότα των υπογείων της μονής της 'Αγίας Κλάρας και ο οποίος δεν μπόρεσε να κρατήσει τη γλώσσα του, είχε διηγηθεί με κάθε λεπτομέρεια τη δολοφονία κι' είχε αποκαλύψει το όνομα του δολοφόνου.

"Η απογοήτευση την όποιαν η άποκαλύψει αυτές σκόρπισαν μεταξύ των θεοσκόληπτων προπάντων κατοίκων της Μαδρίτης ήταν απεριόριστη. Οι περισσότεροι μάλιστα άνηθκαν στην άρχη να τις πιστεύουν και πήγαν μόνοι τους στο μοναστήρι για να βεβαιωθούν. Οι μοναχοί όμως, έδόντας ότι τα έγκληματα του ήσαν μένους τους θα είχαν αντίκτυπο για όλους τους, έλεγαν στους πιστούς ότι ο 'Αμβρόσιος ήταν άρρωστος κι' ότι μόνο η κατάρσασ της ύγείας του τον εμπόδιζε να παρουσιαστεί σ' αυτός.

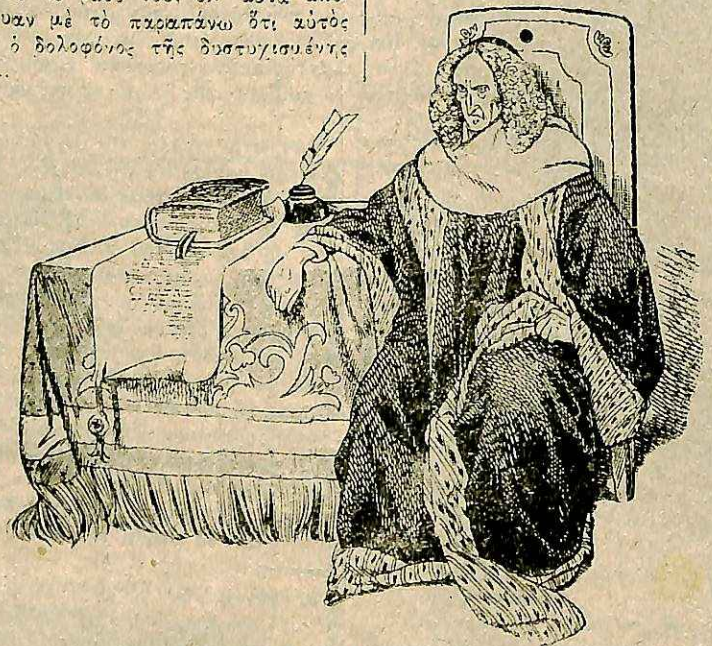
Μα το φέμμα αυτό δεν πιστευόταν από κανένα, ενώ αντίθετως όλοι πείσχυαν να πιστεύουν στην αλήθεια. Στο τέλος, κανένας π' δόκιμη τη Μαδρίτη δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι τα έγκληματα του 'Αμβρόσιου ήταν αληθινά κι' οι πιο άφοσιωμένοι του ύπαδοι, έγιναν τώρα άγριοι κι' άδυσώπητοι κατηγοροί του.

"Ενώ δόκιμη η Μαδρίτη συζητούσε και σχολίαζε με φρίκη τα έγκληματα του, ο 'Αμβρόσιος βασανιζόταν από τρομερές τύψεις. "Όσο μάλιστα πλησίαζε η ημέρα της τιμωρίας του, τόσο η τύψη του μεγάλωναν. "Όταν συλλαμβάνονταν ποιά ήταν η θέσις του άλλου, πόσο τον εκτιμούσε και πόσο τον σεβόταν όλος ο κόσμος και πόσο αν τάξει βρισκόταν με τη συνείδησή του, δεν μπορούσε ούτε ο ίδιος να πιστέψει ότι αυτός πραγ-

ματικά ήταν ο ένοχος τον όποιον τόσα φοιχτά έγκληματα έδάρωναν.

Μερικές δομάδες τον χώριζαν μάλιστα από τον καιρό που ήταν άγιος και ακηλίδωτος, και τώρα έδλεπε τον εαυτό του σπλωμένο από τα σκοτεινά κρίματα, αντικείμενο γενικής βδελυγμίας και φυλακισμένο της 'Ιερής 'Εξετάσεως, η όποια δεν άφινε ποτέ τη λεία της να της ξεφύγει...

Δεν είχε καμιά απόλυτως έλπίδα ότι θα μπορούσε να ξεγελήσει τους δικαστές του. Η ένοχη του ήταν φανερή κι' αποδεδομένη. Τό γεγονός ότι είχε βρεθεί μέσα στο ύπνο σε τόσο προχωρημένη ώρα, τη στιγμή μάλιστα που έπρεπε να βρίσκεται άλλοι, ή σύγχυση του κατά τη στιγμή της συλληψής του, το έγχειριδιο που βρέθηκε κοντά του, το αίμα της πληγής της 'Αντωνίας που είχε δάψει κόκκινο το ράσο του, όλ' αυτά αποδείκνυαν με το παραπάνω ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος της δυστυχισμένης νέας...

Ο Μέγας 'Ιεροεξεταστής.

"Έτσι, μέσα στη φυλακή του, περμιε με τη μεγαλύτερη αγωνία την ημέρα της πρώτης του ανακρίσεως.

Δεν έβρισκε πεί τιποτε για ν' ανακουφιστεί μέσα στην απελπισία του. Η θρησκεία δεν αποτελούσε τώρα κανένα καταφύγιο γι' αυτόν και δεν το έδινε καμιά παρηγοριά. Τά θρησκευτικά βιβλία που του έδιναν συντελούσαν ώστε να του δείχνουν ακόμα περισσότερο το μέγεθος των εγκλημάτων του. "Όταν δοκίμαζε να προσευχηθεί, έννοιωθε πως ήταν καταραμένος από το Θεό και χτυπούσε το κεφάλι του στο δάπεδο της φυλακής του. Τά έγκλημάτα του ήταν ανεξίτηλα...

.....

"Έκείνο το πρωί, μόλις σήμανε έν-

νέα, η πόρτα της φυλακής του 'Αμβρόσιου άνοιξε κι' ο δεσμοφύλακας, μπαίνοντας μέσα, τον διέταξε να τον ακολουθήσει.

Τρέμοντας σύγχωρος, ο έγκληματίας μοναχός αναγκάστηκε να συμμορφωθεί με τη διαταγή του.

"Έπειτα από λίγο ώρα, ο δεσμοφύλακας τον ώδηγησε σ' ένα είδος στοάς, απέναντης και πένθιμης, της όποιας οι τοίχοι ήταν στρωμένοι με μαύρα.

Στο βάθος της αίθουσας αυτής βρισκόταν ένα μακρόστενο τραπέζι, πίσω από το όποιο καθόντουσαν τρεις άντρες με έκφραση σκληρή και μεγαλοπρεπή, ντυμένοι επίσης στα μαύρα. "Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο ίδιος ο Μέγας 'Ιεροεξεταστής, ο όποιος, λόγω της εξαιρετικής σοβαρότητας του έγκληματος, είχε αποφασίσει να ά-

παικνόντας μέσα, έριξε στον 'Αμβρόσιο ένα βλέμμα στο όποιο ζωγραφίζονταν ή πιο μεγάλη απελπισία κι' απόγνωση. Αυτός όμως της απάντησε με μια μικρή, γεμάτη μίσος και περιφρόνηση.

Την κοπιότησαν απέναντί του κι' άμέσως ο Μέγας 'Ιεροεξεταστής γύμνησε τρεις φορές ένα κουνούνι, αναγκάζοντας την επίσημη έναρξη της συνεδρίσεως του 'Ιεροδικαστηρίου.

Στις δίκες αυτού του είδους δεν άπήγγελλαν ούτε την κατηγορία, ούτε τα όνόματα των κατηγορουμένων. Ρωτούσαν μόνο τους τελευταίους αν είναι διατεθειμένοι να ύμολογήσουν ή όχι. "Αν αυτό άπαντούσαν ότι δεν διέπραξαν κανένα άδίκημα κι' ότι δεν έβρουν να ύμολογήσουν τίποτε, άρχιζαν άμέσως να τους βασανίζουν ως θύου να ύμολογήσουν την ένοχία τους. Μά, χωρίς την ύμολογία τους, ποτέ το Δικαστήριο της 'Ιερής 'Εξετάσεως δεν έέδινε δραστική απόφαση. Τότε άφινε μόνο να συνέλθουν από τα πρότα τους βασανιστήρια και κατόπιν ξανάρχονταν τα ίδια. Στην περίπτωση όμως του 'Αμβρόσιου, έπειδή έπρόκειτο για πρόσωπο εξαιρετικό, οι 'Ιεροδίκασται ήσαν άποφασισμένοι να του άποσπάσουν σε μια άόνο συνεδρίαση την ύμολογία ύποσώφιστη, για να εκδώσουν την άπόφασή τους, προκαλώντας έτσι άντιπώσο στους κατοίκους της Μαδρίτης με την ταχύτητα της ένεργείας τους.

"Ο 'Αμβρόσιος δεν κατηγορούσε άόνο ως διασπής και ως δολοφόνος, αλλά και ως μάγκος, και αυτό ήταν το χειρότερο απ' όλα. Η τελευταία κατηγορία έδάρνε ακόμα περισσότερο την Μιθόλη, η όποια στην άρχη είχε συλληφθεί ως συνένοχος της δολοφονίας της 'Αντωνίας. Μά ήταν έγινε έρευνα στο κελλί της, βρήκαν ή μόνο καταβάλλοντες μια μεγάλη προσπάθεια, κατώρθωσε να κρατηθεί στα

πόδια του και να μή πέσει κάτω. Βαθεία πτώπη βασίλευε στην αίθουσα που τη διέκοπταν μόνο τα σιγοψυθίσματα των δικαστών. Πέρασε έτσι μια ώρα, κατά τη διάρκεια της όποιας ο φόβος κι' η αγωνία του 'Αμβρόσιου μεγάλωναν τρομαχτικά σε κάθε στιγμή...

"Έπειτα από κάμποση ώρα άκούμα που δεν μπόρεσε να την ύμολογήσει, μια μικρή πόρτα άνοιξε μ' ένα πένθιμο τρέξιμο κι' ένας άξιωματικός παρυσιάστηκε, συνοδεύοντας την ώρα Ματθίλη, τον φευτο-Ρεζέριο, αυτήν που τον είχε κάνει να νική έγκληματίας.

Τά άγχιόστα μαλλιά της έφευγαν άταχτα άπάνω στο πρόσωπό της, τά μαγουλά της ήσαν χλωμά κι' άδύνατα και τά μάτια της θαυλωμένα και μελαινισμένα.

Μπαίνοντας μέσα, έριξε στον 'Αμβρόσιο ένα βλέμμα στο όποιο ζωγραφίζονταν ή πιο μεγάλη απελπισία κι' απόγνωση. Αυτός όμως της απάντησε με μια μικρή, γεμάτη μίσος και περιφρόνηση.

Την κοπιότησαν απέναντί του κι' άμέσως ο Μέγας 'Ιεροεξεταστής γύμνησε τρεις φορές ένα κουνούνι, αναγκάζοντας την επίσημη έναρξη της συνεδρίσεως του 'Ιεροδικαστηρίου.

Στις δίκες αυτού του είδους δεν άπήγγελλαν ούτε την κατηγορία, ούτε τα όνόματα των κατηγορουμένων. Ρωτούσαν μόνο τους τελευταίους αν είναι διατεθειμένοι να ύμολογήσουν ή όχι. "Αν αυτό άπαντούσαν ότι δεν διέπραξαν κανένα άδίκημα κι' ότι δεν έβρουν να ύμολογήσουν τίποτε, άρχιζαν άμέσως να τους βασανίζουν ως θύου να ύμολογήσουν την ένοχία τους. Μά, χωρίς την ύμολογία τους, ποτέ το Δικαστήριο της 'Ιερής 'Εξετάσεως δεν έέδινε δραστική απόφαση. Τότε άφινε μόνο να συνέλθουν από τα πρότα τους βασανιστήρια και κατόπιν ξανάρχονταν τα ίδια. Στην περίπτωση όμως του 'Αμβρόσιου, έπειδή έπρόκειτο για πρόσωπο εξαιρετικό, οι 'Ιεροδίκασται ήσαν άποφασισμένοι να του άποσπάσουν σε μια άόνο συνεδρίαση την ύμολογία ύποσώφιστη, για να εκδώσουν την άπόφασή τους, προκαλώντας έτσι άντιπώσο στους κατοίκους της Μαδρίτης με την ταχύτητα της ένεργείας τους.

"Ο 'Αμβρόσιος δεν κατηγορούσε άόνο ως διασπής και ως δολοφόνος, αλλά και ως μάγκος, και αυτό ήταν το χειρότερο απ' όλα. Η τελευταία κατηγορία έδάρνε ακόμα περισσότερο την Μιθόλη, η όποια στην άρχη είχε συλληφθεί ως συνένοχος της δολοφονίας της 'Αντωνίας. Μά ήταν έγινε έρευνα στο κελλί της, βρήκαν ή μόνο καταβάλλοντες μια μεγάλη προσπάθεια, κατώρθωσε να κρατηθεί στα

πόδια του και να μή πέσει κάτω. Βαθεία πτώπη βασίλευε στην αίθουσα που τη διέκοπταν μόνο τα σιγοψυθίσματα των δικαστών. Πέρασε έτσι μια ώρα, κατά τη διάρκεια της όποιας ο φόβος κι' η αγωνία του 'Αμβρόσιου μεγάλωναν τρομαχτικά σε κάθε στιγμή...

"Έπειτα από κάμποση ώρα άκούμα που δεν μπόρεσε να την ύμολογήσει, μια μικρή πόρτα άνοιξε μ' ένα πένθιμο τρέξιμο κι' ένας άξιωματικός παρυσιάστηκε, συνοδεύοντας την ώρα Ματθίλη, τον φευτο-Ρεζέριο, αυτήν που τον είχε κάνει να νική έγκληματίας.

.....

"Έκείνο το πρωί, μόλις σήμανε έν-

αίμα βρήκαν το μαγικό καθρέπτη που του είχε δώσει η συνήγορός του. Τά αλλόκοτα σχήματα που ήσαν χαραγμένα άλόγορα σ' αυτόν είχαν προσελκύσει την προσοχή του δίν Ρεμυέζ, ο όποιος έκανε την έρευνα.

Κατέσχισε λοιπόν άμέσως τον καθρέπτη και τον έπνε στο Μεγάλο 'Ιεροεξεταστή, ο όποιος, αφού τον έέταξε επί ώρα, έόγχεσε ένα μικρό ρουσό σταυρό που είχε κρεμασμένο στη ζώνη του και τον έβαλε άπάνω στον καθρέπτη.

"Αμέσως ένας κρότος τομμερός που έμοιαζε με κεραυνό, άγχιγχεσ μέσ' στην αίθουσα και τό άσάδι του καθρέπτη έσπασε σε μικρά-μικρά κομματάκια. "Οι' αυτά έπεισαν τους 'Ιεροεξεταστές ότι ο 'Αμβρόσιος ήταν, έκτος των άλλων και μάγκος.

"Αποφασισμένοι να τον κάνουν να ύμολογήσει, άχι μόνο τά έγκληματα των όποίων ήταν ένοχος, αλλά και όλα των όποίων δεν είχε ιδέα, οι 'Ιεροεξετασται συνέθεσαν ήσο μπορούσαν τά τυπικά της διαδικασίας.

Μά όσο κι' άν έτρεμε ο 'Αμβρόσιος τά βασανιστήρια που τά του έπέβαλαν, έτρεμε ακόμα περισσότερο τό θάνατο και τις αιώνιες φωτίες της κόλασεως.

"Όταν λοιπόν τον έρώτησαν άν είχε ένοχος, διακήρυξε με τον πιο σταθερό κι' άποφασιστικό τόνο την άθωότητά του.

"Επίσης κι' η Ματθίλη διακήρυξε τό παράδειγμα του, μόνο από αυτή, καθώς άπαντούσε στους δικαστές, έτρεμε σύγχωρη απ' τό φόβο της.

"Αφού του χάμου οι 'Ιεροεξετασται έξόρισαν τον 'Αμβρόσιο να ύμολογήσει την άλήθεια, την παρεώσαν τέλος στη δήμε...

Εκείνος άρχισε άμέσως τη δουλειά του κι' ο 'Αμβρόσιος υπέφερε τά πιο φοιχτά μαρτύρια, τά όποια είχε έπινοήσει ή ανθρώπινη σκληρότης. Μά παρ' όλους τους άπειράπαιτους πόνους του, είχε τό σθένος να έξακολουθήσει άνούνητος ως τό τέλος.

"Ο ήμόςος του έπέβαλε διάφορα είδη βασανιστηρίων, τό ένα σκληρότερο και πιο φοιχτό από τό άλλο, ως ύπου σωριστική κάτω άναίσθητος.

Κατόπιν ήθελε ή πείρα της Ματθίλης. Μά άμέσως, τρομακική ένεργεια καθώς ήταν από τά βασανιστήρια του 'Αμβρόσιου, έχασε τό θάρρος της. Συμριόστηκε γονατιστή, ύμολόγησε ότι έπεκαλείτο με τη θήβεια της μαγείας τά πνεύματα του σκέτους και ότι είχε παρασταθεί στη δολοφονία της 'Αντωνίας από τον 'Αμβρόσιο.

Είπε μάλιστα ότι μόνο αυτή ήταν ένοχος μαγείας κι' ότι ο 'Αμβρόσιος ήταν άθώος ως προς τό ζήτημα αυτό. Μά οι δικασται δεν την πίστεψαν καθόλου.

Τότε ξανάστειλαν τον 'Αμβρόσιο στο κελλί του, πληροφρόντας τον συγχρότως ότι μόλις ή άναγκαστική δύναμις του, και τόσον ύμολογία σε κανόνες βα-σανιστήρια. Συγχρότως έέδωσαν την άπόφασή τους πιστικά με τη Ματθίλη και της άναγγέλισαν ότι την είχαν καταδικάσει εις τον

δύ πυρά, θάνατον.

"Όλα τά δάκρυά της κι' η έκσείσε της δεν μπόρεσαν να συγκινήσουν καθόλου τους δικαστές της και στη τέλος μερικοί ταξέτες την έσυραν διά της θίας έξω απ' την αίθουσα.

"Όταν ξανάγινε στο κελλί του ο 'Αμβρόσιος βόγχε τους πόνους του πιο ύποφερτος από τό ήθικό του μαρτύριο. Η κομματιασμένη τάρας του, τά ξεροζωμένα νύχια του, τά συντρυμένα δάχτυλά του, όλοι αυτοί οί πόνοι δεν ήσαν τίποτε, παραβάλλόμενοι με την αγωνία της ψυχής του.

"Έβλεπε τώρα πως ο θάνατός του ήταν άφρακτος κι' η ιδέα αυτή τον έκανε να τρέμη. Είχε άκούσει την καταδικαστική άπόφαση της Ματθίλης κι' ήξερε πως κι' η δική του καταδίκη θα ήταν ή ίδια...

Η ιδέα του προσεχούς του θανάτου τον έκανε ν' άνατριχίσει... Δεν τον τρέμαζε τόσο τό ότι θα τον έκαγαν, ήσο τά βασανιστήρια που τον περιμεναν, στί: αιώνιες φλόγες της κόλασεως.

Με ποιά τρόπο θα βοηθόταν στάς ιδούσεως του τάρας; Καταδιωγμένος από χίλιους φόβους, θα ήθελε πολύ να καταφύγει στον άδαισάβ, ν' άρννη ή την άθανασία της ψυχής, να πείσει τον εαυτό του ότι τά μάτια του, δαίν θα τά σφαγίσει ο θάνατος, δέν θ' άνοιγαν πείσ σε καμιά άλλη ζωή κι' ότι ή ψυχή του, όπως και τό σώμα του, θα γινότανε στη μηδέν...

"Ήθελε να τά πιστέψει, αλλά, μά δεν τά πίστευε, γιατί ή γνώσείς του ήσαν μεγάλες. ή αντίληψή του ξεχωριστή και πολύ άνεπτυγμένη για νά πιστέψει σε τέτοιες πλάνες κι' έτσι ή β-παρξίς του Θεού έπιβάλλονταν σ' αυτόν και τον γέμιζε από άνωγία...

Η αλήθεια αυτές που άποτελούσαν άλλότε την παρηγοριά του, τόσα μεγάλα και ακόμα περισσότερο τό τρομακτικό του μαρτύριο.

"Έτσι, μέσα σε μια ιδίακοχη κι' άπερίορατη άγωνία, περμιε την ώρα της δευτέρας του ανακρίσεως κι' έντοματάς περνούσε τον καιρό του σκεπτόμενος πως θα μπορούσε να ξεφύγει από την τιμωρία του, τόσο την επίσημη, ήσο και την έπουράνιου.

Μά, άλλοιμονο, έδλεπε πως ήταν φυλακισμένος και δεν έπρεπε να έλπιζε ότι δεν θα ξεφευγε από τους άδυσώπητους δικαστές του. "Όσο για τό μέλλον, ήξερε επίσης καλά ότι δεν έπρεπε να ύπολογίσει στην ευσπλαχία του Θεού. "Αν και ή λογική του τον ενάγκαιζε να παραδέχεται την β-παρξίς ενός Θεού άπείοντα άγαθού, άπέραντα δικαίου και άπέραντα πολυελέου, τό μέγεθος των έγκλημάτων του τον έκανε ν' άπελπίσεται ότι θα

κατώρθωνε ποτέ να συγκινήσει τό θεο οίκτο. Είχε έγκληματήσει. Άν και ήξερε πόσο τομμερό ήσαν τά έγκλημάτα.

—Η θεία συνώνη! φώναζε σε μια έκσείσε τρέλλας και μανίας. "Ω! δέν μπορεί νά ύπάσχει για μένα συνώνη!...

(Ακολουθεί)

.....

.....

.....

.....

.....

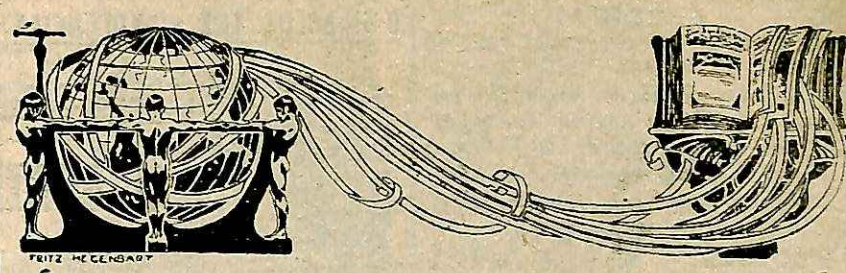
.....

.....

.....

.....

.....

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΟΡΤΟΦΟΛΙΑ ΑΠΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΔΕΡΜΑ

Μπορεί να χρησιμοποιηθεί βιομηχανικώς το ανθρώπινο δέρμα; Μία παράδοξη και μακαβρία μέθοδος στο Παρίσι. Πορτοφύλια κυριών από το δέρμα των προσφιλών τους νεκρών. Τί έγραφε ο Φλαμπαριόν. Η κυλότες των Οδοσάρων του Θανάτου. Ένας σταυρός επενδυμένος με ανθρώπινο δέρμα.

Να μία περίεργη ερώτηση: Μπορούν να χρησιμοποιήσουμε βιομηχανικώς το ανθρώπινο δέρμα, και τί μπορούμε να φτιάσουμε απ' αυτό;... Η άπάντησις στην πρωτότυπη αυτή ερώτηση είναι πολύ εύκολη.

Τό δέρμα μας δεν διαφέρει σχεδόν καθόλου από τά δέρματα των θηλασικών ζώων. Είναι μάλιστα πολύ πιο άπαλό και πιο εύκολοκατέργαστο απ' αυτά. "Αρα, μπορούμε κάλλιστα να φτιάξουμε μ' αυτό διάφορα δεματίνα είδη: πορτοφύλια, τσάντες, σακκούλες, κ.τ.λ.

Και πράγματι, προόλλων άκούη έτών έκαναν την εμφάνισή τους σε μερικά παρισινά καταστήματα πορτοφύ-

λια φτιασμένα από ανθρώπινο δέρμα ή μάλιστα από δέρμα των προσφιλών τους νεκρών! "Ο μακαβριός αυτός νεωτερισμός άναστάτωσε, όπως ήταν έπόμενο, την κοινή γνώμη. Η έφημερίδες έγραψαν σχετικώς άλλεπάλληλα άρθρα και μεταξύ των άλλων έλαβε μέρος στη συζήτηση κι' ο μέγας ατυμώνιος Φλαμπαριόν, ο όποιος έγραψε σε μια έφημερίδα τα έξης:

"Τί περίεργο ύπάρχει σ' άλλη αυτή την ύπόθεσι, για νά δημιουργηγται τόσος θόρυβος; Μήπως οι άρχαιοι Μεξικανοί δεν συνήθιζαν να κληροδοτούν μετά τον θάνατό τους στίς άγαπημένες τους γυναίκες διάφορα πράγματα, φτιασμένα απ' τό ίδιο τους τό δέρμα;... Μπορώ ακόμα να πωσ άνησώδιο. Είχα κάποτε μια παρνατική ύμνοματρία, η όποια με παρακαλούσε πάντοτε μ' έπιμονή να χρησιμοποιήσω ένα κομμάτι απ' τό δέρμα της, μετά τον θάνατό της, για να δώσω έναν τόμο απ' τά έργα μου. "Εγώ τότε της τό ύποσώθηκα και κράτησα την ύπόσχεσή μου αυτή. "Έτσι, ένα απ' τά αντίτυπα του έργου μου "Τά θαύματα του Οδάρνο", εινε δεμένο με τό δέρμα της κυρίας έμεινης!...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Δεν εινε όμως αυτή ή μόνη περίπτωση που χρησιμοποιήθηκε τό ανθρώπινο δέρμα για παρόμοιους σκοπούς. Στην 'Εθνική Βιβλιοθήκη των Παρισίων ύπάρχει μια Βίβλος των 13ου αιώνας, γραμμένη με τό χέρι επάνω στο δέρμα μιας γυναίκας!

"Ακόμη και πανταλόνια φτιάχθηκαν κάποτε από δέρμα ανθρώπων! Τά πρωτοφανή αυτά πανταλόνια συνηθίζονταν στην έποχή της Γαλλικής 'Επανάστασεως και τά φορούσαν οι Οδοσάροι του Θανάτου. "Ιδού μάλιστα τί γράφει σχετικώς ο Γάλλος ιστορικός Ζακόμπ:

"Κατώρθωσα να βρω μερικούς γέροντες, παλαιοί στρατιώτες του σώματος των Οδοσάρων του Θανάτου, και να τους ρωτήσω αν ήταν αλήθεια ότι είχαν φορέσει άλλοτε πανταλόνια από δέρμα ανθρώπου. "Όλοι τους λοιπόν μου τό έπιβεβαίωσαν! "Ένας μάλιστα απ' αυτούς μου ειπε ότι τό δικό του παντελόνι ήταν από δέρμα μονοκόμματο, χωρίς δηλαδή καμιά ραφή. "Ακόμη όμως δεν μπορού να δηγήσω πως συνέβαινε ένα τέτοιο πράγμα!...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

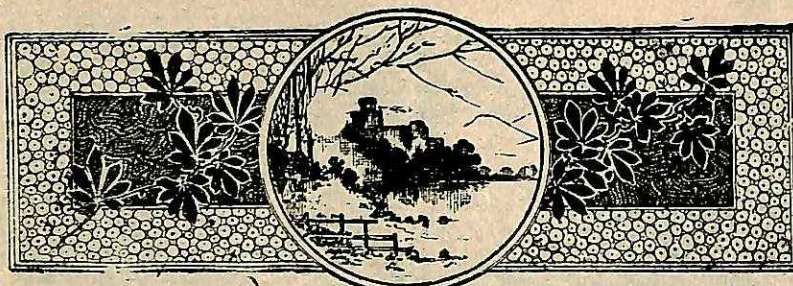
.....

.....

.....

.....

.....

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Η ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΑΜΟΥΕΛ ΚΟΛΡΙΤΖ

Τα φειττητικά χρόνια του ποιητού στο Καίμπριτζ. Η ασωτείες του και τα χρέη του. Πώς κατατάχθηκε στο στρατό. Η επιστροφή του στο Πανεπιστήμιο. Η επιτυχία των πρώτων του ποιημάτων. Η απέραντη τεμπελιά του. Ο θαυμασμός των συγχρόνων του. Ο γάμος του και το διαζύγιό του. Η λατρεία του προς τα παιδιά του. Το μίσος του έναντι των ελαττωμάτων του, κτλ. κτλ.

Ποιήματα, τα οποία άρεσαν πολύ και για τα οποία πληρωνόταν αρκετά καλά από τις εφημερίδες και τα περιοδικά. Έκτος αυτού, ένας πλούσιος φίλος του, ο Ουέντγουτς, ο οποίος τον έδωκε και τον αγαπούσε εξαιρετικά, παρ' όλα τα ελαττώματά του και τον άσπαστο χαρακτήρα του, του έλεγε ορίσει ένα σεβαστό μηνιαίο επίδομα. Όταν δέ κάποτε του πρότειναν θέσι καθηγητού στο Σριούμπεουρ, ο Κόλριτζ φώναξε άμεσως τον Ουέντγουτς και τον ρώτησε:

— Για πές μου θετικά κι' οριστικά. Για πόσον καιρό θα μου δίνεις το επίδομα αυτό;

— Έφ' δρου ζωής, του απάντησε ο άφοσιωμένος φίλος του.

— Τότε προτιμώ το δικό σου επίδομα από τον μισθό του καθηγητού, είπε ο Κόλριτζ.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΔΟΥΛΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ

(ΤΟΥ SAMUEL TAYLOR COLERIDGE)

Όλα δουλεύουν στην πλάσι. Για ιδέες! Τα μελίσσια βουτίζουν απ' τις φωλιές τους οι σάλιαγκοι βγαίνουν, πουλιά φτερουγίζουν και να που κι' ο γέρο-χειμώνας κι' αυτός στο γαλάζιο του έχει στα μάτια του κάτι απ' το φως ανοιξιάτικου δνεφρου. Μόνος έχω μέσα σ' όλα με δίχως δουλειά τριγυρνάω κι' ούτ' άνασπώ κι' ούτε μέλι τραγώ κι' ούτε πειό τραγουδάω.

Κι' όμως γυρίζω κάτι άγνωστους όχθους που άμάρντ' άν- (θίζουν). Ξέρω κρυμμένες πηγές που τό νεκτάρ σε ρυάκια οκρπίζουν. «Α! σεΐς άμάρτα — αλλόμονο! — γι' άλλους άν θέλετε (άσθιστε). Όχι για μέ! Μην άσθιστε. Μακριά μου, ρυάκια, κυλίστε. Μ' έν' άσπεφαντο μέταπο φεύγω, με χείλη φρυμμένα κι' άν με ρωτάς, ποιος σε πνίγει καίμους, άκου τοίτο από (μένα): Δίχως έλπιδα ή δουλειά νεκτάρ μέσα σε κοκκίνο χύνει και δίχως κάποιο σκοπό κι' ή Έλπίδα δέ ζει ήτ' έκείνη...

Μετάφρ. ΑΛΗΠΡΟΥ ΠΟΡΦΥΡΑ

επιείκεια του Πάτμορ, ώστε δούκας ο Κόλριτζ κατηγορούσε τον εαυτό του για την τεμπελιά του, εκείνος του έλεγε:

— Δεν έχεις δικήν ν' αυτοκατηγορείσαι, Σάμ. Η τεμπελιά είναι ή μόνη έννοσηδής που πρέπει νάχη ένας πραγματικός ποιητής.

Η μεγάλη ατία της δυστυχίας του Κόλριτζ ήταν ή αδυναμία του χαρακτήρος του, ή έλλειψη δηλαδή θελήσεως.

Και σάν να μην έφτανε ή αδωεία του και τ' άλλα ελαττώματά του, ήταν και μανιώδης άποσιότης.

Έννοείται ότι υπό τους όρους αυτούς ή συγγική του ζωή κάθε άλλο ήταν παρά εύχάριστη. Η Σάρα Φριγκό, μία γυναίκα χωρίς μεγάλη μόρφωση, και προπάντων χωρίς καθόλου φαντασία, μία γυναίκα πρακτική και θετική, μολονότι είχε παντρευτεί τον Κόλριτζ από αγάπη, δεν άργησε να τον βαρεθί.

Του έκανε διαρκώς σπινές, ώστόσο, έπειτ' από λίγα χρόνια, χώρισαν. Ωστόσο ο Κόλριτζ, ο οποίος ελάτρευε τα παιδιά του, εξακολούθησε να της δίνει άφθονα χρήματα για τη συντηρήσή τους. Κι' αργότερα, το 1814, της έξεχώρησε το μισό απ' το επίδομα που του είχε όρίσει ο φίλος του Ουέντγουτς.

Η σκέψη ότι μπορούσαν τα παιδιά του να παραδειγματισθούν απ' αυτόν και να τον μιμούσαν στο ελαττωματά, τον έκανε άκόμη πιο δυστυχισμένο. Γι' αυτό δέ, παρ' όλη τη λαχτάρα που είχε γι' αυτά, άφηνε να τα πάρη μαζύ της ή γυναίκα του και να τ' αναθρέψη εκείνη. Μισούσε σχεδόν τον εαυτό του για τα ελαττώματά του και πολλές φορές προσπάθησε να διορθώσει τον χαρακτήρα του.

Μεταξύ των τελευταίων, ήταν και δύο μεγάλες λογοτεχνικές προσωπικότητες: ο ποιητής Γουόλφγουορθ κι' ο συγγραφέας Κόθαντν Πάτμορ. Τόσος αάλιστα ήταν ο θαυμασμός και ή

Το 1805 πήγε στη Μάλτα, όπου, κατόπιν ενεργειών των φίλων του, είχε διοριστεί γραμματέας του Άγγλου διοικητού της νήσου. Δεν μπόρεσε όμως να συμμορφωθεί με τα καθήκοντα και την άξιοπρέπεια που απαιτούσε ή επίσημη αυτή θέση του και ύστερα από έξη μήνες την εγκατέλειψε και γύρισε στην Άγγλια.

Άλγοι άνθρωποι στον κόσμο, έγραφε κάποτε στον Ουόλφγουορθ, αισθανθήκαμε πιο βαθεία τα ελαττώματά τους και λιγότερη κανη γι' αυτά από πριν. Η ιδέα των ελαττωμάτων μου κατέχει διαρκώς το μυαλό μου και δεν τό άρπινε ελεύθερο ούτε στιγμή. Κοντεύει να μού γίνη μογομαγία. Και ή σκέψη αυτή με κάνει ακόμα πιο δυστυχισμένο απ' ό,τι πραγματικά είμαι.

Έντομεταξύ όμως ή ποιητική του δόξα μεγάλωσε όλοένα. Η περίφημες «Λυρικές Μπαλλάντες» του έθεωρούντο ως το άριστόνργημα της εποχής. Η συνεργασία του σ' εφημερίδες και σε περιοδικά ήταν περιζήτητη, το δέ «Μόρφυγκ Πόετς» τον έπληρωνε πανάκριβα για να γράφει σ' αυτό διάφορα φιλολογικά άρθρα.

Το 1824 ο Κόλριτζ έγινε μέλος της Βασιλικής Βρετανικής Φιλολογικής Εταιρείας, με άρετά σεβαστό έτήσιο επίδομα. Τότε άποσταυρήθηκε στο έξοχό κτήμα ενός φίλου του, του Τζέιμς, όπου και πέρασε τα υπόλοιπα δέκα χρόνια της ζωής του, διαβάοντας, πίνοντας, φλυαρώντας και γράφοντας.

Πέθανε το 1834, σε ηλικία 62 ετών.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΘΕΟΤΗΣ

Ο ΠΡΩΣ είχε γνωστό, ή μόδα αλλάζει σε κάθε εποχή. Αλλάζουν δηλαδή τα σχέδια της, τα ύφασματα, τα στολίσια. Μα που όφειλονται τάχα ή μεταβολές αυτές; Μόνον στο καπρίτσιο και στη φαντασία όρισμένων μεγάλων Παρισινών έμποροεργατών, ή και σ' άλλους λόγους;... Αυτό θα τό δη ή ά-

γαγνώστης στο παρακάτω άρ. ("Αρδρον εξαίρετικού ένδιαφέροντος του παγκοσμίου φήμης Παρισινού ράπτου Πατού)

Κατά τον Άπρίλη ή τον Μάη κάθε χρόνο, οι μεγάλοι Παρισίανοι έμποροεργάται αρχίζουν ν' άσχολούνται με τις χειμερινές μόδες. Η άνοιξιάτικες και ή καλοκαιρινές μόδες έχουν «λανσαριστέ» κίελας και δεν ύπολείπονται παρά μόνον ή χειμερινές.

Πρώτοι μπαίνουν σε κίνηση, σε μία κίνηση αγωνιώδη, πυρετώδη, οι βιομηχανοί ύφασμάτων πολυτελείας και καθέναν απ' αυτούς με τις εφημερίδες, με τα ειδικά γυναικεία περιοδικά των νεωτερισμών, με τα έμπορικά έπιμελητήρια, προσπαθεί να λανσάρη για τη νέα μόδα τα ύφασματά του. Η μόδα που έινε για τις γυναίκες μία χαριτωμένη και τετηνή άσχολία, για τους βιομηχάνους γίνεται μία φοβερή και τυραννική βασίλισσα, που μπορεί να καταστρέψει ή να νεκρανάστησει τις επιχειρήσεις τους.

Σε κάθε εποχή, κάθε μόδα έχει και τα θύματά της. Ό,τι γίνεται προς όφελος μιας βιομηχανίας ή μιας τάξεως επαγγελματιών, είναι προς βλάβην μιας άλλης. Όταν έξαφνα έλαιοαναστήρισε πρό όλίγων έτών ή μόδα των καπέλων με κορδέλλες και φτερά, τα γαλλικά εργοστάσια των ειδών αυτών έκαναν χρυσές δουλειές, ενώ άπεναντίας, πολλές φτωχές γυναίκες που είχαν ως εργασία τους την κατασκευή τεχνητών λουλουδιών, έμειναν ή δυστυχισμένες χωρίς δουλειά.

Επίσης το άνασχηματό από τη μία μεριά καπέλλα που φορούσαν πρό χρόνων ή γυναίκες, όταν άκόμη συντηζόντουσαν τα μακριά μαλλιά, ήταν μία μόδα που στο λανσάρισμά της συνετέλεσαν πολύ οι κορυφές, των όποιων ή εργασίες είχαν σημαντικά μετριαστεί με τις προηγούμενες μόδες των καπέλων.

Δεν όφειλονται λοιπόν μόνο στο καπρίτσιο και στη φαντασία ή μόδες. Τις μυστηριώδεις και συχνές μεταβολές των ύπαγορεύουν και πολλοί πρακτικοί λόγοι.

Αφού, τέλος πάντων, έλεγουν τα ύφασματά της νέας μόδας, εμφανίζονται στους μεγάλους ράπτες οι άντιπρόσωποι των βιομηχανιών των δαντελλών. Ύστερα από λίγες βδομάδες φθάνει και ή σειρά των «κεντητών». Αυτοί φέρνουν τα νέα σχέδια κεντημάτων που τα έπινόησαν έχοντας ύπ' όψη διάφορα παλαιά σχέδια του 17ου και του 18ου αιώνας ή του Μεσαίωνα. Ο ράφτης διαλέγει τις δαντέλλες, διαλέγει τα κεντήματα που τό άρεσουν, που τό φανόυνται πιο άσυνήθιστα, πιο λεπτά, πιο όμορφα και τότε μονάχα αρχίζει τη δουλειά του.

Τις μόδες τις δημιουργούν τρεις-τέσσερες μεγάλοι Παρισίνοι ράφτες.

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Όλοι οι άλλοι, όλος ο άλλος κόσμος, ακολουθεί τους τρεις-τέσσερες αυτούς δημιουργούς.

Άλλα πώς δημιουργούν τα καινούργια σχέδια της μόδας; Στο ζήτημα αυτό οι μεγάλοι ράφτες καταφεύγουν στα φώτα όνομαστών σχεδιαστών και ζωγράφων, οι όποιοι τους κάνουν τα διάφορα σχέδια, ή σύμφωνα με τις ύποδείξεις τις δικές τους, ή σύμφωνα με τα γούστα τους και τις έπινοήσεις τις φαντασίας τους. Συχνότερα όμως προτιμούνται τα σχέδια των ειδικών σχεδιαστών, τους όποιους έχουν μονίμως μεταξύ του προσωπικού τους όλοι οι μεγάλοι Παρισίνοι ράφτες.

Άλλοτε πάλιν ο ίδιος ο ράφτης έμπνέει ένα καινούργιο σχέδιο, ένα καινούργιο είδος κοψίματος, μία νέα «γραμμή», την ώρα που προβάει στα μακέναν διάφορες τουαλέτες, ή όποιες είναι εν τω εγγένειό της άκόμη και δεν έχουν πάρει την όριστική φόρμα τους. Όλοι αυτοί οι μεγάλοι Παρισίνοι ράφτες που λανσάρουν τις μόδες, και εν φύσει, αλλά και λόγω του επαγγέλματός των, είναι προικισμένοι σε άξίωτο βαθμό με τό αισθήμα της φιλοκαλίας, επί πλέον δέ έχουν και μεγάλη καλλιτεχνική μόρφωση, παρακολουθούν όβων των ειδών τις εκθέσεις, πανάων, έπίπελων, παλαιών ύφασμάτων, και ξεφυλλίζουν άδιάκοπα ειδικά καλλιτεχνικά βιβλία και συλλογές, απ' τα όποια και συχνά έμπνέονται. Κάποτε όμως ή δημιουργία μιας μόδας όφειλεται και σ' ένα έντελως τυχαίο γεγονός: την

περίφημη π.χ. «ζιπ άντραβέ», την έπινόησε ή διάσημη Γαλλίς ήθοποιός Σεσίλ Σορέλ, την ώρα που έπρόβαε στο θέατρο κάποιο καινούργιο έργο.

Επίσης και τα μεγάλα πολιτικά ή κοσμικά γεγονότα έπηράζουν κάποτε πολύ τη μόδα. Έτσι, ο γάμος του Μαχαράγια της Καπουράλας, ο όποιος έγινε με παραμυθένια αλγή και πολυτέλεια στη Γαλλία, έξανάφερε την ένδοξη μόδα, όπως και οι βαλκανικοί πόλεμοι συνετέλεσαν ώστε να γίνουν της μόδας τα βαλκανικά κεντήματα.

Όλοι σχεδόν οι μεγάλοι Παρισίνοι ράφτες έχουν πλουσιότερες συλλογές από παλιά άντικείμενα, βάζα, χαρτογραφίες, που τους δίνουν κάποτε ιδαιτέρως έμπνεύσεις. Ένας ράφτης π.χ. έπινόησε πέρσις μία από τις πιο έπιτυχημένες μόδες, έχοντας ύπ' όψη του ένα πολύχρωμο άγγείο της συλλογής του. Τού άρεσε τόσο πολύ ή έναλλαγή των χρωμάτων που άγγειό του, ώστε σκέφτηκε να λανσάρη τουαλέτες με τα ίδια χρώματα. Και χαρις να χάνη καιρό, πραγματοποιήσε τη σκέψη του, δημιουργώντας έτσι μία καινούργια μόδα.

Τέλος, όταν πειά όριστεί τό σχέδιο της νέας τουαλέτας που πρόκειται να λανσαριστή, κόβεται πρώτα ή φόρτα σε ένα κοινό ύφασμα και προβάεται από ένα ζωντανό μανεκέν, το όποιο ή γραμμή και ή σιλουέττα πρέπει ν' άνταποκρίνεται όσο τό δυνατόν περισσότερο προς τη νέα αυτή τουαλέττα...

Έπακολουθούν δεκάδες δοκιμών, κατά τις όποιες οι «δοκιμαστές», με επί κεφαλής τον ράφτη και τον σχεδιαστή, έξυλάνουν και ράβουν, ώστόσο να πετύχουν την τέλεια φόρμα που όνειρεύονται.

Οι «ναοί» αυτοί της γυναικείας μόδας, είναι άπέραντα εργοστάσια που άπασχολούν προσωπικό 1500 ως 2.000 ατόμων κατά μέ-

σον δρον. Τους μεγαλύτερους μισθούς — μισθούς διευθυντών Τραπεζών — παίρνουν οι κόρτες, οι σχεδιαστές, οι διευθυντές του διαφημιστικού τμήματος και ή λεγόμενη «πρώτη» πολήτρες, ή όποιες, εκτός του μισθού των, παίρνουν και ποσοστά επί της πώλησας. Κάθε «πρώτη» πολήτριά βοηθείται από δύο, τρεις και τέσσερες κάποτε «δεύτερες».

Τά μανεκέν πληρώνονται τέλος λίγο περισσότερο από τις εργάτριες. Και όμως ή εργασία τους είναι πάρα πολύ έπώδυνη. Επίσης τα μανεκέν δεν μπορούν να εργαστούν παραπάνω από πέντε-έξη χρόνια. Μόλις γίνουν στα τριάντα, απόλυνται, γιατί τό σώμα τους δεν έχει πειά τη λυγεράδα και τη χαρά που χρειάζονται για να έλάσουν τις πελάτισσες.

Και τό «λανσάρισμα» της μόδας πως γίνεται; Αυτό γίνεται κυρίως στα μεγάλα παρισινά θέατρα και στις κορτές. Όταν πρόκειται ν' άνελασθή ένα καινούργιο έργο, την προηγούμενη της γενικής δοκιμής γίνεται μία ειδική παράσταση, ή λεγόμενη «προόδα των ραφτών». Όλοι οι μεγάλοι ράφτες, των όποιων «μοντέλας» (τουαλέτες, δηλαδή), φορούν α' ήθοποιοι, παρέρισκωνται στην παράσταση αυτή, μαζί με τους σαιτογράφους των εφημερίδων και των περιοδικών. Κάθε τόσο δέ, κατά τη διάρκεια της πρόδας, άκούγονται διάφορα έπιφωνήματα: «Θαυμάσιο», «χαριτωμένο», «έξοχο!». Δεν πρόκειται όμως ούτε για τό έργο, ούτε για τό πάξιμο των ήθοποιών. Πρόκειται απλώς για τις διάφορες καινούργιες τουαλέτες, ή όποιες κάνουν όμορφα φιγούρα στη σκηνή και για τις όποιες οι ράφτες έχουν κάθε λόγο να πιστεύουν ότι θα επάσουν, ότι θα γίνουν δηλαδή της μόδας.

Η συστηματική όμως πρώτη επίδειξη των νέων «μοντέλων» στο Παρίσι, γίνεται δύο φορές τον χρόνο, σε ειδικές εκθέσεις: Στις 15 Φεβρουαρίου για τις άνοιξιάτικες και τις καλοκαιρινές μόδες, και στις 15 Αυγούστου για τις φθινοπωρινές και τις χειμερινές. Σε κάθε μία από τις εκθέσεις αυτές, έκπίνονται 100 ως 150 καινούργια μοντέλα.

Από τις εκθέσεις αυτές άντλούν τις έμπνεύσεις τους και οι ράφτες όλου του κόσμου, οι όποιοι «έξερπνώνουν» τα παρισινά μοντέλα σε έκατομμύρια άντίγραφα. Τα αντίγραφα αυτά είναι ύως κάποτε πιο χαριτωμένα από τα παρισινά, δεν έχουν όμως ποτέ την αλγή του πρωτοτύπου.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκατομμυριακά τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφουμε: «Οικογένειαν», Δέμα 7, Αθήνας.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY J. GFRARD

κι με φεγγάρι... "Όλοι οι ένοικοι του ξενοδοχείου είχαν πάει έκδρομη σε κάποιο γειτονικό χωριό, από νωρίς, και ήλθαν γυρνώντας αργά.

"Εγώ είχα αδιαισθησία: έβλεπα κι έμεινα στο δωμάτιό μου.

Είχα την ιδέα πως κι η Λίλιαν θα είχε πάει στην έκδρομη και σκεφτόμουν πόσο πη αϊθέριον και πη ιδανική θα ήταν στο φως του φεγγαριού. Θά γινόταν ένα μ' αυτό, θά έμοιαζε σαν καμωμένη από το φως του... Ζήλευσα αυτούς που θά την έβλεπαν έτσι... Και καθώς την συλλογίζομαι δλνεία δέν μπορούσα να κοιμηθώ. "Ελεγα διαρκώς μόνος μου:

—Μά γιατί επί τέλους δέν άποφασίζω να την ζητήσω από την θεία της; "Αλλά θά με θελήσω άραγε «Ε-κείνη»; Είπε μια τόσο αϊθερία ύπαρξις, τόσο άγγελική, τόσο μακρονη και φευγαλέα, είνε σαν μιάν νεράιδα ά-πιστη, πού φεύγει από τή χείρα των ανθρώπων.

"Εξαφνα τότε άκουσα ένα κρότο στην πόρτα μου. "Α-ναστηλώθηκα ά-μέσως στο κρεβάτι μου, ενώ συγχρό-νως άκούω ανοίγει σιγά-σιγά και με προφύλαξι...

Τρόμαξα και θυμήθηκα τις διάφορες ιστο-ρίες λωποδυσ-τών των ξενο-δοχείων, θυμή-θηκα επίσης και πώς είχαν χαθεί μυστηρι-ωδώς μερικά πράγματα έ-κείνες τις ή-μέρες από διά-φορα δωμάτια του δικού μας ξενοδοχείου.

Κι άρπαξα ά-μέσως το περί-στροφο μου, πού τή είχα κρυμ-μένο κάτω ά-πό τή προσέ-φαλό μου. "Ε-κείνη τή στιγ-μή είδα τήν πόρτα ν' άνοι-ξη περισσότερο. Μου φάνηκε πως βλέπω ένα φάντασμα!

—"Α, Λίλιαν!... Πλάσμα ολόφωτεινο και ούρανο, πώς ήταν δυνατόν, έσύ, θεέ μου!... Ουάαα! άχρη! Κι έμεις... "Ήταν μιάν νύχτα τόσο διάφανη, τό-σο γλυκεία, μιάν νύχτα Αύγουστιάτι-

Μου φάνηκε πως βλέπω ένα φάντασμα!

τρέξε στο δωμάτιό μου ή καμιάριέ-ρα του ξενοδοχείου. Προσπάθησα μαζί της να τή συνεφέρω, μά δέν τό κα-ταφέρωσα.

—"Ιι παλαιοκλέφτρα! Έλεγε ή κα-μιάριέ-ρα. Γι' αυτό, έμεινε στο ξενοδο-χείο και δέν πήγε στην έκδρομη. "Η-δενε να κλέψη, "Α, τήν ύποκρίτρια, τήν ψευτοπαναγία!...

—"Ο, τι κι' αν είνε, ε'πα εγώ, πρέ-πει τώρα να τήν περιποιούμαι και να τήν συνεφέρω. Πρέπει να φω-νάζουμε κι' ένα γιατρό.

Πήγαν να φέρουν ένα γιατρό και συγχρόνως είδοποιήσαμε και τήν θεία της Λίλιαν, ή οποία έτρεξε έξω από το δωμάτιό μου, φωνάζοντας και τρα-δώντας τήν άνεψιή της.

"Η Λίλιαν όμως εξακολουθούσε να μη δίνει κανένα σημείο ζωής.

Κι' ο γιατρός μόλις ήλθε και τήν είδε, μάς είπε:

—Πέθανε, από συγκοπή!...

Φτωχή Λίλιαν!...

—Πρέπει, είπα στη θεία της, ή ό-ποια θρηνοδία άπαρηγόρητα, πρέπει να τήν πάμε γρήγορα στο δωμάτιό σας, γιά να μη μείνη κανείς τί είνε και πώς ήταν κλέφτρα.

—Κλέφτρα, είπα ή θεία της. "Αχ, δέν έξέρετε τί συμβαίνει!... "Η Λίλιαν ήταν τό άγνόητο πλάσμα του κόσμου. Μά ήταν ύπνοβάτης. Και τήν ώρα πού ύπνοβάτουσε, τότε μόνο, ύποσυ-νειδίτα, ύπακούοντα πούς έξερει σε τί κληρονομικά τυφλά ένστικτα, έκλε-βε. Δέν θυμόταν τίποτα όταν συνε-ρόταν... Δέν ήξερα τί να κάνω γιά να τό κρύψω από όλους και από αυτήν τήν ίδια. "Όταν ήξερα, από πού προ-έρχονται τή πράγματα πού έλεθε, τή ξαναπήγαινα στη θέσι τους. Σήμερα από νωρίς ήταν αδιάρθετα και γι' αυτό δέν πήγε στην έκδρομη. Τήν νύ-χτα, έπαιθε πάλι φαίνεται τήν κρύα της, ενώ κοιμόμουν εγώ, σπρώχθηκε από τό κρεβάτι της κι' ήθελε στο δω-μάτιό σας γιά να κλέψη.

—Και φάνηκε, είπα ο γιατρός, ό-τι, καθώς θά τής μίλησε άπότομα ο κύριος, θά έξυπνησε έξαφνα και θά πέθανε. Δέν πρέπει να μιλάει κανείς άπότομα στους ύπνοβάτας.

—"Αλλοιόμοιό μου! φώναξα. "Εγώ λοιπόν τήν ακούω; "Εγώ πού τήν άναψα τό φως.

—Δέν φταίτε, κύριε, μου είπε ή θεία της Λίλιαν, εφόσον δέν έξέρετε τί συμβαίνει. "Αχ, τί δέν έκανα γιά να τήν γιατρέψω... Γι' αυτό τήν έ-φερα και στην Γαλλία γιά να τήν ιδή ένας διάσημος φρενολόγος. Μά τίπο-τα δέν τήν ωφέλησε... Ούτε ή διασκε-δάσεις, ούτε ή μόνωση, ούτε ή έξοχ-ή.

Κι' ή φτωχή γυναίκα θρηνοδία ά-παρηγόρητα επάνω στο πτώμα της ά-νεψιάς της.

Μά κι' εγώ, θλνπώντας εξαλωμένο έσύ, ασάλευτο τό αϊθέριο κι' άγγελι-κό εκείνο κορμί, δέν μπόρεσα να συγ-κρατήσω τους λυγμούς μου.

Πέρασε πολüs καιρός γιά να συ-νέλθω από τό φοβερό εκείνο δράμα. Μολοντί δέν έσταγαια καθόλου γιά τό θάνατό της, έν τούτοις μένει πάν-τα, από τότε, μέσα μου μιάν πικρή πύ-ψις κι' ένας πόνος κρυφός...

Κι' από τότε άποφείνω πειά τις ένθους κι' αϊθερίες γυναίκες πού τόσο τίς αγαπούσα άλλους. Τις άγγελικές γυναίκες με τή γαλζία άγνά μάτια.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΝΑΙ! Ζήτησε σχεδόν μονάχη της γιά τήν άπαράγω... Πώς; Φαν-ταστήκατε ότι μιάν νέα με αντίληψη, σαν τή δίδα Ζερμπού, μιάν νέα μά-λιστα πού κλείνει μέσ' στην καρδιά της έν άνομιόλογητο έίσθημα. Δέν θά έκανε τά πάντα γιά να πάρη πίσω τήν προίκα της... "Α! σέ; έρχέσμαι ότι δέν δυσκολεύεται να τήν πείσω πώς δέν ύπρχε άλλος τρόπος να νι-κήση τήν έπιμονή σας νάρητε σε ή-ποιαδήποτε διαπραγματεύσει μαζί μου. Τότε προσεφέρεθι μόνη της να τήν ά-παράγω...

Ο κ. Ντετινάν χαμογελοδς καθώς τή άκούε έλ' αυτό και είπε:

—Τό πιο δύσκολο ήταν να συνεν-νοηθήτε μαζί της. Δέν μπορώ να πα-ραδεχτώ ότι ή δίδ Ζερμπού σας ά-φησε να τήν προσεγγίσετε...

—Πράγματι, εγώ δέν τήν πλησία-σα καθόλου. Δέν έχω καν τήν τιμή να τή γνωρίζω... Μιά φίλη μου όμως ανέλαβε να διεξαγάγη τις διαπραγμα-τεύσεις.

—"Η ξανθή κυρία του άυτοκινήτου χωρίς άλλο, διέκοψε ο κ. Ντετινάν.

—Ακριβώς, άπάντησε ο Λουπέν. Μόλις ή δύο γυναίκες συναντήθηκαν κοντά στο Λύκειο, όλα κανονίστηκαν άμέσως. "Η δεσποινίς Ζερμπού άκο-λούθησε άμέσως τήν ξανθή κυρία κι' έκαναν μαζί ένα ταξίδι στο Βέλγιο και στην "Ολλανδία, ένα ταξίδι ευ-χάριστο και διδακτικό γιά μιάν νέα κόρη. "Εξ άλλου θά σέ έγγηγή ή θεία πώς συνέβησαν τή πράγματα. "Ε-κείνη τή στιγμή άκούστηκαν τρία άλλεπάλληλα χτυπήματα στην πόρτα του διαδρόμου κι' έπειτα ένα χτύπη-μα μεμονωμένο.

—Είν' αυτή, είπε ο Λουπέν. "Α-γαπητέ μου μάιτε, έν εύχαιεστήθε τις άνοήτες...

—Αμέσως ο δικηγόρος έωρμησε πούς τήν πόρτα.

"Επειτα από μιάν στιγμή δύο γυ-ναίκες έμπαιναν μέσα. "Η μιάν είχα-νε άμέσως στην άγκαλιά του κ. Ζερ-μπού κι' ή άλλη πλησίασε τό Λου-πέν. "Η δεύτερη ήταν μιάν γυναίκα ύ-ψηλού άναστήματος, μ' άρμονικές γραμμές και με ξανθά μαλλιά πού έ-λαμπαν σαν φλογισμένα. Φορούσε μαύ-ρη τουαλέτα και δέν είχε κανένα άλλο στόλισμα έκτός από ένα κολι-λιέ με μαργαριτάρια στο λαιμό της. Και όμως, πού' όλη τήν άπλόητά της, φανόταν πολύ κομψή.

—"Ο Λουπέν τής είπε μερικάς λέξεις κι' έπειτα χαϊρετώντας τήν δίδα Ζερ-μπού, έπρόσθεσε:

—Σας ζητώ συγγνώμη, δεσποι-νίς, γιά όλες αυτές τις ένόχλησεις, μά ελπίζω ότι δέν έστασε δυστυχι-σμένη.

—Δυστυχισμένη! φώναξε ή νέα. Θά ήμουνα μάλιστα πολύ εύτυχίμέ-νη, αν είχα κοντά μου τό φτωχό μου πατέρα.

—Τότε όλα πάνε καλά. Φιλήστε τον πάλι και έπωφεληθήτε τής ευχαί-ρίας—ή οποία είνε μοναδική, γιά να τού μιλήσετε γιά τόν εξάδελφό σας.

—Γιά τόν εξάδελφό μου... τραβί-σε ή Σουζάνα. Τι σημαίνει αυτό; Δέν κατάλαβα!...

—Ναι!... να!... καταλαβαίνετε... ελ-πε ο Λουπέν γελώντας. Σας μιλάω γιά τόν εξάδελφό σας Φίλιππο... γι'

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΚΑΤΑ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

TOY MAURICE LEBLAN

αυτό τό νέο του όποιου φυλάγατε με τόση φροντίδα τις έπιστολές μεσ' στο περίφημο γραφείο.

"Η Σουζάνα έγινε κατακόκκινη, τή έλασε και τέλος, έπως τή συμβού-λευσε ο Λουπέν, ρίχτηκε πάλι στην άγκαλιά του πατέρα της.

"Ο Λουπέν τούς κόνταξε και τούς δύο τρυφερά και είπε:

—Πώς ανταμείβεται κανείς όταν κάνει τό καλό!... Τι συγκινητικό θέα-μα!... Τι εύτυχισμένος πατέρας!... Τι εύτυχισμένη κόρη!... Μπορώ Λου-πέν! "Η εύτυχία αυτή είνε έργο δικό σου!... Αυτά τή πλάσματα θά σ' εδ-λογούν αργότερα!... Τ' όνομά σου θά γίνη γνωστό κι' αγαπητό στα έγγόνα τους. "Ο! ή οικογένειά!... "Η οικογέ-νεια!...

—Επειτα διευθύθηκε πρós τό πα-ρά-

του.

—Πού πάτε, κύριε Ζερμπού; τόν ρώτησε. Νά με ύπερασπίσετε έναντί-ον των άστυνομικών; "Ο! πόσο κο-λός είσθε! Μά μην ένόχλεισθε!... "Εξ άλλου αυτοί βρίσκονται σε πιο στε-νόχωρη θέσι από μένα...

Και εξακολουθούσε σαν να μονολο-γούσε:

—"Εξ άλλου, τί έξέρετε;... "Οτι ελ-σθε έδώ κι' ότι ή δίδ Ζερμπού βρί-σκεται επίσης έδώ, γιά τήν είδαν να σπάνη με μί' άγνωστη κυρία... Μά γιά μένα δέν ύποψιάζονται τίποτα... Δέν φαντάζονται ότι κατώρθωσα να μπό μέσα σ' ένα σπίτι, τό όποιο έρεύ-νησαν άπ' τή σοφίτα του ως τό ύπό-γειό του;... "Οχι!... Δέν περιμένουν οι φτωχοί μου φίλοι να με βρουν έδώ.

Τό μόνο πού θέλουν είνε να συλλέ-ξουν τήν ξανθή κυρία κατά τήν άνε-χώρησή της...

"Εκείνη τή στιγμή, άκούστηκε έπ-φονικά ένα χτύπημα του κουδουνιού. Με μιάν έντονη ή Λουπέν κράτησε πικρά αυτές διαβώσεις... Μά όχι... Δέν άχλήρητο τόν κ. Ζερμπού και είπε με φωνή ξερή κι' έπιταχτική:

—Σταθήτε εκεί, κύριε... Σσεφθήτε τήν κόρη σας και φωνήτε λογιμάς. "Αλλοιόμοι... "Όσο γιά σας, κύριε Ντε-τινάν, έχω τό λόγο σας...

"Ο κ. Ζερμπού, άκούοντας τά τελευταία αυτά λόγια, έκανε κάποια κίνηση. Τώρα πού ή κόρη του τού εί-δε κουνήθηκε καθόλου.

Χωρίς καμιά δία, ο Λουπέν πήρε αυτόν και ή συναισθησις τής πραγμα-τικότητας. Καταλάβαινε τώρα ότι έν συλλαβιστόντα ή Λουπέν, αυτός θά κέρδιζε έναντιον έκαστομύριον... Και προχώρησε ένα βήμα. Μά κατ' ά-π-πρωτων, ο Λουπέν βρήκε μπροστά

του τήν ξανθή κυρία κατά τήν άνε-χώρησή της...

Με μιάν έντονη ή Λουπέν κρατήσε πικρά αυτές διαβώσεις... Μά όχι... Δέν άχλήρητο τόν κ. Ζερμπού και είπε με φωνή ξερή κι' έπιταχτική:

—Σταθήτε εκεί, κύριε... Σσεφθήτε τήν κόρη σας και φωνήτε λογιμάς. "Αλλοιόμοι... "Όσο γιά σας, κύριε Ντε-τινάν, έχω τό λόγο σας...

"Ο κ. Ζερμπού, άκούοντας τά τελευταία αυτά λόγια, έκανε κάποια κίνηση. Τώρα πού ή κόρη του τού εί-δε κουνήθηκε καθόλου.

Χωρίς καμιά δία, ο Λουπέν πήρε αυτόν και ή συναισθησις τής πραγμα-τικότητας. Καταλάβαινε τώρα ότι έν συλλαβιστόντα ή Λουπέν, αυτός θά κέρδιζε έναντιον έκαστομύριον... Και προχώρησε ένα βήμα. Μά κατ' ά-π-πρωτων, ο Λουπέν βρήκε μπροστά

είμαι στη διάθεσί σας. Τις καλύτερές μου εύχες, δεσποινίς Σουζάνα, και τους χαιρετισμούς μου στον κ. Φίλιπ-πο...

Καί, θράζοντας ένα χρυσό ρολόι, έπρόσθεσε, άπευθυνόμενος πρós τόν κ. Ζερμπού:

—Κύριε Ζερμπού, ή ώρα είνε τρείς και σαράντα δύο λεπτά... Στις τρείς και σαράντα έξη σας εξουσιοδο-τώ να βγίτε από δω μέσα... Ούτε ένα λεπτό νωρίτερα...

—Μά οι άστυνομικοί θά μποδν έ-δώ μέσα διά τής δίας... παρατήρησε τότε ο κ. Ντετινάν.

—Σεργάστε τό νόμο, αγαπητέ μου μάιτε. Ποτέ ο Γκανιμάρ δέν θά τολ-μούσε να παραβιάση τό ζουλο ενός Γάλλου πολίτου... Θά προφτάναμε μάλιστα να παίξουμε ένα μπριζί... Μά, συγχώρησε με, φαίνεται κάπως συγκινημένοι κι' οι τρείς...

—Απόθεσε τό ρολόι του στο τραπέ-ζι, άνοιξε τήν πόρτα του σαλονιού και, άπευθυνόμενος στην ξανθή κυρία, είπε:

—Είσθε έτοιμη, αγαπητή μου φί-λη...

Πέρασε τό χέρι του στο μπράτσο της, άπλήθυνε ένα τελευταίο χαιρε-τισμό στη δίδα Ζερμπού, και βγήκε έξω μαζί με τήν ξανθή κυρία, ξανα-κλείνοντας τήν πόρτα πίσω του.

Τόν άκουσαν, τότε, να λήη στο διά-δρομο με δυνατή φωνή:

—Καλημέρα, Γκανιμάρ... Πώς εί-σαι, παληόφιλε; Χαιρετισμούς στην κ. Γκανιμάρ... Μιά άπ' αυτές τις ήμέ-ρες θάρω να πάω μαζί σας... Χαίρε, Γκανιμάρ...

"Ενα χτύπημα του κουδουνιού, ά-πτόστο, βίαιον, άκούστηκε, έπειτα πα-ρατεταμένα χτυπήματα και φωνές στο κεφαλόσκαλο...

—Τρείς και σαράντα πέντε, τριά-νισ ο κ. Ζερμπού.

Κι' αφού έμεινε διστακτικός μερι-κή δευτερόλεπτα, έτρεξε άπορροσπι-κή πρós τήν διάδρομο. Μά ο Λουπέν κι' ή ξανθή κυρία δέν βρίσκόντουσαν πειά εκεί.

—Πατέρας!... Δέν πρέπει!... Περι-μένα! φώναξε ή Σουζάνα.

—Νά περιμένω!... Έσύ τρελή! Κι' τί ένάμιστο έκαστομύριον!...

—Αμέσως ο Γκανιμάρ έωρμησε μέσα. Αυτή ή κυρία... πού είνε; φώ-ναξε. Κι' ο Λουπέν...

—"Ο Γκανιμάρ έβγαλε μιάν κραυγή βράχμου.

—Τόν κρατάμε!... Τό σπίτι είνε περικλεισμένο!...

—Μά ή σκάλα τής υπηρεσίας; πα-ρατήρησε ο κ. Ντετινάν.

—"Η σκάλα τής υπηρεσίας, άπάν-τησε ο Γκανιμάρ, καταλήγει στην πόρτα κι' δέν ύπόχει: εκεί άλλη έξο-δος έκτός από τή μεγάλη πόρτα, τήν όποια φυλάει δέκα άνδρες...

—Μά δέν έμπηξε από τή μεγάλη πόρτα, είπε ο κ. Ντετινάν, και άσφα-λώς ούτε πρόκειται να φύγη άπ' αυ-τή...

—Τότε από πού θά φύγη; ρώτησε ο Γκανιμάρ. Από τόν άέρα;

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, πα-ραμέρισε μιάν κουστίνη. "Ενας μακρός διάδρομος παρουσιάστηκε μπροστά του ή όποιος οδηγούσε στην κυρία.

(Ακολουθεί)

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΑΣΠΑΣΙΑ Η ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΣΣΑ

Ο Φωκαεύς Ερμότιμος κι' η κόρη του Μιλτώ Ασπασία. Το σημάδι του πηγουνιού της μικρής Ασπασίας. Η απεικόνιση του πατέρα και της κόρης. Πώς παρουσιάστηκε η Αφροδίτη στον ήλιο της Ασπασίας. Πώς η βεά του Έρωτος την έκανε ώραια. Όπου η Ασπασία προσφέρεται ως δώρο στον Κύρο. Τα δάχρυά της και η ικεσία της. Πώς έγινε η πιο αγαπημένη ευνουμένη του Κύρου. Το χρυσό περιδέραιο και η βασιλομήτωρ Παρύσατις. Μετά τον θάνατο του Κύρου, κτλ. κτλ.

ΙΑ απ' τις πιο όμορφες και τις πιο ξακουστές γυναίκες της Ελληνικής Αρχαιότητας ήταν και η περίφημη Ασπασία ή Μικρασιάτισσα, όπως την έλεγαν πώς διακρίνουν απ' την μεγάλη Ασπασία, τη σύζυγο του Περικλέους.

Το πραγματικό της όνομα ήταν Μιλτώ και γεννήθηκε στη Φωκία το 421 πρὸ Χριστού.

Επειδή η μητέρα της πέθανε, φέρνοντάς την στον κόσμο, ο πατέρας της ο Ερμότιμος, ένας ελεύθερος αλλά φτωχός πολίτης της Φωκίας, άφιεψε στη ζωή του στην ανατροφή της λατρευτής του μοναχοκόρης.

Κατά την παιδική της ηλικία, η Ασπασία δεν ήταν και τόσο ωραία και τίποτε δεν έδειχνε ότι η παιδούλα αυτή που δεν είχε τίποτε το εξαιρετικό επάνω της, θα γινότανε όταν μεγαλώσει, μια απ' τις ωραιότερες γυναίκες της εποχής της.

Όταν μάλιστα η Ασπασία έγινε δέκα χρονών έβγαλε εν' απόστημα στο πηγούνι της που της άφησε εκεί ένα πολύ ξεχωριστό σημάδι.

Πατέρας και κόρη θασιζόντουσαν από ληψή απεριγραπτή για το σημάδι αυτό, αντί να εξαλειφθή, όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο μεγαλύτερο και την έκανε να φαίνεται πιο άσχημη.

Μια μέρα τέλος ο Ερμότιμος πήρε την κόρη του και την πήγε σ' ένα ξακουστό ναυαγό, ο οποίος υποσχέθηκε να της εξαλειφεί το σημάδι, με ζήτηση γι' αμοιβή του τρεις στατήρες.

—Γιατρέ μου, του είπε ο καίμενος ο πατέρας, είμαι φτωχός και δεν έχω άλλωστε το ποσόν που μου ζητάς... Γι' αυτό μ' έφερε εδώ και θέλω να σου είμαι αιώνας ευγνώμων, ελπίζω δε ότι με τον καιρό θα σου ξεπληρώσω και την αμοιβή σου.

—Τρεις στατήρες και τα χρήματά μου, απάντησε ψυχρά ο Άσκληπιός. Μ' ευγνωμοσύνη και μ' υποσχέσεις δεν ζει κανένας.

Καταλυμένος ο Ερμότιμος ξαναπήρε την κόρη του και γύρισε στο σπίτι του. Εκεί η Ασπασία κλείστηκε στην κάμαρά της κι' άρχισε να κλαίει πικρά, μ' απελπισία. Έβλεπε επί ώρες πολλές αδιάκοπα, ως θύου την επήρε ο ύπνος.

Κάι τότε είδε ένα περίεργο όνειρο. Παρουσιάστηκε μπροστά της ένα περισσότερο κάστανο σαν το χιόνι, που πήρε μορφή γυναικός και της είπε: —Μην απελπίζεσαι, κόρη μου. Νά πάς στο ναύ της Αφροδίτης και να πάρεις μερικά μαρμαμένα τριαντάφυλλα απ' αυτά που αφιερώνουν στο άγαλμα της θεάς και τ' αφήνουν εκεί ως θύου να μαρμαρουν. Τα τριαντάφυλλα αυτά θα τα τρίψεις καλά μέσα στις φούχτες σου κι' έπειτα θα τα βάλεις για μερικές ώρες πάνω στο σημάδι του πηγουνιού σου.

Μόλις ξύπνησε η Ασπασία σκέφτηκε ότι το περισσότερο αυτό ήταν η ιδέα η Αφροδίτη κι' ακολουθώντας λεπτομερώς τη συμβουλή του. Πήγε πράγματι στο ναύ της θεάς, πήρε μαρμαμένα λουλούδια απ' το βάζο του αγάλματος της και τάβαλε στο πηγούνι της.

Όταν, έπειτα από κάποιες ώρες τα ξανάβγαλε, είδε, τρολλή από χαρά, ότι το σημάδι της είχε γίνει άφαντο. Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά από τότε η κόρη άρχισε να ωμορφαινέται διαρκώς ως θύου τις λίγες καιρού, έγιν' ένα απ' τα ωραιότερα κορίτσια της Φωκίας.

Τα χρόνια περνούσαν κι' η Μιλτώ Ασπασία ζούσε ευτυχισμένη κοντά στον πατέρα της, όταν, ξαφνα συνέβη ένα περιστατικό, που συνετέλεσε ώστε να μεταβληθή εντελώς η ζωή της.

Την εποχή εκείνη ο αδελφός του βασιλέως των Περσών Αρταξέρξης, ο Κύρος, που βασιλεύσε από τις Άλεις, Η ωμορφιά της, η απλότητάς της και η σοβαρότητάς της τον έγοησε.

Επειτα ο Κύρος, ο σατράπης που κυβερνούσε τον τόπο, για να τον περιποιηθή, διάλεξε τα ωραιότερα κορίτσια της πόλεως για να του τα προσφέρει ως δώρο. Μεταξύ αυτών, ήταν κι' η Ασπασία.

Όυτε η Ασπασία ήθελε ν' αποχωριστή τον πατέρα της, ούτε κι' ο Ερμότιμος ήθελε να του πάρουν την κόρη του, έστω κι' αν έπρόκειτο να την πάει στο παλάτι του Κύρου. Μά ο σατράπης ούτε τις ικεσίες τους άκουσε, ούτε απ' τα δάχρυά τους συγκινήθηκε και απέσπασε διά της βίας την Ασπασία από την αγκαλιά του πατέρα της.

Έτσι το ίδιο βράδυ, η Ασπασία θράφηκε μαζί με τρία άλλα κορίτσια στο παλάτι του σατράπη, ο οποίος διάταξε να τις ντύσουν με ωραία φορέματα και να τις στολίσουν με πολύτιμα περάσματα, με φεισιδίδια και μουσουλικά. Η Ασπασία όμως πέταξε, με λύσσα, μακριά τα περάσματα και τα φεισιδίδια και το μόνο που δέχτηκε ήταν να την λούσουν, να την χενί-

σουν και να της φορέσουν το φόρεμα που προωριζότανε γι' αυτήν.

Έτσι παρουσιάστηκε στον Κύρο, το βράδυ, μετά το φαγητό, την ώρα που αυτός έτοιμαζότανε ν' αρχίσει την καθιερωμένη οινόποση.

Την παρουσίασαν μαζί με τις άλλες τρεις κοπέλλες, με η Ασπασία τις ξεπερνούσε πολύ στην ωμορφιά και στη γοητεία. Ένω όμως αυτές, φεισιδιωμένες και στολισμένες, καθώς ήταν, χαμογελούσαν κι' έριχναν στον Κύρο ματιές προκλητικές, η Ασπασία, όλοζώνη καθώς ήταν, με τα φυσικά σγουρά μαλλιά της, με τα μεγάλα μαύρα μάτια της, με την κάτασπρη, βελούδινη επιδερμίδα της, με το μικρό στόμα της και τα κατακόκκινα χείλη της, καθότανε μ' απλότητα, σοβαρά και με κάποια μεγαχολία ζωγραφισμένη στο γλυκό και ώρατο πρόσωπό της.

Όχι μόνο δεν προσπαθούσε να ελκύσει τον Κύρο, αλλά συλλογίζονταν με βρή έναν τρόπο για να προκαλέσει την αντίπαθεία του κι' έτσι, να την ξαναστείλ' η πίσω στον πατέρα της. Έγινε όμως το αντίθετο απ' αυτό που έπείδωκε, γιατί, εθώς εξ' αρχής, ο Κύρος την ξεχώρισε από τις άλλες. Η ωμορφιά της, η απλότητάς της και η σοβαρότητάς της τον έγοησε.

Επειτα ο Κύρος, ο σατράπης που κυβερνούσε τον τόπο, για να τον περιποιηθή, διάλεξε τα ωραιότερα κορίτσια της πόλεως για να του τα προσφέρει ως δώρο. Μεταξύ αυτών, ήταν κι' η Ασπασία.

Όυτε η Ασπασία ήθελε ν' αποχωριστή τον πατέρα της, ούτε κι' ο Ερμότιμος ήθελε να του πάρουν την κόρη του, έστω κι' αν έπρόκειτο να την πάει στο παλάτι του Κύρου. Μά ο σατράπης ούτε τις ικεσίες τους άκουσε, ούτε απ' τα δάχρυά τους συγκινήθηκε και απέσπασε διά της βίας την Ασπασία από την αγκαλιά του πατέρα της.

Έτσι το ίδιο βράδυ, η Ασπασία θράφηκε μαζί με τρία άλλα κορίτσια στο παλάτι του σατράπη, ο οποίος διάταξε να τις ντύσουν με ωραία φορέματα και να τις στολίσουν με πολύτιμα περάσματα, με φεισιδίδια και μουσουλικά. Η Ασπασία όμως πέταξε, με λύσσα, μακριά τα περάσματα και τα φεισιδίδια και το μόνο που δέχτηκε ήταν να την λούσουν, να την χενί-

Κι' άμέσως, διώχνοντας τις άλλες, την πήρε μαζί του, όταν δε ξαναγύρισε στην πρωτεύουσά του, την Εγκυμένη, τις συζύγους και τις αδελφές των βασιλέων, απαγορεύοντας δε αυστηρά να τα φοράει οποιεσδήποτε άλλη κοινή θνητή.

Ο Κύρος όμως επέμεινε να δεχτεί

αγάπης ελκυστικά και με άφοβιστο.

Μολονότι θράφηκε ξαφνικά μέσα σ' αμύθητα πλούτη και είχε τον Κύρο πάντα πρόθυμο να ικανοποιή κάθε επιθυμία της, η κόρη του Ερμότιμου δεν άλλαξε χαρακτήρα. Παρέμεινε πάντα σοβαρή και μετρημένη, τρυφερή, πιστή και αφοσιωμένη στον Κύρο. Έξαιρέτως να ντύνεται με απλότητα, αποφεύγοντας την υπερβολική πολυτέλεια και ποτέ σχεδόν δεν ζήτησε μόνη της τίποτε.

Αυτή χάρισε μόνο ζήτησε κάποτε απ' τον Κύρο: Νά της χαρίσει ένα χρυσό αλματάκι της Αφροδίτης, η οποία να κρατάει στο χέρι της ένα περιστέρι ή περπο στολισμένο με πολύτιμα περάσματα, για να το αφιερώσει στο ναύ της θεάς, που ήταν η προστάτις της. Κι' να επιτρέψει στον πατέρα της να πάει να την ιδεί.

Ο Κύρος έδωσε άμέσως προθυμότητα να ικανοποιήσει τις παραλήψεις της αγαπημένης του. Το άγαλμα της Αφροδίτης έγινε όμως ακριβώς του το ζήτησε και αφιερώθηκε στο ναύ της θεάς κι' ο Ερμότιμος πήγε στο παλάτι, όπου ο Κύρος τον γέμισε με τόσα πολλά χρήματα και δώρα, ώστε τον έκανε τον πλουσιότερο πολίτη της Φωκίας.

Μέσα σε λίγες καιρού, η Ασπασία είχε γίνει αγαπητή και σεβάστη σ' όλους μέσα στην Αθήνη κι' η φήμη της είχε γίνει σ' όλη την Ελλάδα και την Ασία, ακόμα και στην Αθήνη του Αρταξέρξη. Ο Κύρος πάλι την αγαπούσε όχι μόνο για την ωμορφιά της, αλλά και για την αντίληψή της, γι' αυτό μάλιστα την ωνόμαζε «η σοφή μου Ασπασία».

Κάποτε του έφερε ένα χρυσό περιδέραιο με λεπτή αριστοτεχνική εργασία, που το είχε φτιάξει ένας από τους πιο ξακουσμένους τεχνίτες της Σικελίας. Μόλις το πήρε ο Κύρος, πήρε κατευθείαν στα διαμερίσματά της Ασπασίας, κι' επειδή εκείνη κοιμότανε, κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της και περίμενε υπομονητικά. Όταν, επί τέλους, ξύπνησε, της έδωσε το κομμάτι με το περιδέραιο.

Η Ασπασία το πήρε, το άνοιξε, έβγαλε το περιδέραιο, το κοίταξε με θαυμασμό και το ξανάβασε στον Κύρο. —Ενε ωραίο, πολύ ωραίο...

—Κράτα το, λοιπόν, και το βράδυ στο φαί, θα εδωρισθώ πολύ να το ιδώ στολισμένη με αυτό.

—Όχι, απάντησε σοβαρά η Ασπασία. Ένα τέτοιο στολίδι δεν είναι για μένα. Σε παρακαλώ να το στείλεις στη μητέρα σου...

Σύμφωνα με τα άρχαια έθιμα των Περσών, ωριμένα κομήματα, ήταν προωρισμένα αποκλειστικώς για τις μητέρες, τις συζύγους και τις αδελφές των βασιλέων. απαγορεύοντας δε αυστηρά να τα φοράει οποιεσδήποτε άλλη κοινή θνητή.

Ο Κύρος όμως επέμεινε να δεχτεί

η Ασπασία το περιδέραιο, άδιαφορώντας για τα παροτραιόμενα έθιμα. Μά κι' η Ασπασία επέμεινε τόσο, ώστε τον ανάγκασε στο τέλος να υποχωρήσει.

Πράγματι, ο Κύρος έστειλε τότε το περιδέραιο, στη μητέρα του την Παρύσατιν, της οποίας ήταν το κληρομένο παιδί και συγχρόνως της έγραψε πώς και γιατί της το έστειλε.

Η Παρύσατις κατευχριστήθηκε για τον σεβασμό που έδειχνε γι' αυτήν η ευνουμένη του γιου της, την οποία ως τότε αντιπαθούσε κυπώς, επειδή της είχε πάρει την καρδιά του αγαπημένου της Κύρου. Κι' με τον ίδιο ταχυρόμο έστειλε γι' την Ασπασία διάφορα πολύτιμα δώρα και ένα κολοσσιαίο χρυσόκο στήθος.

Όταν της τα παρουσίασε ο Κύρος, η Ασπασία κράτησε τα άλλα δώρα, αλλά δεν θέλησε να πάρει τα χρυσά ματά.

—Αυτά, αγαπητέ μου, είπα στον Κύρο, κρατά τα αυτά. Σε μένα είναι άχρηστα. Ο πλούτος μου είναι σ' εμένα σε σένα που έχεις τόσα έξοδα θα είναι ασφαλώς χρήσιμα.

Όταν άρχισε ο Κύρος, σκοτώθηκε στην περίφημη μάχη που έδωσε εναντίον του αδελφού του, ο Αρταξέρξης ζήτησε να γνωρίσει την Ασπασία, για την οποία είχε ακούσει τόσους πλούσιους έπαινους. Κι' μόλις την είδε, την έρωτεύθηκε.

Η Ασπασία τότε αναγκάστηκε να υποκύψει στον έρωτά του, αλλά δεν έμεινε πολύ καιρό μαζί του. Επειτα από μερικά χρόνια, πήγε κι' έγινε ίεραία στο ναύ της Αρτέμιδος, όπου έζησε το υπόλοιπο της ζωής της μέχρι του θανάτου της.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΜΕΝΟΥΕΤΤΟ

Ο χορός «Μενουέττο» έφευγέ τον 16ον αιώνα από ένα χοροδασκάλου του Πονατί, επί τη ευκαιρία των γάμων ενός ευγενούς της πόλεως αυτής.

Ο χορός αυτός, που εινε ταυτοχρόνως σεβαστός κι' άκρως άρμονικός, ήταν επί πολύ καιρό της μόδας σ' όλες τις Αθήνες και τους άριστοκρατικούς κύκλους της Ευρώπης.

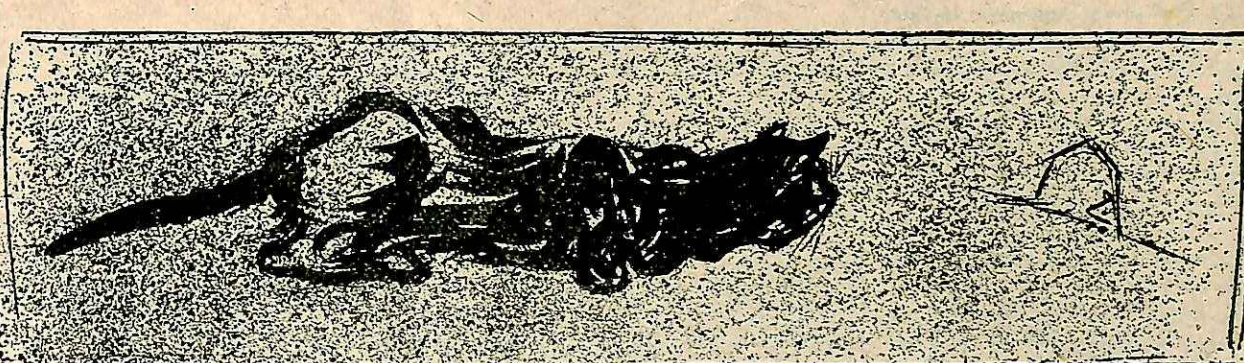
Στη Γαλλική Αθήνη εισήγαγε το μενουέττο η Αικατερίνη των Μεδίκων.

Τόσο δε εστρελλάνει ο χορός αυτός τους εστρεμένους και τους ευγενείς, ώστε λέγεται ότι ο αντιβασιλεύς των Κάτω Χωρών Δόν Ζουάν της Αυστρίας πήγε επίτηδες στο Παρίσι, μόνο και μόνο για να ιδεί τη Μαργαρίτα της Βουργουνδίας να χορεύει μενουέττο.

Εστρελλανόταν επίσης με την χορή αυτό ήταν κι' ο βασιλεύς Λουδοβίκος 14ος, καθώς κι' η Μαρία Αντουανέττα, η οποία καθήμενως υποχρέωνε τις αβλικές κορίες να χορεύουν μενουέττο στις πολυτέλειες σάλλας του Τσαλόν.

Το μενουέττο εισήχθη στο θεάτρο επί του Μιλάνο με το έργο του «Δόν Ζουάν».

Το μενουέττο εισήχθη στο θεάτρο επί του Μιλάνο με το έργο του «Δόν Ζουάν».

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οι άνεπιθύμητοι κατακτιηται του χοιροσταλείου. Η επιστροφή των νοικοκυρέων. Η ένδοξη νίκη των Ισπανών. Πώς διέδωσε ο αρχηγός τους τη γκάφα του. Η ιστορία μιας περιφημής φρασής. Ο βασιλεύς της Αρκαδίας Αγγαίος και οι δούλοι του. Πώς τους ανάγκασε να εργάζονται, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν από ολίγων ετών, οι Ισπανοί πολεμούσαν στο Μαρόκο εναντίον των Ιθαγενών που είχαν επαναστατήσει, ένα Ισπανικό τάγμα, αναγκάστηκε μια νύχτα να κατασκηνώσει μακριά από κάθε κατοικημένο μέρος, σε κάποια μάντρα που βρέθηκε μπροστά του. Η μάντρα όμως αυτή χρησίμευε ως νυχτερινό ενδιαίτημα σ' ένα κοπάδι από πεντακόσιους χοίρους, που δεν είχαν γυρίσει ακόμα απ' τη βοσκή τους.

Όταν όμως σε λίγο ο χοιροκόπος γύρισε με το κοπάδι του στο μαντρί και το βρήκε κατειλημμένο από το στρατό, έκρινε φρονιμότερο να «κόψη» από εκεί πίσω, για να μην έλθει σε καμιά επικίνδυνη συνάντηση με τους Ισπανούς, στους οποίους, όπως υπέλεγε, οι πλήρεις ισφαλώς, φέρε φιλοξενία με τη ρωσική κτηνοτροφία ζωντανών του.

Άρχισε λοιπόν να σαλαχά το κοπάδι του με φωνές και ζυλίες για να το αναγκάσει ν' αλλάξει κατεύθυνση και ν' απομακρυνθή απ' τη σάπη. Τα ζευγαράκια όμως παύοντας να δύναν, ως γνωστόν, είνε πολύ δύστροπα κι' επίμονα, δεν ένοιωσαν ν' απομακρυνθούν με κανέναν τρόπο. Εξερεινισμένα μάλιστα από το ανεξήγητο φέσημα του βοσκού τους, ώρμησαν προς τη μάντρα γρολλώντας και σκοδίζοντας δαιμονισμένα.

Οι Ισπανοί, ακούγοντας από μέσα το διαβολικό αυτό θρόρυο, νόμισαν ότι πρόκειται περί αψινθιασμού των έχθρων κι' είδοποίησαν άμέσως των ταγματάρχη τους, ο οποίος έδωσε διαταγή να... άμυνθούν.

Έτσι, έπειτα από λίγη ώρα, οι Ισπανοί ταμπουρώσαν πίσω απ' τη μάντρα άνοιξαν σφοδρότατο πυρ εναντίον των... επίδοξων, τους οποίους και έσφαξαν εις φυγήν με σημαντικές απώλειες.

Τότε οι... ηρωϊκός ταγματάρχης, στη... στοπατηνότητα του όποιου ωφέλιμο η νίκη, πρόβαλε το κεφάλι του πάνω απ' τη μάντρα κι' έμέτρησε μέσ' στο σκοτάδι κάπου είκοσι νεκρούς.

Τότε εκείνος, κοινοποιώντας από τρανή άγανάκτηση, δεν απέχεσε ν' αναφέρει νίκη.

Όταν όμως το πρωί είδε ότι οι ζαλωμένοι στο πεδίο της τιμής νεκροί ήταν είκοσι... χοίροι, κα-

τάλαβε την γκάφα του κι' έστειλε στο Σάμα άλλον αγγελιοφόρο να διαφύγει την προηγουμένη είδηση με την ακόλουθη αναφορά που τη συνέταξε σε ύφος ευτράπελο, δίνοντας έτσι τόνο άστεϊότητας στην άποψη ενόγειά του:

«Είκοσι φονευθέντες έχθροι κατά την χθεσινήν συμπλοκήν, παρασκευασθέντες κατάλληλως, κατέβροχθίσθησαν με πολλήν δραξιν από τους δι' έμ' ηρωϊκούς άνδρας. Πρόκειται περί είκοσι φονευθέντων χοίρων αγέλης, η οποία επέτεθη νύκτωρ εις τας κατασκηνώσεις μας, με σخی φιλικάς

κρατηθή και φώναζε δυνατά:

—Οι Θεοί να δώσουν να μη φάη από τον καρπό του άμπελιού αυτού ο Αγγαίος. Ο ιδρώτας μου φαμάκι να του γίνη!».

Ο βασιλεύς άκουσε τα λόγια του, αλλά είτε γιατί δεν τον κακοφάνηκαν τη στιγμή εκείνη, είτε γιατί επιφυλάχτηκε να τιμωρήσει λογότερα τον αβθάδη δούλο, έλαχε πώς δεν τα πρόσεξε.

Όταν όμως ήρθε η εποχή που καρποφόρησε το άμπελι και τραγήθηκαν τα πρώτα σταφύλια από τα οποία έγινε το πρώτο «απαρμένο κρασί», ο Αγγαίος κάλεσε τον υπηρέτη που τον είχε καταραστεί και του είπε ειρωνικά:

—Οι Θεοί, καθώς βλέπεις, κατόπιν προφητή, δεν άκουσαν τη θλαστήρια που έστόμισες όταν φυτεύαμε το άμπελι.

Και, σπώνοντας, ένα χρυσό κόπελλο γεμάτο κρασί, έπρόσθεσε:

—Τό βλέπεις; Νά, του γεύομαι τον καρπό του άμπελιού σου. Ο δούλος όμως εις το άμπελι ν' άπαντήση.

—Μεγαλειότατε, αή διάξασαι! Ός θύου να φάσθ, το ποτήρι στο στόμα πολλά πράγματα μπορεί να συμβούν. (Πολλά μεταξύ κώλικας και στόματος πέλει).

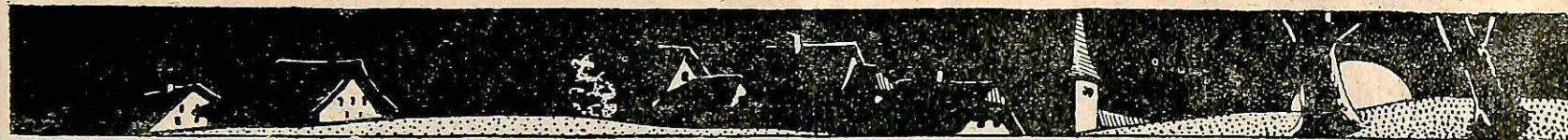
Και πράγματι, τα λόγια του δούλου βγήκαν αληθινά. Ένω δηλαδή ο βασιλεύς έτοιμαζόταν να φάη το ποτήρι στα χείλη του, παρουσιάστηκε ξαφνα μπροστά του έντρομος και λαχανιασμένος ένας υπηρέτης, ο οποίος του άγγειλε ότι κάποιος τεράστιος άγριόχοιρος είχαν επιδράμει στους βασιλικούς κήπους.

Ζαλισμένος απ' την άπροσδόκητη αυτήν είδηση, ο Αγγαίος πτώχε στο ποτήρι με το κρασί που κρατούσε στο χέρι του και έτρεψε με γομωμένα τα έφρα του στον ήλιο για να σκοτώσει μόνος του το φρεσό άγριό. Ο άγριος όμως ήταν πολύ επιθετικός και, καθώς έκανε ο Αγγαίος να τον χτυπήσει με το σπαθί του, άγριος άκρως περισσότερο. Άδριος άκάλεστος εναντίον του και με τα συμβεβηκυμένα στην κοιλία.

Έτσι, από λίγες ώρες ο Αγγαίος πέθανε, κι' έτσι η πρόφητις του δούλου του βγήκε αληθινή.

Όταν όμως το πρωί είδε ότι οι ζαλωμένοι στο πεδίο της τιμής νεκροί ήταν είκοσι... χοίροι, κα-

Όταν όμως το πρωί είδε ότι οι ζαλωμένοι στο πεδίο της τιμής νεκροί ήταν είκοσι... χοίροι, κα-

ΤΟ ΜΑΚΑΒΡΙΟ ΣΥΝΕΓΓΟ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

Τι γράφει ο Δήμιος Σανσόν για τις θανατικές εκτελέσεις με τη λαίμητομο και με το τσεκούρι. Μία ιστορική έκθεσις του. Η έκθεσις της δαπάνης για την κατασκευή της πρώτης λαίμητομου. Ποιό ήταν το πρώτο θύμα της. Πώς έγιναν η δοκιμές της σε πτώματα. Η δυσάρεστος του έγχλου του Παρισιού για την... ταχύτητα της λειτουργίας της λαίμητομου. 2831 εκτελέσεις σε 18 μήνες, κτλ. κτλ.

Β'.

Στο προηγούμενο φύλλο μίλησαμε για την ιστορική πλάνη που έπικρατει σχετικά με την εφεύρεση της λαίμητομου και με τον άδικο θεωρούμενο ως εφευρέτη της δόκτορα Γκιλλοτέν, και αναφέραμε μερικά εξαιρετικά ενδιαφέροντα γεγονότα, τα οποία πιστοποιούν με τον πιο αναμφισβήτητο και τραγικό τρόπο την αλήθεια και την ακρίβεια των επιχειρημάτων μας...

Σήμερα θα δώσουμε στους αγαπητούς μας αναγνώστες μερικές περιεργότατες ιστορικές πληροφορίες, για να συμπληρώσουμε τελείως τις γνώσεις των επάνω στο συλλογιστικό αυτό θέμα, που ποτέ του δεν έπαυε να κρατιόσθαι την περιέργεια και το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης όλων των χωρών του κόσμου...

Είδαμε λοιπόν, ότι μόλις ο βουλευτής Παρισιών δόκτορας Γκιλλοτέν πρότεινε στη Γενική Συνέλευση των Τάξεων να χρησιμοποιηθεί η λαίμητομος ως εκτελεστικό όργανο των θανατικών ποινών, αδιακρίτως του τίτλου και της κοινωνικής θέσεως των καταδικασμένων εγκληματιών, η πρότασις του έγινε λαμπρή επιτυχία... Και μετά την έγκρισή της μάλιστα απ' τον άτυχον βασιλέα Λουδοβίκο 16ο, έγινε νόμος του κράτους, διοριστικός και τελεστικός...

Έπρεπε όμως να γίνουν και η σχετικές δοκιμές της λαίμητομου, για να βεβαιωθεί η 'Επιτροπή της Δημοσίας Ασφαλείας, ότι το νέο όργανο ήταν ανώδυνο τελείως κι' ότι ο καταδικασμένος χωρίς αγωνίες και μαρτυρία επιθανάτια...

Προηγούμενος ο Γενικός Εισαγγελέας Ραίντερερ ζήτησε σχετικώς τη γνώμη του τότε επισημού δημοφώνος κράτους, του άτακτου και τρωμακτικού δήμιου Σανσόν... Και ο Σανσόν, αθένητα αδιαφιλονίκητος σ' αυτά τα πράγματα, έδωσε έγγραφως την εξής γνωμάτευσις:

«Με το έφορος, ως τώρα, συναντούσα άπειρες δυσκολίες στην παρατομή του καταδικώ... Δεν έφτανε μόνο το ότι το χέρι μου δεν έφτανε καθόλου κατά την έκτελεσι. Έπρεπε κι' ο κατάδικος να είνε σφιχτά δεμένος, γιατί η παρατομή του κίνησε άρρωσες για να μην πετύχην καλά το πρώτο χτύπημα και να χρειαστούν δυο και τρία άλλα πάλι... Άλλα χτυπήματα του σταθίου μου, ως βίου να χωριστή τελείως το κεφάλι

απ' το σώμα... Συνεπώς ήταν πολύ βασανιστικός ο θάνατος για τον κατάδικο... Και η κατάσταση χειροτέρευε όταν το χέρι μου, σαν άνθρωπος που είμαι, έτρεμε καμιά φορά...»

Βρίσκω λοιπόν πως το καινούργιο μηχανήμα θα είνε πολύ κατάλληλο και σωτήριο για τη δουλειά μου (!) για τους εξής λόγους:

«Πρώτον: 'Ο κατάδικος, θέλοντας και μη, θα δένεται ολόκληρος σε μια σανίδα, ξαπλωμένος επάνω της καθώς θα είνε... Αυτό εξασφαλίζει την άκνησία του και διευκολύνει την αποκεφάλισή του... Ένω πριν, γονατιστός καθώς ήταν και με τα χέρια του μονάχα δεμένα πίσω, έπρεπε να είνε υπεράνθρωπος για να μην τρέμη την ώρα που τέτωνα τον τράχηλό του κάτω απ' το σπαθί μου.

«Δεύτερον: Το καινούργιο μηχανήμα διαθέτει ειδικά καλάδια για τα κεφάλια και τα πτώματα των καρα-

τητες αυτές που έμπόδιζε η παράτασις τους την άπονομή της δικαιοσύνης... Μά χρειάζονταν κι' ένας κατάδικος για τα πειράματα αυτά!...

Δεν άργησαν λοιπόν να τον βρουν... Στις 24 'Ιανουαρίου 1792, το Β' Κακουργιοδικείο των Παρισίων καταδίκασε στην εσχάτη των ποινών τον Νικόλαο-Ιάκωβο Πελλετιέ, για ληστεία μετά βασάνων... 'Ο κατάδικος άρρωστος φρικτά το θύμα του σε μια σκοτεινή γωνία της οδού Μπομπόν-Βιλνέβ, κλοντάς του τ' αυτιά και τη μύτη... Κατόπιν, αφού του πήρε όλα χρήματα και κοσμήματα βρήκε επάνω του, το άφησε λιπόθυμο και προσπάθησε να φύγη... Δεν τα κατάφερε όμως καλά... Το έμπορο τρέξιμό του κίνησε τις υποψίες των διαβατών, οι όποιοι τον συνέλαβαν.

'Ο ύπουλος της Δικαιοσύνης ντό Πόρ ντε Τέρτο — κατατομήθηκε κι' αυτός τον Νοέμβριο του 1793, μετά

φράγκα... 200

Για τρία λεπιδία με τα πρόσθετα βάρη τους, φράγκα... 600

Για τροχαλίες των λεπιδίων και σχοινιά, φράγκα... 300

Για έναν σιδερένιο κλοιό, που θα συγκρατούσε τον λαίμο του καταδικώ, και για δυο καλάδια (ένα για το κεφάλι κι' ένα για το πτώμα) φρ... 300

Για ένα μικρό μοντέλλο, προσομοιωμένο, μέχρι κατασκευής της όλης μηχανής, φρ... 1,500

Έργατικά κατασκευής των, φράγκα... 1,200

Το όλον φράγκα... 5,660

Γενική απογοήτευσις έπακολούθησε μετά την υποβολή του λογαριασμού αυτού. Ζητούσε παραπολλά ο Σουβιντόν, τη στιγμή που τα ταμεία του Κράτους ήταν έντελως άδεια. Μά έπειτα από πολλές αναζητήσεις κι' έρευνες, βρέθηκε ένας φτηνός κατασκευαστής της!

Ήταν ο Ξυλοργός Τοβίας Σιζίτς, ο όποιος κατασκεύασε μια εύκολοδύλευτη λαίμητομο, με όλα τα εξαρτήματά της, αντί 812 φράγκων μόνον!...

Πού 5,660 και πού 812! Είς ένεργειαν λοιπόν το καινούργιο διαβολομηχανήμα, το όποιο πρώτα-πρώτα ο λαοταξικός το βάρφισε «Λουβίζον» και «Λουβίζέτα», έξ αιτίας του ζήλου που έδειξε ο εκ των μελών της άνωτέρω επιτροπής δόκτωρ Λουβί, για το αίσιο τέγμα των διαπραγματεύσεων της κατασκευής της...

Και στις 17 'Απριλίου — άργησε αρκετά, καθώς βλέπετε — έτοιμο πια το μηχανήμα, έκοβε δοκιμαστικά, κατά το μεσοήμερο, τρεις κεφαλές πτωμάτων, στην αλλη των φυλακών της Βισέτρης... 'Όσοι παρακολούθησαν τις πρώτες αυτές δοκιμές, το βρήκαν τέλειο.

Το βάρος του λεπιδίου της μόνον, δίχως τις προσαυξήσεις και τα αντίθετα πομπήματα επάνω του για να μεγαλώσουν την όρη της πτώσεώς του, ήταν 25 όκάδες, έκοβε δέ τις σάρκες και τα κόκκαλα του τραχήλου με γοργάδα άστραπής, κατακυλώντας από θίος 2 1/2 μέτρων, ανάμεσα στους όλους του...

Ένωμεταξύ, ο άμοιρος Πελλετιέ πέθανε στο καλλι της φυλακής του την τιμή να εγκαινιάσει πρώτος με το κεφάλι του το καινούργιο και φρικτό μηχανήμα.

Τέλος, στις 25 'Απριλίου 1792, ήμερα Παρασκευή και ώρα 3 1/2 το ά-

Για την έκλειδα του ικριώματος και των δύο κατακορύφων στύλων, στους όποιους θα γλυταρρώσει το λεπίδι, φράγκα... 1,500

Για τη σκάλα του ικριώματος με τα εξαρτήματά της,

ΜΙΑ ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΠΑΤΗ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΜΕΓΑΣ ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ ΚΥΒΙΕ

Η μέδα των παλαιοντολογικών ανασκαφών. Η άνευρεσις των εσών ενός παλαιοντολογικού τέρατος. Το κόλλο του Γερμανού χειρουργού Χόφφμαν. Η γκάφα του Κυβιέ και του Καμπέρ. Πώς άπεκαλύφθη η άπατη. Το ρεζιλέμα δυό μεγάλων επιστημόνων. Η τιμωρία της θείας δίκης, κτλ.

Σ' ένα προηγούμενο φύλλο μας μίλησαμε για μια άπατη εις βάρος ενός μεγάλου φυσιοδίφου, ο όποιος άγρόρας σε εξωφρενική τιμή δυό «προδοσιμικά» ποντίκια. Σήμερα θα σάς μιλήσουμε για μια άλλη περίφημη περίπτωση παρόμοιας άπάτης, της όποιας θράστης υπήρξε ο Γερμανός χειρουργός Χόφφμαν.

Κατά το 1855 ήταν πολύ της μόδας μεταξύ των επιστημονικών κύκλων να κάνουν διαρκώς ανασκαφές για την άνευρεσις παλαιοντολογικών απολιθωμάτων. Έτσι βρισκόντουσαν κάθε τόσο μέσα σε άνθρακωχες, μέσα σε διάφορα παλαιολιθικά πετρώματα, στις έρημικες στέπες της Σιβηρίας, οι σκελετοί διαφόρων ζώων, που έχουν πια εξαφανισθεί από πολλών χιλιάδων έτών απ' το πρόσωπο της γης. Η μελέτη των σκελετών αυτών έδειχνε τη βαθμιαία εξέλιξη των κολοσισίων σαρυροειδών που ζούσαν στην πρωτόγονη έποχή, απ' την όποια γήγχαν οι πρόγονοι των ζώων που ζούν σήμερα στα διάφορα μέρη της γης.

Η 'Ακαδημία είχαν όρισει μεγάλες χρηματικές βραβεύσεις για τις έρευνες αυτές και τα Μουσεία άναράζαν ακριβώς τα διάφορα εύρηματά. Συνέβη λοιπόν τότε ν' ανακαλυφθούν σε κάποιο μέρος της Γαλλίας μερικά απολιθώματα εσών. Τα εσά άνηκαν πάντως σε κάποιο προϊστορικό τέρας, αλλά οι επιστήμονες δεν ήξεραν τι θεσι ακριβώς κατείχαν στο σκελετό του ζώου εκείνου. Το ζήτημα αυτό προκάλεσε μεγάλες συζητήσεις και διαφωνίες μεταξύ των διασημων παλαιοντολόγων όλου του κόσμου.

Επί τέλους το Μουσείο της Φυσικής 'Ιστορίας των Παρισίων άγόρασε σε αρκετά σθεαστή τιμή τα εσά αυτά κι' άνέθεσε σε δυό όνοματους επιστήμονες, τον Καμπέρ και τον μεγάλο φυσιοδίφη Κυβιέ να έτοιμάσουν μια σχετική μελέτη.

Τότε κάποιος Γερμανός χειρουργός και έρασιτέχνης παλαιοντολόγος, θέλοντας το παγκόσμιο αυτό ενδιαφέρον, σκέφθηκε, σαν έξυπνος άνθρωπος, να έπωφεληθώ απ' αυτήν την περίπτωση και νά... κατασκευάση μόνος του τα κομμάτια που έλειπαν απ' το σκελετό του προϊστορικού εκείνου ζώου!...

Έτσι μια μέρα, ο διευθυντής του Μουσείου των Παρισίων έλαβε ταχυδρομικώς ένα κουτί, μαζί με ένα γράμμα του χειρουργού Χόφφμαν, όποιος τον ρωτούσε με προσποιητή άφέλεια κι' άδιαφορία αν τα εσά που τούσπελνε μέσα στο κουτί αυτό είχαν καμιά παλαιοντολογική αξία. 'Ο δι-

ευθυντής άνοιξε με ενδιαφέρον το κουτί και λίγο έλειψε νά πηδήσει απ' τη χαρά του, όταν είδε μέσα μερικά εσά απολιθωμένα, τα όποια απ' το μέγεθος και το σχήμα τους φαινόταν ότι αντιστοιχούσαν μ' εκείνα που είχε άγοράσει τελευταίως το Μουσείο. Άπορώτως προσέλασε το Χόφφμαν στο Παρίσι, κι' ο χειρουργός έπηρε πρηνώς μακρως, φέρνοντας μαζί του κι' ένα μεγάλο κασόνι, γεμάτο απ' τα εσά του προϊστορικού τέρατος!

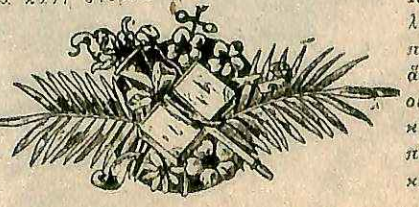
Το Μουσείο έσπευσε φυσικά νά τα άγοράση κι' αυτά σε ύψηλή τιμή, κι' ο Καμπέρ με τον Κυβιέ άρχισαν νά τα τσιμεύουν και νά τα καταγράφουν.

Το Μουσείο έσπευσε φυσικά νά τα άγοράση κι' αυτά σε ύψηλή τιμή, κι' ο Καμπέρ με τον Κυβιέ άρχισαν νά τα τσιμεύουν και νά τα καταγράφουν.

Χρειάστηκαν στο Σηλέγκελ και στους βοηθούς του 15 όλόκληρες μέρες, ως ότου νά καθαρίσουν ένα-ένα τα κόκκαλα απ' το σπρώμα του γόφου που τα σκέπαιε, και νά δείξουν στον κόσμο την τέτοια που τον όποιος είχε σκαρώσει την άπατη εκείνη ο Χόφφμαν. Έπειτα από μια τέτοια άπολύψι, έξεραρχή ένα τεράστιο πιάτσισμα, κι' η παλαιοντολογία έξυπελιστηκε κομμελετικώς στα ματιά του κόσμου. 'Ο διεινής σατυρικός τόπος βρήκε για πολλόν καιρό θέμα για νά γεμίση τις στήλες του. 'Όσο για τον Καμπέρ και τον Κυβιέ, δεν ήξεραν πού νά κρυφτούν απ' τη ντροπή τους!...

Η όσια δίκη όμως δεν έπ'ταξε στο Χόφφμαν ν' απολαύση για πολλόν καιρό τους καυπούς της κατεργαρίας του! Έπειτα από λίγους μήνες ο Γερμανός χειρουργός πέθανε από καρδιακή παράλυση. 'Όσο για τον φυσικό σκελετό, άποτελεί σήμερα ένα απ' τα πιο άξιοπεριεργα θεάματα του Μουσείου του Πανεπιστημίου της άλλανδικής πόλεως Γερνόνιγγον.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικόλ. Β. Λαμπρόφ, Λαοφόρος 'Αλεξάνδρας 209. 'Αναλαμβάνονται παντός είδους άδικαι υποθέσεις παρ' άπαις τας έν 'Αθήναις Δικαστηρίαις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και έν γένει Οικονομικά υποθέσεις. 'Ωραι γραφείον 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΚΕΡΑΙΣΗ 250 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ;...

ΔΕΚΑΟΚΤΩ ΑΔΕΣΠΟΤΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ!

Η ανεύρεσις ενός μυθικού θησαυρού στο Μεξικό. Τι άπόγιναν οι θρυλικοί θησαυροί του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Ο μεγαλύτερος θησαυρός των αιώνων. Ο τάφος του Αττίλα και τα πλούτη που βρίσκονται θαμένα σ' αυτόν. Οι θησαυροί των μεγάλων Μογγόλων Κατακτητών. Ο Φερδινάνδος Κορτέζ κι' ο τελευταίος αυτοκράτωρ του Μεξικού Μοντεζούμα. Η αιματηρή ιστορία του θησαυρού του τρομερού πειρατού Μόργκαν. Θησαυροί στα βάθη των θαλασσών, κτλ. κτλ.

Η εφημερίδα έλου του κόσμου δημοσίευσε τελευταία μια είδησι άρκετά περίεργη κι' ενδιαφέρουσα: Μέσα σ' έναν πανόρμιω μεξικανικό τάφο βρέθηκε από ολίγου καιρού ένας παραμυθένιος πραγματικά θησαυρός, άποτελούμενος από πολυτιμώτατα κοσμήματα κι' από κομμάτια χρυσού.

Η είδησι αυτή δεν είναι διόλου παράξενο να προκαλέσει από στιγμή σε στιγμή μια καινούργια αδιψα του χρυσού, σαν αυτή που ε'χε πάσει τους ανθρώπους όταν ανακαλύφθηκαν τα χρυσόφορα κοιτάσματα της Καλιφόρνιας, και νέοι χρυσόθρηες ν' αρχίσουν να σκάβουν τη γη, για να βρουν, όχι πια φλέβες με χρυσάφι, αλλά κρυμμένους θησαυρούς!...

Υπάρχουν όμως πραγματικώς τέτοιοι θησαυροί; Αν πιστέψουμε τους διάφορους μεγάλους σοφούς και ιστορικούς, όχι μόνο υπάρχουν, αλλά και είναι άρκετοι! Οι πιο σημαντικοί από τους χαμένους αυτούς θησαυρούς απολογούνται σε 18 και βρίσκονται θαμμένοι σε διάφορα μέρη της γης. Οι περισσότεροι υπάρχουν στη Νότια Αμερική, υπάρχουν όμως και άλλοι στην Αφρική και στην Ασία, ίσως δε και στην Ερώπη.

Η συνολική αξία των 18 αυτών μεγάλων θησαυρών υπολογίζεται ότι είναι σήμερα περί τα 250 δισεκατομμύρια ελληνικές δραχμές!... Ο πρώτος και σπουδαιότερος απ' αυτούς, είναι ο θησαυρός του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Ο άνοδος αυτός βασιλεύς της Μακεδονίας, του οποίου το όνομα προκαλεί το θαυμασμό όλων των νεογενεών λαών, ήταν, εκτός των άλλων, μανιώδης συλλέκτης κοσμημάτων, χρυσών αντικειμένων, αγαλμάτων και πολυτιμων δογείων. Μόλις λοιπόν κλείσε καμιά πόλι, την οποία οι έθνοί του έγκατέλειπαν καταστρατημένοι, ο Αλέξανδρος συνέθιζε, — όπως άλλωστε και όλοι οι στρατηγοί της άρχαιότητας, — να μαζέψει από πολυτίμη αθρήματα στη γη, και στους ναούς της. Μ' αυτόν τον τρόπο μάλιστα καθόρισσε, έπειτα από τρεις μεγάλες μάχες, — της Ισσού, της Περγαμώνας και των Έκβαπώνων, — να μαζέψει πύλα χρυσάφι και κοσμήματα, ώστε να φέρει μαζί του 400 ελέφαντες!

Όπως έξορουμε, ο Μ. Αλέξανδρος πέθανε πολύ νέος, σε ηλικία 33 μόλις ετών. Πριν όμως απ' το θάνατό του, η ιστορία λέει ότι έθαψε ένα μεγάλο μέρος απ' τους θησαυρούς που είχε μαζέψει, σε κάποια έρημη τοποθεσία κοντά στο Βαχού και στην Κασπία Θάλασσα.

Κατά τον καθηγητή Λούτς, του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας, η αξία του θησαυρού αυτού είναι περί τα 500 εκατομμύρια δολάρια!...

Δεύτερος κατά σειράν έρχεται ο θησαυρός του Αττίλα, του τρομερού βασιλέως των Ούννων, του οποίου η αξία υπολογίζεται σε 250 εκατομμύρια δολάρια. Δυστυχώς όμως δεν είναι γνωστό ακριβώς το μέρος, στο οποίο βρίσκεται κρυμμένος ο θησαυρός αυτός. Το μόνο που άμφανεύει η ιστορία είναι το εξής:

Όταν η «Μαστις του Θεού», — έτοι αποκαλούσαν τον Αττίλα οι σύγχρονοί του, — γύρισε στην πατρίδα του απ' την έκστρατεί της Ιταλίας, πέθανε ξαφνικά. Το μέρος στο οποίο τον έθαψαν είναι ακόμα άγνωστο, φαίνεται όμως ότι στο ίδιο εκείνο μέρος βρίσκονται θαμμένοι κι' οι θησαυροί τους, όποιους μαζέψε, λεηλατώντας τις διάφορες χώρες της Ερώπης.

Έπειτα έρχουμε το θησαυρό του Τζίνγκις Χάν, του επίσης τρομερού με τον Αττίλα Μογγόλου αυτοκράτορος, ο οποίος τον 12ον αιώνα σάρωσε κυριολεκτικώς με τα στρατεύματά του την Κίνα, τις Ινδίες κι' ένα μέρος της Ερώπης. Ο θησαυρός αυτός φαίνεται ότι είναι θαμμένος σε διάφορα μέρη της Μογγολίας, καθώς και στον τάφο του Τζίνγκις Χάν, ο οποίος επίσης δεν έχει βρεθεί ακόμα.

Η αξία του υπολογίζεται σε 100 εκατομμύρια δολάρια.

Όταν ο Κορτέζ τον έβρισκε και τον έπιασε αιχμάλωτό του, ζήτησε να μάθει απ' αυτόν που βρίσκονταν κρυμμένα τα χρυσά του και τα κοσμήματά του. Ο Μοντεζούμα άρνήθηκε στην αρχή να μιλήσει. Τα τρομερά βίαια μαρτύρια, στα οποία τον υπέβαλαν οι Ισπανοί, τον ανάγκασαν επί τέλους να φανερώσει στον κατακτητή το μέρος, στο οποίο βρίσκονταν κρυμμένος ο θησαυρός του.

Λίγο καιρό όμως μετά το θάνατο του Μοντεζούμα, οι ύπηκοί του επαναστάτησαν κατά των Ισπανών και τους έδιωξαν απ' τη χώρα τους κακήν κακώς. Φεύγοντας ο Κορτέζ, πήρε μαζί του το θησαυρό του Μοντεζούμα. Για να μπορέσει όμως να γλυτώσει απ' την καταδίωξι των Μεξικανών, αναγκάστηκε να τον ρίξει μέσα στη λίμνη, που βρίσκεται κοντά στη σημερινή πρωτεύουσα του Μεξικού. Μέσα στις λάσπες, λοιπόν, του βυθού της θαλάσσης αυτής λίμνης βρίσκεται κρυμμένος ο θησαυρός αυτός, του οποίου η αξία υπολογίζεται σε 100 εκατομμύρια δολάρια.

Διπλάσια σχεδόν αξία απ' τον προηγούμενο θησαυρό έχουν οι 340 τόννοι χρυσού, που άνηκαν άλλοτε σ' έναν άρχαιο Περούτιανό ναό. Όταν όμως το Περού καταλήφθηκε απ' τους Ισπανούς, του περιφρόνη κατακτητού Πιζάρρο, οι Ινδοί ιερείς του ναού έβρισαν το σημαντικό αυτό θησαυρό σε μέρος βόρην και άπόρρητο κι' έτσι καθόρισαν να τον γλυτώσουν απ' τα χέρια των κατακτητών.

Έπίσης μια πόλις του Περού, το Τούμπες, είχε ένα μεγάλο θησαυρό, άποτελούμενο από διάφορα χρυσά κι' άσημένια αντικείμενα, των οποίων οι κάτοικοι, για να τον σώσουν απ' τους άρπαγες λεηλούς κατακτητές, τον κρύψανε σε κάποιο άγνωστο μέρος. Η αξία του υπολογίζεται σε 150 εκατομμύρια δολάρια. Τέλος ο ναός του Θεού Πασκαχάνα, που άποτελούσε το ιερό προσκύνημα των άρχαίων κατοίκων του Περού, είχε στην κατοχή του πλούτη άμύθητα, τα οποία οι ιερείς του καθόρισαν να κρύψουν, προτού οι Ισπανοί πατήσουν την έρση τους πόλι.

Παρ' όλα τα μαρτύρια, στα οποία τους υπέβαλαν οι κατακτητές, οι Ινδοί ιερείς προτίησαν να πεθάνουν, παρά να φανερώσουν την κρυφιά του θησαυρού τους.

Πολλοί απ' τους άναγνώστες μας δεν έλχουν άσφαλώς άκούσει ποτέ το

IVAN MORGAN

Ο τρομερός πειρατής 'Ιβάν Μόργκαν.

Τζίνγκις Χάν, του επίσης τρομερού με τον Αττίλα Μογγόλου αυτοκράτορος, ο οποίος τον 12ον αιώνα σάρωσε κυριολεκτικώς με τα στρατεύματά του την Κίνα, τις Ινδίες κι' ένα μέρος της Ερώπης. Ο θησαυρός αυτός φαίνεται ότι είναι θαμμένος σε διάφορα μέρη της Μογγολίας, καθώς και στον τάφο του Τζίνγκις Χάν, ο οποίος επίσης δεν έχει βρεθεί ακόμα.

Η αξία του υπολογίζεται σε 100 εκατομμύρια δολάρια. Όταν ο Κορτέζ τον έβρισκε και τον έπιασε αιχμάλωτό του, ζήτησε να μάθει απ' αυτόν που βρίσκονταν κρυμμένα τα χρυσά του και τα κοσμήματά του. Ο Μοντεζούμα άρνήθηκε στην αρχή να μιλήσει. Τα τρομερά βίαια μαρτύρια, στα οποία τον υπέβαλαν οι Ισπανοί, τον ανάγκασαν επί τέλους να φανερώσει στον κατακτητή το μέρος, στο οποίο βρίσκονταν κρυμμένος ο θησαυρός του.

Λίγο καιρό όμως μετά το θάνατο του Μοντεζούμα, οι ύπηκοί του επαναστάτησαν κατά των Ισπανών και τους έδιωξαν απ' τη χώρα τους κακήν κακώς. Φεύγοντας ο Κορτέζ, πήρε μαζί του το θησαυρό του Μοντεζούμα. Για να μπορέσει όμως να γλυτώσει απ' την καταδίωξι των Μεξικανών, αναγκάστηκε να τον ρίξει μέσα στη λίμνη, που βρίσκεται κοντά στη σημερινή πρωτεύουσα του Μεξικού. Μέσα στις λάσπες, λοιπόν, του βυθού της θαλάσσης αυτής λίμνης βρίσκεται κρυμμένος ο θησαυρός αυτός, του οποίου η αξία υπολογίζεται σε 100 εκατομμύρια δολάρια.

Διπλάσια σχεδόν αξία απ' τον προηγούμενο θησαυρό έχουν οι 340 τόννοι χρυσού, που άνηκαν άλλοτε σ' έναν άρχαιο Περούτιανό ναό. Όταν όμως το Περού καταλήφθηκε απ' τους Ισπανούς, του περιφρόνη κατακτητού Πιζάρρο, οι Ινδοί ιερείς του ναού έβρισαν το σημαντικό αυτό θησαυρό σε μέρος βόρην και άπόρρητο κι' έτσι καθόρισαν να τον γλυτώσουν απ' τα χέρια των κατακτητών.

Έπίσης μια πόλις του Περού, το Τούμπες, είχε ένα μεγάλο θησαυρό, άποτελούμενο από διάφορα χρυσά κι' άσημένια αντικείμενα, των οποίων οι κάτοικοι, για να τον σώσουν απ' τους άρπαγες λεηλούς κατακτητές, τον κρύψανε σε κάποιο άγνωστο μέρος. Η αξία του υπολογίζεται σε 150 εκατομμύρια δολάρια. Τέλος ο ναός του Θεού Πασκαχάνα, που άποτελούσε το ιερό προσκύνημα των άρχαίων κατοίκων του Περού, είχε στην κατοχή του πλούτη άμύθητα, τα οποία οι ιερείς του καθόρισαν να κρύψουν, προτού οι Ισπανοί πατήσουν την έρση τους πόλι.

Παρ' όλα τα μαρτύρια, στα οποία τους υπέβαλαν οι κατακτητές, οι Ινδοί ιερείς προτίησαν να πεθάνουν, παρά να φανερώσουν την κρυφιά του θησαυρού τους.

Πολλοί απ' τους άναγνώστες μας δεν έλχουν άσφαλώς άκούσει ποτέ το

Ο τρομερός πειρατής 'Ιβάν Μόργκαν.

Πολλοί απ' τους άναγνώστες μας δεν έλχουν άσφαλώς άκούσει ποτέ το

όνομα του 'Ιβάν Μόργκαν. Κι' όμως ο άνθρωπος αυτός υπήρξε ο τρομερότερος απ' όλους τους άρχαίους και νεωτέρους πειρατές.

Απ' τα διάφορα κατορθώματά του, το πιο σημαντικό ήταν η κατάληψις κι' η λεηλασία του Παναμά.

Απ' την πλουσιώτατη αυτή πόλι της Ισπανικής Αμερικής, ο Μόργκαν μόλιζε θησαυρούς άμύθητους, νομίσματα, ράβδους από χρυσάφι, πλούσια θρησκευτικά άρτυσματα και διάφορα άλλα πολύτιμα αντικείμενα.

Φαντασθήτε ότι για να μεταφέρει όλη αυτή τη λεία του, χρειάστηκε 175 μουλάρια!...

Όταν το καράβι με τους θησαυρούς έφτασε σε κάποιο έρημικο μέρος, ο Μόργκαν διέταξε τους ανθρώπους του να σταματήσουν. Έπειτα πήρε τρεις απ' αυτούς, πήγε μαζί τους σε κάποιο μέρος άγνωστο κι' εκεί τους έβαλε να σκάψουν ένα λάκκο βαθύτατο, στον οποίο έκρυψε όλο εκείνο το θησαυρό που είχε μαζί του. Έπειτα σκότισσε με τα ίδια του τα χέρια τους τρεις δυστυχισμένους ανθρώπους του για να μη μαρτυρήσουν ποτέ το μυστικό!...

Σε διάφορες τοποθεσίες του Παναμά βρίσκονται ακόμα θαμμένα κι' άλλα πλούτη. Οι θησαυροί δηλαδή διαφόρων μεγάλων οίκων και άλλων τόπων, τους οποίους οι κάτοχοί τους έσπευσαν να κρύψουν, μόλις έμαθα, ότι πλησίαζε στην πόλι τους ο τρομερός πειρατής.

Έπίσης σε κάποιο άγνωστο μέρος της Ασίας βρίσκεται ακόμα θαμμένος κι' ο θησαυρός του Μεγάλου Μογγόλου των Ινδιών, αξίας 250 εκατομμυρίων δολλαρίων, τον οποίον έκλεψε το 1747 ο Ινδός Ναδού Σιά.

Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε και τους θησαυρούς που βρίσκονται στα βάθη της Θαλάσσης, έπειτα απ' το ναυάγιο των πλοίων, τα οποία τους απεπέρασε. Υπολογίζεται ότι η «Φλωρεντία», που βυθίστηκε το 1588 κοντά στις άκτες της Σκωτίας, περιείχε ένα θησαυρό, αξίας 2 εκατομμυρίων δολλαρίων. Η «Αουζιτάνια» πάλι που κορμολύπησε στην παγκόσμια πόλεμο, περιείχε εν όλω 6 εκατομμύρια δολάρια.

Μπορούν λοιπόν να ξαναβρεθούν ύλοι αυτοί οι θησαυροί; Η έπιτυχία μερικών προσπαθειών, που έχουν γίνει ως σήμερα, δείχνει ότι το πράγμα αυτό είναι, αν όχι εύκολο, πάντως όμως δυνατόν! Τις ημέρες αμέλειας αυτές, η Ρωσική κυβέρνηση έχει τις έτοιμες για την άνευρεσι του θησαυρού του Ταμελάνου.

Αβίς λοιπόν για τους κυνούς έπιχειρηματίες, και για όλους διψούν πλούτη και περιπέτειες! Με μικρά σκετικώς έξοδα, μπορούν να βρεθούν θησαυρικά βαθύπλουτοι!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανού, Λεωφόρος 'Αλεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικά ένοχλήσεις παρ' άπανσι τοίς εν Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότηες: Φορολογικά, Διοικητικά και εν γένει Οικονομικά ένοχλήσεις. Ώρα γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Αυτόκτονουν τα ζώα: Τι λέει ένας διάσημος Γερμανός φυσιολόγος. Πώς αυτόκτονος ένα χελιδόνι. Τι κάνει ο σκορπιός στην άπελπισία του. Πώς αυτόκτονος μια αιχμαλωτισμένη δελφίνια. Ένα πουλί με εξαίρετική αντίληψη. Πώς φωτίζει τη νύχτα ο λούκιος τη φωλιά του. Όπου η πυγολαμπίδα αντίκαθίστου τα φανάρια, κτλ. κτλ.

Αυτόκτονουν τα ζώα: 'Ιδού ένα πρόβλημα που άπασχόλησε και άπασχολεί πάντα τους ζωολόγους και τους φυσιολόγους. Στο έρώτημα αυτό, ένας διάσημος σύγχρονος Γερμανός φυσιολόγος, ο δόκτωρ Μπερδελίους, άπαντάει καταφατικά και λέει ότι και τα ζώα αυτόκτονουν, έπως οι άνθρωποι. Για ν' άποδείξει μάλιστα την αλήθεια των ισχυρισμών του, εξέδωσε ένα όγκωδες έπιστημονικό σύγγραμμα, μέσα στο οποίο παραθέτει μια μακρότατη σειρά παρατηρήσεων και περιπτώσεων διαφόρων ζώων, τα οποία κατά καιρούς, αυτόκτονουν, όταν βρέθηκαν σε κατάστασι μεγάλης άπογοήσεως.

Ίδού μερικά εξακριβωμένα σχετικά γεγονότα: Ένα φθινόπωρο, ενώ όλα τα χελιδόνια έφευγαν ταβόντας κατά τη νύχτα, ένα ιδιαίτερο χελιδόνι, επειδή είχε συνάψει αίσθηματική σχέση με κάποιο σπουδαγμένο, άφροντασε τους συντρόφους του να φύγουν, έμεινε στη φωλιά του. Πέρασε μέσα σ' αυτό έλάληρου τον χειμώνα, έχοντας συντροφιά το άγαπήμενο που σπουραγνίσει πού τα κατέλασε από τήρη άπελπισία κι' άπογοήτευσιν. Έτσι άρχισε να χτυπάει το κεφάλι της επάνω σ' ένα καρφί, δεινόντας της επάνω σ' ένα καρφί. Και πραγματικά, ύστερα από μερικά χτυπήματα, άπέμεινε ψόφια!

Αλλά μήπως δεν είναι τάχα αυτόκτονος η άπεργία της πείνας; που κηρύσσου πολλές φορές μερικά φτωχά για την άπορίσιά τους; πώς τον άνθρωπο ζώα, όπως οι σκύλοι και τα άλογα, όταν πεθάνει ο άγαπήμενος τους κύριος; Ένα από τα πιο περίεργα πουλιά της άσφαλώς είναι ο λούκιος, ο οποίος ζει στις Ινδίες. Ο λούκιος είναι ένα άμωφο πουλί, λίγο μικρότερο από παπαγάλο, το οποίο έξομαζώνεται πολύ εύκολα, συνήθίζει τη συναναστροφή του με τον άνθρωπο κι' έχει την ικανότητα να μιλάει και να εκτελεί διάφορα γυμνάσματα και παιχνίδια, με θαυμα-

σουλκάσει κάποια ζωντανή και την ελπίδα απ' την ούρα κρεμάστηκε από τήρη άπελπισία κι' άπογοήτευσιν. Έτσι άρχισε να χτυπάει το κεφάλι της επάνω σ' ένα καρφί, δεινόντας της επάνω σ' ένα καρφί. Και πραγματικά, ύστερα από μερικά χτυπήματα, άπέμεινε ψόφια!

Αλλά μήπως δεν είναι τάχα αυτόκτονος η άπεργία της πείνας; που κηρύσσου πολλές φορές μερικά φτωχά για την άπορίσιά τους; πώς τον άνθρωπο ζώα, όπως οι σκύλοι και τα άλογα, όταν πεθάνει ο άγαπήμενος τους κύριος; Ένα από τα πιο περίεργα πουλιά της άσφαλώς είναι ο λούκιος, ο οποίος ζει στις Ινδίες. Ο λούκιος είναι ένα άμωφο πουλί, λίγο μικρότερο από παπαγάλο, το οποίο έξομαζώνεται πολύ εύκολα, συνήθίζει τη συναναστροφή του με τον άνθρωπο κι' έχει την ικανότητα να μιλάει και να εκτελεί διάφορα γυμνάσματα και παιχνίδια, με θαυμα-

σουλκάσει κάποια ζωντανή και την ελπίδα απ' την ούρα κρεμάστηκε από τήρη άπελπισία κι' άπογοήτευσιν. Έτσι άρχισε να χτυπάει το κεφάλι της επάνω σ' ένα καρφί, δεινόντας της επάνω σ' ένα καρφί. Και πραγματικά, ύστερα από μερικά χτυπήματα, άπέμεινε ψόφια!

Αλλά μήπως δεν είναι τάχα αυτόκτονος η άπεργία της πείνας; που κηρύσσου πολλές φορές μερικά φτωχά για την άπορίσιά τους; πώς τον άνθρωπο ζώα, όπως οι σκύλοι και τα άλογα, όταν πεθάνει ο άγαπήμενος τους κύριος; Ένα από τα πιο περίεργα πουλιά της άσφαλώς είναι ο λούκιος, ο οποίος ζει στις Ινδίες. Ο λούκιος είναι ένα άμωφο πουλί, λίγο μικρότερο από παπαγάλο, το οποίο έξομαζώνεται πολύ εύκολα, συνήθίζει τη συναναστροφή του με τον άνθρωπο κι' έχει την ικανότητα να μιλάει και να εκτελεί διάφορα γυμνάσματα και παιχνίδια, με θαυμα-

στη αντίληψη. Η καταπληκτική όμως ελπίδα του λούκιου φανερώνεται κυρίως στην κατασκευή της φωλιάς του που την πλέκει στερεωτάτα με φίλο χόρτο σε σχήμα μπουκαλιού και την κρεμάει δεινόντας την πολύ γερά στην άκρη του ψηλότερου κλαδιού μιας συκιάς ή ενός φοίνικος.

Το έσωτερικό της φωλιάς αυτής χωρίζεται σε δύο, κάποτε και σε τρεις θαλάμους και το περισσότερο είναι ότι, τη νύχτα, οι θαλαμάρχες αυτοί φωτίζονται ώς αστράκια με πυγολαμπίδες, τις οποίες ο έξυπνος λούκιος πάει από την ημέρα και τις κολάει ζωντανές με λίγον πετλ στο έσωτερικό της φωλιάς του!...

Κάποιοι άξιόπιστοι: Άγγλος φυσιολόγος που παρακολούθησε τελευταίως τη ζωή και τις συνήθειες του λούκιου γράφει σχετικώς τα εξής:

«Χωρίς καν να χτυπήσω, όπως άπαντούς οι ένγένεια, έστρωσα την πόρτα της φωλιάς ενός λούκιου και είδα τότε να τη φωτίζει μια πυγολαμπίδα κολημένη με πηλό στο έσωτερικό της μέρας. Ξεκόλλησα κατόπιν την πυγολαμπίδα κι' έκλεισα με μεγάλη έπιμέλεια τη φωλιά για να μην ύποπτονθώ ο έξυπνος νοικοκύρης την παραδίωξι του άσπλου του. Όταν όμως την άλλη μέρα κατά το βράδυ έφανήνα στην φωλιά για να κυττάξω, βρήκα άλλη πυγολαμπίδα, κολημένη με νωπό πηλό κοντά στο άνοιγμά της».

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ

ΚΑΙ ΚΡΥΑ-ΚΡΥΑ

— Είπε έξυπνος, αλήθεια, ο σκύλος σου; οσοτών έναν κύριο.
— Είπε πολύ έξυπνος, σε βεβαίω!
— Και πώς μεταφράζει να μάς το άποδείξει;
— Με μια άπλουστάτη λεπτομέρεια. Κάθε φορά που πλησιάζει η γυναίκα μου το πύλο για να παίξει, ο σκύλος μου άρχίζει... να γαυγίζει!

Μια όχλη πάλι, την οποίαν έχω ελπίδα απ' την ούρα κρεμάστηκε από τήρη άπελπισία κι' άπογοήτευσιν. Έτσι άρχισε να χτυπάει το κεφάλι της επάνω σ' ένα καρφί, δεινόντας της επάνω σ' ένα καρφί. Και πραγματικά, ύστερα από μερικά χτυπήματα, άπέμεινε ψόφια!

Αλλά μήπως δεν είναι τάχα αυτόκτονος η άπεργία της πείνας; που κηρύσσου πολλές φορές μερικά φτωχά για την άπορίσιά τους; πώς τον άνθρωπο ζώα, όπως οι σκύλοι και τα άλογα, όταν πεθάνει ο άγαπήμενος τους κύριος; Ένα από τα πιο περίεργα πουλιά της άσφαλώς είναι ο λούκιος, ο οποίος ζει στις Ινδίες. Ο λούκιος είναι ένα άμωφο πουλί, λίγο μικρότερο από παπαγάλο, το οποίο έξομαζώνεται πολύ εύκολα, συνήθίζει τη συναναστροφή του με τον άνθρωπο κι' έχει την ικανότητα να μιλάει και να εκτελεί διάφορα γυμνάσματα και παιχνίδια, με θαυμα-

Μονόλογος κροσσολογίας: — Να πού ένα κατσάρια άκόρη;.. Το στομάχι μου λέει να!... Το λογικό μου λέει όχι. Το λογικό μου όμως είναι φρονιμώτερο και ο φρονιμώτερος πρέπει πάντοτε να ύποχωρή!... Παιδί, φέρε μου ένα κατσάρια!...

Ο γιατρός: — Κυρία μου, ήχοις παρήλθε. Πολύ γρήγορα θα σηκωθείτε και θα ζήσετε άφωνα χρονια.

Η άρρωστη ηθεροεί: — Σας παρακαλώ, γιατρέ, να άναμώσετε τη διάγνός σας αυτή με τούτο και στο γαμψό μου.

Ο δικαστής: — Είδες τον κατηγορούμενο να χτυπά τον μηνυτή στο κεφάλι;

Ο μάγειρας: — Όχι. Άλλά άκουσα έναν άχο κι' ο ήχος αυτός προέρχεται από το χέρι του κατηγορουμένου που χτυπούσε σε κάτι... κούφι!...

ΠΕΝΝΙΕΣ ΑΠ' ΟΛΟ

896, 677

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σ' ΟΒΑΡΗ, συλλογισμένη, ή ξανθή Έλενα, είχε τοποθετήσει μόνη της τους υπηρέτες στις εισόδους του παλατιού για να μην αφήσουν κανένα να μπει μέσα. Ένας από τους συντρόφους του Φορτσούντου της έμενε ακόμα. Είχε τραυματιστεί κι' αυτός βαριά στην κατάρευση του σπιτιού που είχε προκαλέσει ο Μαργαρίτης και νοσηλεύονταν στο μοναστήρι των αδελφών του Πάθους, με μέλι ξυμωτό τη σύλληψη του νεαρού αρχηγού του, έγκυρτα έλεγε τη μνήμη και πήγε να προσφέρει την άρραβώνα του στη μαρκησία ντε Κυπριάνι.

Η Έλενα τον ρώτησε τότε αν είχε συνάψει να πάει να δει τον πατέρα της Μινιόν και να τον πληροφορήσει για τα τελευταία γεγονότα της Βενετίας.

Τότε ο γενναίος νέος της απάντησε:

—Όχι, άρκατος δυνατός πειρά για να επιχειρήσω αυτό το ταξίδι. Σας υπόσχομαι να φτάσω ως το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι, αν δεν με δολοφονήσουν στο δρόμο...

Η Έλενα τότε του έδωσε μια επιστολή, μέσ' στην οποία έκαιε το σύζυγό της να γυρίσει όσο το δυνατόν γρηγορότερα και του διηγόταν τα γεγονότα που είχαν συμβεί κατά την απουσία του.

—Πήγαινε, γενναίε μου...—του είπε η μεγαλόφυγη Ναπολιτάνα αρχόντισσα—πήγαινε και θρες τον Τζοβάνι μου...

Επειτα κατέβηκε στο δωμάτιο του Γουλιέλμου Μάστερ σοφάρη και γαλήνια, και καθώς περιέβαλε με το βλέμμα της τ' αγαπημένα της πλάσματα που θοισκόντουσαν εκεί μέσα, φαινότανε σαν να λέει:

—Θα τους έλπισω!

Επειτ' από μερικές ημέρες, ο άπεσταλμένος της Έλενας, αφού διέτρεξε ανακρίνοντας κινδύνους εκ μέρους των ανθρώπων της Μαλφιέρα, ή οποία είχε μάθει την αναχώρησή του, κινήθηκε να φτάσει στο χωριό, όπου ο μαρκήσιος Τζοβάνι ντε Κυπριάνι κι' ο κόμης Σπάνια συνεχόντουσαν από το θαλάσσιο τρανιάττα τους. Ο πρώτος που συνάντησε εκεί ήταν ο Αλέξης. Μία κορυφή χάρη που έφωγε τότε, γιατί έβλεπε ότι τέλους ήταν απ' αυτούς που ζήτουσε.

—Αφέντη Αλέξη!... το φώναξε. Φέρον ένα γράμμα απ' την εξοχιάτη μαρκησία ντε Κυπριάνι, τη Μαντρίνα με τα χρυσά μαλλιά...

Ο χαλιτέλνης έσφιξε άμέσως μ' ανθουσίαμ τα χείρα του όσενού και είπε:

—Νέα απ' τη Βενετία!... Έπί τέλους!... Έδω!... Έλα γρήγορα! Και τον παρέσυρε μαζί του, ζητώντας του συγχρόνως με αγωνία διανοητικές πληροφορίες για τη γρηγορητική και θαρραλέα σζζυγία του Φιλίνης, την οποία είχε αφήσει στην Ίταλία, αν και θοισκόντουσαν ακόμα στο μήνα του μέλιτος του.

—Αλλοίμονο! είπε κατόπιν στον άγγελιοφόρο. Θα ληστέψης πολύ από το θέαμα που θ' αντικρύσης... Ο δυσημομένος μαρκήσιος είχε καλύτερα τώρα, μα για μία στιγμή έχ' απελπιστεί έντελως για τη ζωή του...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ MINION

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Πραγματικά, ο Τζοβάνι πέφτοντας από τη γέφυρα, την οποία είχαν προνοήσει εγκληματικά ο Φόρφελντ κι' ο Κόκκινος Τζιλ είχε πάθει έσωτερικά τραύματα, των οποίων ή σοβαρές κι' επικίνδυνες συνέπειες δεν άργησαν να εκδηλωθούν, άπειλώντας τη ζωή του.

Ο Αλέξης, ώδηγησης έπειτ' από μερικές στιγμές των άγγελιοφόρων, μπροστά στον κατάκοιτο πατέρα της Μινιόν, του οποίου τα μάτια φαινότανσαν φλογισμένα ανάμεσα στ' άδυνατισμένα χαρακτηριστικά του.

Συγκινημένος εξαιρετικά, ο γενναίος βρενός προχώρησε, του έδωσε σιωπηλά την επιστολή της Έλενας κι' έφυγε.

Επειτα κατέβηκε στο δωμάτιο του Γουλιέλμου Μάστερ σοφάρη και γαλήνια, και καθώς περιέβαλε με το βλέμμα της τ' αγαπημένα της πλάσματα που θοισκόντουσαν εκεί μέσα, φαινότανε σαν να λέει:

—Θα τους έλπισω!

Επειτ' από μερικές ημέρες, ο άπεσταλμένος της Έλενας, αφού διέτρεξε ανακρίνοντας κινδύνους εκ μέρους των ανθρώπων της Μαλφιέρα, ή οποία είχε μάθει την αναχώρησή του, κινήθηκε να φτάσει στο χωριό, όπου ο μαρκήσιος Τζοβάνι ντε Κυπριάνι κι' ο κόμης Σπάνια συνεχόντουσαν από το θαλάσσιο τρανιάττα τους. Ο πρώτος που συνάντησε εκεί ήταν ο Αλέξης. Μία κορυφή χάρη που έφωγε τότε, γιατί έβλεπε ότι τέλους ήταν απ' αυτούς που ζήτουσε.

—Αφέντη Αλέξη!... το φώναξε. Φέρον ένα γράμμα απ' την εξοχιάτη μαρκησία ντε Κυπριάνι, τη Μαντρίνα με τα χρυσά μαλλιά...

Ο χαλιτέλνης έσφιξε άμέσως μ' ανθουσίαμ τα χείρα του όσενού και είπε:

—Νέα απ' τη Βενετία!... Έπί τέλους!... Έδω!... Έλα γρήγορα! Και τον παρέσυρε μαζί του, ζητώντας του συγχρόνως με αγωνία διανοητικές πληροφορίες για τη γρηγορητική και θαρραλέα σζζυγία του Φιλίνης, την οποία είχε αφήσει στην Ίταλία, αν και θοισκόντουσαν ακόμα στο μήνα του μέλιτος του.

—Αλλοίμονο! είπε κατόπιν στον άγγελιοφόρο. Θα ληστέψης πολύ από το θέαμα που θ' αντικρύσης... Ο δυσημομένος μαρκήσιος είχε καλύτερα τώρα, μα για μία στιγμή έχ' απελπιστεί έντελως για τη ζωή του...

τουάντο συνελήφθησαν... Πρέπει να πάω να υπεραισώσω τ' άγια κι' άγαπημένα μου πλάσματα που τ' απειλεί πάλι το τέρας αυτό της κολάσεως, ή μισητή Μαλφιέρα.

—Αλλοίμονο, εξοχώτατε!... Φιθύρις ο Αλέξης. Η κατάσταση σας είναι τέτοια, ώστε πόνι κάνετε μισής ημέρας ταξίδι, θα πέσετε στο δρόμο.

—Αδιάφορο!... Δεν μπορώ να μείνω πειά δώω... Αλλοίως θα ήμουν ανύπαρκτος του τίτλου του πατέρα και του συζύγου...

—Όχι, μαρκήσιος ντε Κυπριάνι! δεικνύς ο Αλέξης με δύναμη. —Αν σάς αφήσω να φύγετε, θα διαποδίζω εγκλημα... Ακούστε... Όσοι από

τουάντο συνελήφθησαν... Πρέπει να πάω να υπεραισώσω τ' άγια κι' άγαπημένα μου πλάσματα που τ' απειλεί πάλι το τέρας αυτό της κολάσεως, ή μισητή Μαλφιέρα.

Επειτ' από μερικές ημέρες, ο άπεσταλμένος της Έλενας, αφού διέτρεξε ανακρίνοντας κινδύνους εκ μέρους των ανθρώπων της Μαλφιέρα, ή οποία είχε μάθει την αναχώρησή του, κινήθηκε να φτάσει στο χωριό, όπου ο μαρκήσιος Τζοβάνι ντε Κυπριάνι κι' ο κόμης Σπάνια συνεχόντουσαν από το θαλάσσιο τρανιάττα τους. Ο πρώτος που συνάντησε εκεί ήταν ο Αλέξης. Μία κορυφή χάρη που έφωγε τότε, γιατί έβλεπε ότι τέλους ήταν απ' αυτούς που ζήτουσε.

—Αφέντη Αλέξη!... το φώναξε. Φέρον ένα γράμμα απ' την εξοχιάτη μαρκησία ντε Κυπριάνι, τη Μαντρίνα με τα χρυσά μαλλιά...

Ο χαλιτέλνης έσφιξε άμέσως μ' ανθουσίαμ τα χείρα του όσενού και είπε:

—Νέα απ' τη Βενετία!... Έπί τέλους!... Έδω!... Έλα γρήγορα! Και τον παρέσυρε μαζί του, ζητώντας του συγχρόνως με αγωνία διανοητικές πληροφορίες για τη γρηγορητική και θαρραλέα σζζυγία του Φιλίνης, την οποία είχε αφήσει στην Ίταλία, αν και θοισκόντουσαν ακόμα στο μήνα του μέλιτος του.

—Αλλοίμονο! είπε κατόπιν στον άγγελιοφόρο. Θα ληστέψης πολύ από το θέαμα που θ' αντικρύσης... Ο δυσημομένος μαρκήσιος είχε καλύτερα τώρα, μα για μία στιγμή έχ' απελπιστεί έντελως για τη ζωή του...

κινδυνεύουν... Η εύλογη του Τζοβάνι Κυπριάνι θα σε συνοδεύει...

Ο Αλέξης έτρεξε άμέσως έξω κι' έδοποίησε το Φοίτς και το Ζάν-Πόλ, οι οποίοι έτοιμάστηκαν με χαρά να τον ακολουθήσουν... Είχαν άρξει πειρά να γευρίζουν με την άκνηρία, στην οποία είχαν καταδικαστεί τον τελευταίο καιρό.

Κατόπιν ο Αλέξης πήγε στο δωμάτιο του θανάσιμα πληγωμένου κόμης Σπάνια, του οποίου το δωμάτιο θοισκόνταν πάλι στο Τζοβάνι και τον πληροφορήσε για την έκκληση του άγγελιοφόρου. Τότε ο ένδοξος Ναπολιτάνης άρχων ξεκρέμασε με χείρα που έστρεψε ένα μικρό χρυσό σταυρό, σολισμένο με μαργαριτάρια που κρεμάνταν στο στήθος του και είπε με φωνή σθεσμένη:

—Αγαπητέ μου Αλέξη, αν ξαναγυρίσεις κάποτε στην Νεάπολη, πήγαινε να θες τη βασίλισσά μου, την άσχημη Μαρία Βιζέντι, και γονατίζοντας μπροστά της, παρακάλεσέ την να δεχτεί το σταυρό αυτό ως ένδοξη έκνείωση που την υπερέττει πάντοτε με πίστη... κι' ο οποίος, αλλοίμονο, δεν έλπιζει να την ξαναείδη πειά...

Ο Αλέξης ήξερε τον έρωτα που κόμης Σπάνια προς τη βασίλισσα της Νεαπόλεως, τη θρησκευτική λατρεία για εκείνη, κι' αλατρεία που ήταν ποικίλη και πλυσιακή συγχρόνως... Πήρε μ' εύλάβεια το σταυρό, τον φίλησε κι' αφάειλα στην κόρση του και είπε:

—Κόμη, αν ξαναϊδω πριν από σάς την ούρανό της Νεαπόλεως, ή διαταγή σας θα έκτελεσθ' πιστά... Χαίρετε ή μάλλον φρεδούρα...

Ο πληγωμένος άρχων έσφιξε όσο του επέτρεπαν ή λιγοστές του δυνάμεις το χέρι του γενναίου φίλου του κι' ο Αλέξης βγήκε έξω. Έσφιξε κατόπιν για τελευταία φορά τα χείρα του μαρκησιού ντε Κυπριάνι, ο οποίος άποχαμρέτρεσε με την ίδια εγκάρδιότητα το Φοίτς και τον Ζάν-Πόλ.

Επειτ' από μία στιγμή, ένω ταίπης καίπαρξ άκούστηκε απ' έξω, πληροφορώντας τους δυο πληγωμένους άρχοντας ότι νέοι γενναίοι υπεραισιστά έσπεσαν να βοηθήσουν την Έλενα, τη Μινιόν και το Γουλιέλμο.

Την νύχτα που ο άπεσταλμένος της Έλενας εγκατέλειπε τη Βενετία, ή Μαλφιέρα, ή οποία είχε μάθει την αναχώρησή του, φιθύριζε υψώνοντας τους ώμους της.

Ο άπεσταλμένος της δεν θα φτάσει ποτέ στο τέρας του ταξιδιού του... Οι άνθρωποι μου, οι οποίοι άγρυπνούν άόρατοι γύρω απ' το άνακτορο Ντιμίρι κι' οι οποίοι άεδοποίησαν για την αναχώρησή του, τον καταδιώκουν τώρα... Έτσι, έλπίω, ότι θα διαβάσω έγώ αύριο την επιστολή της Έλενας και ότι ή Τζοβάνι...

Κι' ή Μαύρη Δούκισσα έκανε άνοπόμνη βόλτες μέσα στο άπείραστο σαλόνι του μεγάρου της. Όταν ή αύγη άρχισε να λευκίνη, τα κάρτα της Άδριατικής, οι άνθρωποι της δεν είχαν επιστρέψει ακόμα από την καταδίωξή τους.

Μήπως του έφωγε ο άπεσταλμένος της Έλενας; Αναρωτιόταν με ανησυχία τώρα ή Μαλφιέρα. Μα ήχι... αν τους έφευγε, θα ξαναγύρι-

σε... Φαίνεται πως θα τον καταδιώκουν πέρα από τα σύνορα...

Δύο μέρες πέρασαν μέσα σ' αυτή την άδελαιότητα, δυο μέρες, κατά τη διάρκεια των οποίων ή Μαύρη ήταν άπροσέγγιστη απ' όλους... Τέλος, την τρίτη μέρα το πρωί, ένω καθόλα ήρεμη, με ύψη ληστού, έξαντλημένος, γεωδός σκόνη, με πρόσωπο σκυλιωπό παρουσιάστηκε μπροστά της. Ήταν ο άρχηγός των απαράδων της καπετάν Τζούλιο. Μόλις τον είδε ή Μαλφιέρα μάντεψε όλη την αλήθεια.

—Σας έφευγε, ή...

—Αλλοίμονο, να!... της απάντησε έκφνος, σκιδόντας το κεφάλι του. Μου έφωγε τη στιγμή που τον κρατούσα μέσα στα χείρα μου... Μου έφωγε πηδώντας από ένα άπείραστο βράχο που μόνο κατόικες θα μπορούσαν να τον καταβούν...

—Και όμως αβτός τον κατέθηκε, ένω σεις δεν τον ληστέατε να τον ακολουθήσετε! φώναξε ώργισμένη ή Μαλφιέρα. Έτσι όμως μην έλπιζεις πάλι στη γενναϊότητα μου...

Και με τόνο άπότομο είπε στο ληστή να φύγει, συνιστώντας του να ήγει άλλοτε καλύτερα τις δουλειές του αν ήθελε να μείνει στην ύπηρεσία της. Κατόπιν βίω, έπειτ' απ' σκέψη μίας στιγμής, τον φώναξε πάλι και του έδωσε με ή γέρι μερικά χρυσά νομίσματα.

Τα όποια είχε πετάξει σ' ένα τραπέζι και τον έβλεπε να της πη ληστομερώς τα της καταδίωξης του άπεσταλμένου της Έλενας.

Ακούγοντας τη διήγησή του ή Μαλφιέρα, συλλογίζοντας τον Κόκκινό Τζιλ κι' έλεγε ότι ής θα τα έδωζε πέτρα καλύτερα σε μία τέτοια περίπτωση... Μα μήπως έκείνος δεν είχε συλλογιστεί από την άδειότητα του, ματαιώνοντας έτσι όλα της τα σχέδια... Μνησικαχώντας μάλιστα γι' αυτό έναντίον του, φιθύρισε:

—Αίτη φυλάκη θα τον κάνω καλό. Έξ άλλου ή σύλληψη των δυο Ναπολιτάνων άποτελεί μία έκδικη γι' αυτόν και για μένα.

Την άλλη μέρα, ή Μαλφιέρα φώναξε την Ντομινικά και της είπε: —Πήγαινε να θες τον καπετάν Τζούλιο και πέε του να μισόσθ' διπλάσιους άντρες απ' όσους είχε ως τώρα. Μα πρέπει να είναι παλληκάρια γερά κι' άποφασισμένα... Να είναι άνθρωποι που να διψούν... αίμα και χυμό μου... Έγώ, καθώς ξέρεις, είμαι πολύ γενναϊώδης, βταν μένω εύχαριστημένη απ' τους ανθρώπους μου.

—Τι πρέπει να κάνουν; ρώτησε ή Ντομινικά.

—Να πάνε στα σύνορα και ν' άποκλείσουν όλους τους δρόμους που οδηγούν από τη Γερμανία στην Ίταλία.

—Μα θα έπρεπε να ξεδιψέτε πολύ λά γι' αυτό, είπε πονηρά ή Ντομινικά.

—Τι σημασία έχουν τα χέρματα! φώναξε ή Μαλφιέρα. Έγώ θάδινα εύχαρίστω τη μισή μου περιουσία για νάχω τό-

κεφάλι των άλλων μελών της οικογένειας του, της Έλενας, της Μινιόν, του Γουλιέλμου, όλων τέλους πάντων, μέσα σ' ένα καλάθι!... Έτσι μόνο θα γινόντουσαν πλούσια... πλούσια από εύτυχία κι' έκδικη... Άνοιξε τις χούφτες σου, άνοιξε τις καλά για να τις γεμίσω χέρματα... Μα πρέπει τα χέρματα αυτά να μω τα ξεφύγουν οι ληστές στην έπιστροφή τους με χέρματα... Αλλοίως... άλλως... άς έχουν ύπ' όψει τους ότι υπάρχουν κι' άλλοι ληστές, πρόθυμοι, άμα πληρωθούν, να τους κερφώσουν το έγγενίδιο στο στήθος... Πήγαινε!...

Την άλλη μέρα ή καπετάν Τζούλιο θοισκόνταν επικερδώς μέσα σε κάδος φομαλέων κακοποιών που τους είχε ξετροπώσει από τα καταχρώμα της Βενετίας. Όλοι τους ήσαν αρματωμένοι από το κεφάλι ως τα πόδια. Ο άρχηγός τους, άφρο τους μέτροσε, είπε:

—Είμαστε άπαιρτία!... Δρόμο τώρα, συντρόφοι...

Και πήδησε στο άλογό του. Άμέσως όλοι τον αμμήθηκαν και ή μικρός θύλας των καθυλάρων ξεκίνησε διεθυνόμενος προς το βορρά. Έτσι, μεθεσμένη θοισκόντουσαν στα σύνορα. Όταν έφτασαν εκεί, ο Τζούλιο, χωρίς τη συμμορία στα πόδια, βάδοντας επί κεφαλής, κάθ' όλην έναν ύπαρχηγο διαλεγμένο απ' αυτόν.

Συμμορφούμενος σ' αυτήν την διαταγή της Μαλφιέρας, τους έσπειρε προς όλες τις διεθνύσεις απ' τις όποιες θα μπορούσαν να περάσουν ταξιδιάρικες προσώχμενοι από τη Γερμανία.

Σ' αυτό το διάστημα, ο Αλέξης συνοδεύοντας από το Φοίτς και τον Ζάν-Πόλ έκάλπαζε προς την Ίταλία, άγνοώντας την παγίδα που άνταξόταν, ματαιώνοντας έτσι όλα της τα σχέδια... Μνησικαχώντας μάλιστα γι' αυτό έναντίον του, φιθύρισε:

—Αίτη φυλάκη θα τον κάνω καλό. Έξ άλλου ή σύλληψη των δυο Ναπολιτάνων άποτελεί μία έκδικη γι' αυτόν και για μένα.

Την άλλη μέρα, ή Μαλφιέρα φώναξε την Ντομινικά και της είπε: —Πήγαινε να θες τον καπετάν Τζούλιο και πέε του να μισόσθ' διπλάσιους άντρες απ' όσους είχε ως τώρα. Μα πρέπει να είναι παλληκάρια γερά κι' άποφασισμένα... Να είναι άνθρωποι που να διψούν... αίμα και χυμό μου... Έγώ, καθώς ξέρεις, είμαι πολύ γενναϊώδης, βταν μένω εύχαριστημένη απ' τους ανθρώπους μου.

—Τι πρέπει να κάνουν; ρώτησε ή Ντομινικά.

—Να πάνε στα σύνορα και ν' άποκλείσουν όλους τους δρόμους που οδηγούν από τη Γερμανία στην Ίταλία.

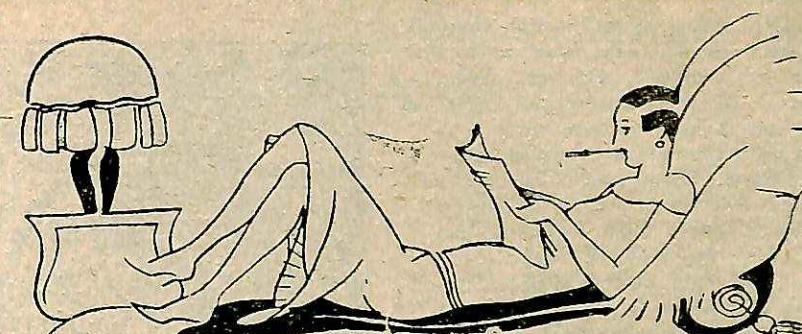
—Μα θα έπρεπε να ξεδιψέτε πολύ λά γι' αυτό, είπε πονηρά ή Ντομινικά.

—Τι σημασία έχουν τα χέρματα! φώναξε ή Μαλφιέρα. Έγώ θάδινα εύχαρίστω τη μισή μου περιουσία για νάχω τό-

κεφάλι των άλλων μελών της οικογένειας του, της Έλενας, της Μινιόν, του Γουλιέλμου, όλων τέλους πάντων, μέσα σ' ένα καλάθι!... Έτσι μόνο θα γινόντουσαν πλούσια... πλούσια από εύτυχία κι' έκδικη... Άνοιξε τις χούφτες σου, άνοιξε τις καλά για να τις γεμίσω χέρματα... Μα πρέπει τα χέρματα αυτά να μω τα ξεφύγουν οι ληστές στην έπιστροφή τους με χέρματα... Αλλοίως... άλλως... άς έχουν ύπ' όψει τους ότι υπάρχουν κι' άλλοι ληστές, πρόθυμοι, άμα πληρωθούν, να τους κερφώσουν το έγγενίδιο στο στήθος... Πήγαινε!...

Την άλλη μέρα ή καπετάν Τζούλιο θοισκόνταν επικερδώς μέσα σε κάδος φομαλέων κακοποιών που τους είχε ξετροπώσει από τα καταχρώμα της Βενετίας. Όλοι τους ήσαν αρματωμένοι από το κεφάλι ως τα πόδια. Ο άρχηγός τους, άφρο τους μέτροσε, είπε:

—Είμαστε άπαιρτία!... Δρόμο τώρα, συντρόφοι...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΘΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο πιο άδελος λαός του κόσμου. Η έντελως άπολίτιστη φυλή των Χείκοι. Όπου τα φειδια άποτελούν την πιο άγαπημένη τους τροφή. Η ναυτία, ή άφορησία της καί ή προληψίας της. Τα πιο παράδοξα μάτια του κόσμου. Πως μεταβάλλεται διαρκώς το χρώμα των ματιών της Μπίλλυ Ντόβ.

Στην Άγγλική Άφρική και ιδίως στην περιοχή του Καλαρί, κατοικούν μερικές πρωτόγονες φυλές που είνε ή άδελότερες της βελήου.

Οι λαοί αυτοί ονομάζονται Χείκοι και συγγενίζουν με τους Ότσαντό τους και τους Μπαζένους, θεωρούνται δέ πως είνε οι τελευταίοι άπόγονοι των πρώτων κυρίων της Άφρικής.

Οι Χείκοι, όπως βεβαιώνει ένας Άγγλος περιηγητής που έπισκέφθηκε τελευταία τη χώρα τους, είνε καμωτός στο πλοίο και τη συγκράτησή της καλώς με μια φανελλένια ζώνη.

Τα πιο παράδοξα και πρωτότυπα γυναικεία μάτια όλου του κόσμου είνε ή σημισμένη ήθροισα του κινηματογράφου Μπίλλυ Ντόβ.

Όπως ο χαμυλιάνος μπορεί κι' άλλος όποτε θέλει το χρώμα του σώματός του, έτσι και ή Μπίλλυ Ντόβ, με την ίδια εθελοντία, αλλάζει όποτε θέλει το χρώμα των ματιών της.

Το φυσικό χρώμα των ματιών της Ντόβ είνε ανοιχτό γαλάζιο, έχουν δέ ποσ όλίγων χρόνων έμειναν τη χειρσομοποίηση της φωτιάς. Η μοναδική τους άσχημία είνε πως νά φροντίζουν για την τροφή τους.

Οι Χείκοι τρέφονται ως επί το πλείστον από τα κυνήγια άγρίων θηρίων. Η τροφή όμως που αγαπούν ιδιαίτέρως είνε τα φειδια! Μόλις πιάνουν κανένα απ' αυτά και το σκοτώνουν, τ' αφήνουν έκθεσμένο στην ήλιο, γιατί νομίζουν ότι το δηλητήριο εξατμίζεται με την έπίδραση των ήλιακών ακτίνων. Έπειτα τα τρώνε με μεγάλη εύχαρίστηση, θάζοντας κραυγές άνέφρα σ' της χαράς!

Παρ' όλες τις παρατηρήσεις που έγιναν ως τώρα για τη ναυτία, έν τούτοις ή αλτία που την προκαλούν παραμένουν ακόμα άγνωστες και δεν κατανοήθηκε ακόμα νά θεσφί ένα άποτελεσματικό μέσο προς καταπολέμησή της.

Ποσ ήμερον ο άτατος Ποζέσκι, του Ίνστιτούτου Παστέρ των Παριζών, σε μία σχετική του διαλέξει, άπέδωσε τα διασάρεστα συμπτώματα της ναυτίας στην έπίδραση της κινεματοβόθης άκόμα νά θεσφί ένα άποτελεσματικό μέσο προς καταπολέμησή της.

Ος προφυλακτικά μέτρα κατά της ναυτίας, ο κ. Ποζέσκι συνέστησε την ελαφρά τροφή πρό της έπιβόθης σως στο πλοίο και τη συγκράτησή της καλώς με μια φανελλένια ζώνη.

Τα πιο παράδοξα και πρωτότυπα γυναικεία μάτια όλου του κόσμου είνε ή σημισμένη ήθροισα του κινηματογράφου Μπίλλυ Ντόβ.

Όπως ο χαμυλιάνος μπορεί κι' άλλος όποτε θέλει το χρώμα του σώματός του, έτσι και ή Μπίλλυ Ντόβ, με την ίδια εθελοντία, αλλάζει όποτε θέλει το χρώμα των ματιών της.

Το φυσικό χρώμα των ματιών της Ντόβ είνε ανοιχτό γαλάζιο, έχουν δέ ποσ όλίγων χρόνων έμειναν τη χειρσομοποίηση της φωτιάς. Η μοναδική τους άσχημία είνε πως νά φροντίζουν για την τροφή τους.

Οι Χείκοι τρέφονται ως επί το πλείστον από τα κυνήγια άγρίων θηρίων. Η τροφή όμως που αγαπούν ιδιαίτέρως είνε τα φειδια! Μόλις πιάνουν κανένα απ' αυτά και το σκοτώνουν, τ' αφήνουν έκθεσμένο στην ήλιο, γιατί νομίζουν ότι το δηλητήριο εξατμίζεται με την έπίδραση των ήλιακών ακτίνων. Έπειτα τα τρώνε με μεγάλη εύχαρίστηση, θάζοντας κραυγές άνέφρα σ' της χαράς!

Παρ' όλες τις παρατηρήσεις που έγιναν ως τώρα για τη ναυτία, έν τούτοις ή αλτία που την προκαλούν παραμένουν ακόμα άγνωστες και δεν κατανοήθηκε ακόμα νά θεσφί ένα άποτελεσματικό μέσο προς καταπολέμησή της.

Ποσ ήμερον ο άτατος Ποζέσκι, του Ίνστιτούτου Παστέρ των Παριζών, σε μία σχετική του διαλέξει, άπέδωσε τα διασάρεστα συμπτώματα της ναυτίας στην έπίδραση της κινεματοβόθης άκόμα νά θεσφί ένα άποτελεσματικό μέσο προς καταπολέμησή της.

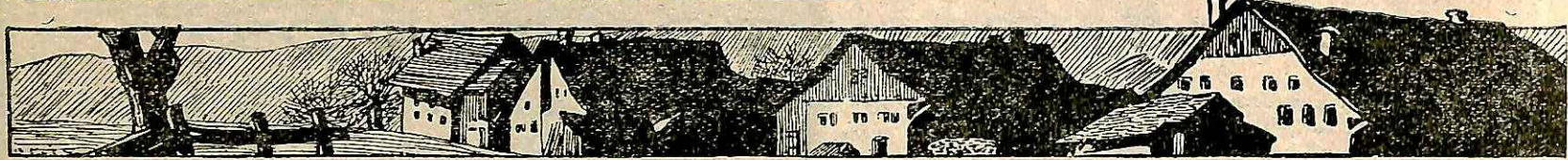
Ος προφυλακτικά μέτρα κατά της ναυτίας, ο κ. Ποζέσκι συνέστησε την ελαφρά τροφή πρό της έπιβόθης σως στο πλοίο και τη συγκράτησή της καλώς με μια φανελλένια ζώνη.

Τα πιο παράδοξα και πρωτότυπα γυναικεία μάτια όλου του κόσμου είνε ή σημισμένη ήθροισα του κινηματογράφου Μπίλλυ Ντόβ.

Όπως ο χαμυλιάνος μπορεί κι' άλλος όποτε θέλει το χρώμα του σώματός του, έτσι και ή Μπίλλυ Ντόβ, με την ίδια εθελοντία, αλλάζει όποτε θέλει το χρώμα των ματιών της.

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ ΤΟ ΕΛΔΟΡΑΔΟ

(Η αφάνταστη περιπέτεια του Έλβετου εξερευνητού Ιωάννου Αύγουστου Σούτερ)

Γ'.
Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πως ο δυστυχισμένος Ιωάννης Αύγουστος Σούτερ, ο μεγαλύτερος τυχοδιώκτης του περασμένου αιώνα, στερημένος από τα πλούτη του, διαγυμνός από τις απέραντες φυτικές του που το ποδοπάτησαν οι χρυσόβραχοι, αποπληρώθηκε με τη γυναίκα του και με τα τρία του αγόρια σ' ένα μακρινό του κτήμα που το ονόμαζε «Εσπ-μπερτιόν».

Η γυναίκα του, όπως διηγήθηκα, δεν μπόρεσε ν' αντέξει στις κακουχίες του ταξιδιού, πέθανε λίγο καιρό μετά την άφιξή τους εκεί. Ο Σούτερ όμως, βοηθούμενος από τους τρεις γιους του, κατόρθωσε σιγά-σιγά με αφάνταστη υπομονή να ξαναχτίσει πάνω σε θεμελίων το μεγάλο οικοδόμημα, που του είχαν έτσι απολαύσει γκρεμίσει.

Εντομισαζή εκουός στο μυαλό του ένα μεγάλο σχέδιο και δεν περιμένει παρά μόνο την κατάλληλη ευκαιρία για να το φανερώσει.

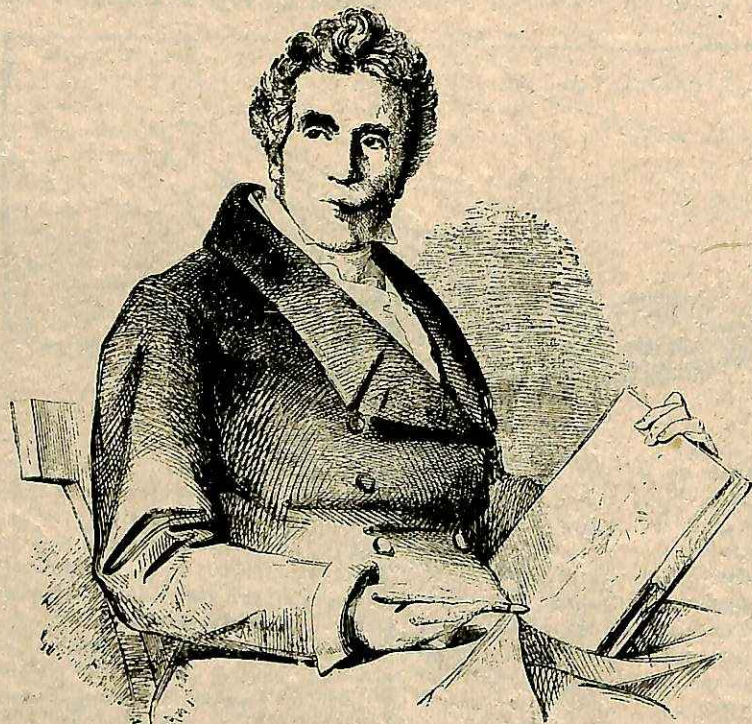
Δύο χρόνια μετά τον πύλο του χρυσού, κατά τα τέλη του 1850, η Καλιφόρνια προσηρτήθη στις «Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής». Ήταν η τάξη αποκατεστάθη στην ανερχόμενη αυτή χώρα, η οποία θρασύνει πρώτα στη διέξοδο των εκατομμυρίων τυχοδιωκτών που την είχαν πλημμυρίσει και η ανάγκη επατάλη. Το δικαιο του ισχυρότερου έπαψε να έχει πια πέραση. Κι' έφαγα τότε ο Ιωάννης Αύγουστος Σούτερ παρωσιόστικη στα αμερικανικά ακτήρια, ζητώντας το δικό του. (Ολόκληρο το έδαφος, στο οποίο είναι κτισμένη η πόλις του Αγ. Φραγκίσκου, του ανήκει δικαιοματικώς και γι' αυτό εξέησε από το αμερικανικό κράτος να τον αποζημιώσει για όλες τις ζημιές που υπέστη η ιδιοκτησία του και να του δώσει το μερίδιο που του αναλογούσε από το χρυσάφι που βρέθηκε στα έδαφά του.

Αρχισε τότε μία δίχη, παρόμοια της οποίας δεν είχε ξαναγίνει ποτέ. Ο Σούτερ απαιτούσε να εγκαταλείψει τον άμεσος το έδαφος του 17221 κτηματίας, οι οποίοι, χωρίς κανένα απολύτως δικαίωμα, εγκαταστάθηκαν στις φυτικές του, απαιτούσαν από την πολιτεία της Καλιφόρνιας είκοσιπέντε εκατομμύρια δολάρια για να λα τὰ δημόσια έργα: δρόμους, γέφυρες, διώρυγες κλπ. τα οποία είχε κάνει ο ίδιος και είχε ιδιοποιηθεί το κράτος, απαιτούσε τέλος από την κυβέρνηση των «Ηνωμένων Πολιτειών» άλλα είκοσιπέντε εκατομμύρια δολάρια ως αποζημιώσεις για τις ζημιές που υπέστη και ως μερίδιο από το χρυσάφι που ανακαλύφθηκε στην δική του ιδιοκτησία. «Ρωταίτε μάλιστα τον

μεγαλύτερο γιο του Αίμλιο να σπουδάσει τα νομικά στην Βασιλική, μόνο και μόνο για να διεξαγάγει αυτή την δίχη και δαπανούσε τα κολλοσιμεία εισοδήματά των γιων του κτημάτων για τα έξοδα της δίχης. Έπι πέντε ολόκληρα χρόνια την κυνηγούσε από το Πρωτοδικείο στο Έρβετιό κι' από το Έρβετιό στον Άρειο Πάγο.

Επί πέντε ολόκληρα χρόνια! Και τέλος στις 15 Μαρτίου του 1855, ο αδέλφιστος πρόεδρος του Άρειου Πάγου, ο δικαστής Θωμάς, έδωσε την τελειωτική απόφαση και αναγνώρισε τα δικαιώματα του Ιωάννου Αύγουστου Σούτερ επί του έδαφους της

□ □ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ □ □ □ □

Ο Γάλλος ζωγράφος Λουδ. Δαβίδ.
(Πορταίτο του Σούτερ).

Καλιφόρνιας, ως απολύτως νόμιμη και αναμφισβήτητη.

Την ημέρα αυτή επί τέλους ο Σούτερ έβγαψε από τέσσαρ του σκοπού του. Είχε γίνει πάλι ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου.

Ο πλουσιώτερος; Όχι, και πάλι όχι!... Ο Σούτερ, εξ αιτίας της αποφάσεως αυτής, έβλεπε να γίνει ο φτωχότερος ζητιάνος του κόσμου. Η αδυσώπητη μοίρα του παραβίαζε και δεν περίμενε παρά να σηλώσει πάλι λίγο το κεφάλι για να του καταφέρει το χτύπημά της. Από το νέο ύψος αυτό χτύπημα δεν θα συνερχόταν ποτέ ο Σούτερ.

Η αναγγελία της αποφάσεως του δικαστηρίου προκάλεσε πραγματική θύελλα, όχι μόνο στον Άρειο Πάγο, αλλά και σ' όληκληρη την Καλιφόρνια. Σαν ένας μόνος άνθρωπος, σαν το θηρίο που θέλουν να του αρπάξουν το μικρό του, σώσωμας ο πληθυσμός της χώρας, σηκώθηκε στο πόδι. Κατά δεκάδες χιλιάδων, μαζεύτηκαν όλοι οι ιδιοκτήτες που έπρόκειτο να διαχωθούν από τα σπιτία τους, όλοι οι οικοπεδοφύγοι, όλος ο δούλος του δρόμου, όλος εκείνος ο όχλος των τυχοδιωκτών...

Όλες αυτές οι χιλιάδες ώρμησαν εναντίον του δικαστικού μεγάρου, και το περιπόλησαν, ζητώντας συγγνώμης

τα, τα άμπελα του ξεριζώνονται, τα χωράφια του ποδοπατούνται. Τα έπιπλά του, τα χρήματά του, η πολυτέλεια καλλιτεχνικής συλλογής του γίνονται λεία των βαρβάρων. Ο ίδιος ο Σούτερ σώζεται ως εκ θαύματος.

Το τρομερό αυτό χτύπημα έγονάτισε όριστικά πια τον Σούτερ. «Όλο το έργο του, είκοσι χρόνων γιγάντιο έργο, έχει καταστραφεί, η γυναίκα του είναι πεθαμένη, τα παιδιά του σκοτωμένα και το μυαλό του τέλος θολωμένο. Μόνο μία ιδέα μένει τώρα ζωντανή και πάντα άγρυπνη μέσα του: Τα δικαιώματά του στην Καλιφόρνια».

Έτσι, επί είκοσιπέντε ολόκληρα χρόνια δυστυχισμένος, κακοντυμένος, ασπρονάλλης πια, με σαλεμένο το λογικό του, τριγυρίζει γύρω από το δικαστικό μέγαρο της Ουάσιγκτον.

Σε όλα τα μεγάλα δικηγορικά γραφεία είναι γνωστός ο γέρο-Σούτερ, με την λιγδιασμένη και πρασινισμένη βελόδα και τα κουρελιασμένα παπούτσια, που ζητάει τα δικαστομύριά του. Και πάντοτε βρίσκονται ασιειδικοί δικηγόροι, απατεώνες και λωποδύτες, οι οποίοι απομυζούν και την τελευταία του δεκάρα και τον βάζουν να ανοίγει ύλο και νέες δίκες.

Αυτός ο ίδιος δεν επιζητεί να πάρη χρήματα. Όχι, το μισό το χρυσάφι που τον έκανε ζητιάνο, που του σκότωσε τα τρία παιδιά, που του κατέστρεψε την ζωή του. Δεν θέλει παρά μονάχα το δικό του και αυτό κυνηγά με την ακατάβλητη επιμονή του μονομανούς.

Απευθύνεται στη Γερουσία, απευθύνεται στο Κογκρέσσο. Στο τέλος εκχωρεί όλα τα δικαιώματά του στον Στρατό της Σουηδίας, ο οποίος, ξεθάβει την υπόθεσι από την αρχή και την ανακινεί με ρεχάμες και τυμπανοκρουσίες. Απονέμει στον Σούτερ τον τίτλο του «στρατηγού», τον ντύνει με μία γαλιόλα στολή και, χρησιμοποιώντας τον για ρεχάμα, σέρνει τον δυστυχισμένο αυτόν άνθρωπο από το ένα δημόσιο γραφείο στο άλλο, κι' από τον δεινό βουλευτή στον τάδε γερουσιαστή.

Αυτό διαρκεί είκοσι χρόνια, από το 1860 ως το 1880. Είκοσι ολόκληρα, τρισάββια και τρισδυοσυγμένα χρόνια!... Από το πρωί ως το βράδυ ο Σούτερ παραφολιάζει έξω από το μέγαρο του Κογκρέσσου, περιβόλως όλων των υπαλλήλων και κορόδο όλων των παιδιών του δρόμου, αυτός στον οποίον ανήκει η πλουσιότερη χώρα του κόσμου. Μία πούβς θα του αναγνωρίσει τώρα πια το δικό του; Ναι, το πάρη μόνος του, δεν μπορεί. Τον αφήνουν λοιπόν και περιμένει... Και παρμένει επί είκοσι ολόκληρα χρόνια

του στο Βερολίνο, ο Βίσμαρκ αποσύρθηκε για λίγον καιρό στο πατρικό κτήμα του, στο Σενχάουζεν. Ήταν γιους πλουσιών γεωκτημόνων της Πομερανίας και γι' αυτό δεν είχε καμιά βία να εργαστεί. Είχε όμως βία για κάτι άλλο: Ο νεαρός Βίσμαρκ αισθανόταν την ανάγκη μιας συντροφιάς και ήθελε να παντρευτεί.

Το οικονομικό του αγρόκτημα, ιδίως από τον είχε πεθάνει ο πατέρας του, του φαινόταν πληκτικό και μελαγχολικό. Δεν είχε εκεί καμιά άλλη διασκέδασι εκτός από το κυνήγι. Τη μελέτη την είχε βαρεθεί και όσο για την επίβλεψη του κτήματος, την έκαναν, και πολύ καλά μάλιστα, οι έπιστάτες του. «Όταν κάθομαι στο παράθυρο, έγραφε σ' ένα φίλο του, και άφινω τα βλέμματά μου να πλανιούνται όνειροπόλα ανάμεσα από τον κανόν του πούρου μου, βλέπω δεξιά και αριστερά μερικές γέρινες φίλδρες, ύστερα διάφορα μικροσκοπικά δέντρα, θάμνους, σκόινια, πιδ πίσω ένα έρημο κριθαρόκαμπο και πιδ πέρα άνομη, σε απόστασι μιάς λενύας περσιου, στην άλλη όχθη του ποταμού Έλμπε, τη μικρούλα πόλι «Αρνεμπουργκ. Θέλεις τώρα να σου περιγράψω και το σπίτι μου;... Τρία πατώματα, με παχιές, παμπάλαιους τοίχους, σκεπασμένους με ξεθωριασμένα χαλιά, που παριστάνουν διάφορες νερόβραστες ποιμενικές σκηνές, έπιπλά «ροκκό» που το μετάξι των ξέσπαρε πια και στο σύνολο κάτι το άπροσδιόριστο που φανερώνει τη διαθεσι να φανούν οι ιδιοκτήτες του σπιτιού πιδ πλουσιόι απ' ό,τι πράγματι είναι».

Επλήττε λοιπόν στη μοναξιά του πατρικού του κτήματος ο Βίσμαρκ και για να διασκεδάση την κλήξι του, αναπολούσε διάφορες γυναίκες μορφές που είχε γνωρίσει ως φοιτητής. Και ποδά απ' όλες θυμόταν τη Λουίζα Κ. «Τη γνώρισα, έγραφε στον ίδιο φίλο κι' εκεί, επάνω στην σκάλα του Κογκρέσσου, τον βρίσκει επί τέλους το απόγευμα της 17ης Ιουλίου 1880, η απολυτρωτική αποπληξίσι. Οι άστυφύλακες τρέχουν και μεταφέρουν στο νεκροτομείο έναν νεκρόν ζητιάνο. Ένα νεκρό ζητιάνο που μέσ στην στήν του έχει φυλαγμένους τίτλους που εξασφαλίζουν σ' αυτόν και στους κληρονόμους του την μεγαλίστην περιουσία του κόσμου».

Μά κανείς ως τώρα δεν βρέθηκε να διακρίνη την κληρονομιά του Σούτερ και να γίνει κύριος της άωθητης περιουσίας του. Και σήμερα ακόμα μία ολόκληρη πόλις ο Άρειος Πάγος όμως και άρχεται πια να είναι κτισμένη επάνω σε ξένο έδαφος και με ολόκληρη χώρα να μην ανήκει στους κατοίκους της. Το δικό του ζητάει ακόμα την αναγνώρισή του που δεν θα του δοθί ποτέ.

Υπάρχει πολλή ειρωνία για τον χτερό μάλιστα, στους επιγραμματικούς αυτούς χαρακτηρισμούς των κοριτσιών που είχε γνωρίσει ο Βίσμαρκ. Στο βάθος όμως και άρχεται πια να φαίνεται το ανθρώπινο που νοιώθει τη ζωή του κενή από έρωτα και από τρυφερότητα. Μία σύζυγος θα του έφερε τάχα την ασθηματική αυτή θαλπωρή που ζητούσε; Ο Βίσμαρκ το πίστευε αυτό και

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Ο Βίσμαρκ.

Η ζωή του Βίσμαρκ στο πατρικό του κτήμα. Πλήξις, μοναξιά, εγκατάλειψις. Όπου αρχίζει να επιδυμή το γάμο. Πώς περιγράφει τις γυναίκες, με τις οποίες συνεδεθη αισθηματικά. Ένα συνεικείο που ματαιώνεται. Ο τρυφερός έρωτας του Βίσμαρκ. Πώς πέθανε η αγαπημένη του, κτλ.

Όταν τελείωσε τις νομικές σπουδές

του στο Βερολίνο, ο Βίσμαρκ αποσύρθηκε για λίγον καιρό στο πατρικό κτήμα του, στο Σενχάουζεν. Ήταν γιους πλουσιών γεωκτημόνων της Πομερανίας και γι' αυτό δεν είχε καμιά βία να εργαστεί. Είχε όμως βία για κάτι άλλο: Ο νεαρός Βίσμαρκ αισθανόταν την ανάγκη μιας συντροφιάς και ήθελε να παντρευτεί.

Το οικονομικό του αγρόκτημα, ιδίως από τον είχε πεθάνει ο πατέρας του, του φαινόταν πληκτικό και μελαγχολικό. Δεν είχε εκεί καμιά άλλη διασκέδασι εκτός από το κυνήγι. Τη μελέτη την είχε βαρεθεί και όσο για την επίβλεψη του κτήματος, την έκαναν, και πολύ καλά μάλιστα, οι έπιστάτες του. «Όταν κάθομαι στο παράθυρο, έγραφε σ' ένα φίλο του, και άφινω τα βλέμματά μου να πλανιούνται όνειροπόλα ανάμεσα από τον κανόν του πούρου μου, βλέπω δεξιά και αριστερά μερικές γέρινες φίλδρες, ύστερα διάφορα μικροσκοπικά δέντρα, θάμνους, σκόινια, πιδ πίσω ένα έρημο κριθαρόκαμπο και πιδ πέρα άνομη, σε απόστασι μιάς λενύας περσιου, στην άλλη όχθη του ποταμού Έλμπε, τη μικρούλα πόλι «Αρνεμπουργκ. Θέλεις τώρα να σου περιγράψω και το σπίτι μου;... Τρία πατώματα, με παχιές, παμπάλαιους τοίχους, σκεπασμένους με ξεθωριασμένα χαλιά, που παριστάνουν διάφορες νερόβραστες ποιμενικές σκηνές, έπιπλά «ροκκό» που το μετάξι των ξέσπαρε πια και στο σύνολο κάτι το άπροσδιόριστο που φανερώνει τη διαθεσι να φανούν οι ιδιοκτήτες του σπιτιού πιδ πλουσιόι απ' ό,τι πράγματι είναι».

Επλήττε λοιπόν στη μοναξιά του πατρικού του κτήματος ο Βίσμαρκ και για να διασκεδάση την κλήξι του, αναπολούσε διάφορες γυναίκες μορφές που είχε γνωρίσει ως φοιτητής. Και ποδά απ' όλες θυμόταν τη Λουίζα Κ. «Τη γνώρισα, έγραφε στον ίδιο φίλο κι' εκεί, επάνω στην σκάλα του Κογκρέσσου, τον βρίσκει επί τέλους το απόγευμα της 17ης Ιουλίου 1880, η απολυτρωτική αποπληξίσι. Οι άστυφύλακες τρέχουν και μεταφέρουν στο νεκροτομείο έναν νεκρόν ζητιάνο. Ένα νεκρό ζητιάνο που μέσ στην στήν του έχει φυλαγμένους τίτλους που εξασφαλίζουν σ' αυτόν και στους κληρονόμους του την μεγαλίστην περιουσία του κόσμου».

Μά κανείς ως τώρα δεν βρέθηκε να διακρίνη την κληρονομιά του Σούτερ και να γίνει κύριος της άωθητης περιουσίας του. Και σήμερα ακόμα μία ολόκληρη πόλις ο Άρειος Πάγος όμως και άρχεται πια να είναι κτισμένη επάνω σε ξένο έδαφος και με ολόκληρη χώρα να μην ανήκει στους κατοίκους της. Το δικό του ζητάει ακόμα την αναγνώρισή του που δεν θα του δοθί ποτέ.

Υπάρχει πολλή ειρωνία για τον χτερό μάλιστα, στους επιγραμματικούς αυτούς χαρακτηρισμούς των κοριτσιών που είχε γνωρίσει ο Βίσμαρκ. Στο βάθος όμως και άρχεται πια να φαίνεται το ανθρώπινο που νοιώθει τη ζωή του κενή από έρωτα και από τρυφερότητα. Μία σύζυγος θα του έφερε τάχα την ασθηματική αυτή θαλπωρή που ζητούσε; Ο Βίσμαρκ το πίστευε αυτό και

τον, την τελευταία χρονιά της ζωής του πατέρα μου. Στιγμές-στιγμές ήταν πολύ όμορφη, μιά θά χάση πολύ γρήγορα τα δροσάτα της χρώματα και θα γίνη κόκκινη σαν γιομάτα. Την άρραψα... είκοσι τέσσερες ώρες και έχω ήσυχη τη συνείδησί μου ότι εξετέλεσα απέναντί της το κοσμικό και κοινωνικό καθήκον ενός νέου που φλεγμαίνει μιά νέα».

Άλλη γυναίκα μορφή που αναπολούσε ο Βίσμαρκ, στη μοναξιά του, ήταν και η κόμισσα Ρέβεντλοφ: «Είχε, γράφει γι' αυτήν, όμορφα δόντια και χαλκομελάχρονη επιδερχίδα πολύ γοητευτική, μιά κόμπελα αυτή έχει ακατανίκητη κλίσι στο πάχος και θά έξεληχθή πολύ γρήγορα σε μιά πάρα πολύ επιδελητική, ένδεστη και άναρη οικοδόσισσα».

Τέλος, ο Βίσμαρκ στη μελαγχολική

άν δεν το πίστευε, πάντως το λαχταρούσε με όλη του την ψυχή. «Πρέπει, έγραφε στην αδελφή του, ο διάβολος να με πάρη, να παντρευτώ, γιατί απόφύτος πέθανε ο πατέρας μου, ζω σε απόλυτη μοναξιά κι' εγκατάλειψι. Το όργο και γλυκό κλίμα του Σενχάουζεν με κάνει μελαγχολικό, ερωτόπαθο, με γεμίζει με λαγυμένες επιθυμίες. Φαίνεται πως θα καταλήξω να παντρευτώ την Κ. Ε. «Όλοι εδώ πέρα το θέλουν και είνε άδύνατον ν' άρνηθώ. Η κοπέλλα αυτή μ' άφινει νυχρά. Μά τι να κάνω; Μπορεί κανείς να μην πάρη τη γυναίκα που θέλουν οι άλλοι;».

Όστόσο, σ' αυτό το μεταξύ, ο νεαρός γεωκτημόν πήρε μιά πρόσκλησι από μερικούς φίλους του, το ζεύγος Μπλάνκεμπορκ, για να περάση το καλοκαίρι στο κτήμα τους, στο Χάρτε.

Στο βάθος, έγραφε σ' ένα φίλο του, άγγέλλοντάς του τον θάνατό της, είνε η πρώτη φορά που ο θάνατος μου άφαιρεί κάποιον... κάποιον που η άναρχή του σκάβει ένα βαθύ και άπροσδόκητο κενό στη ζωή μου. Το χάσιμο των γονέων είνε διαφορετικό... Η σχέσις μεταξύ παιδιών και γονέων, δεν έχουν συνήθως ένα τόσο φιλόδοξο χαρακτήρα. Η αίσθησι αυτή του κενού, η ιδέα ότι δεν θά ξαναϊδω ποτέ, ότι ποτέ πια δεν θά ξανακούσω τη φωνή ενός προσώπου που μου είχε γίνει τόσο αγαπητό και άναγκαίο, είνε κάτι τόσο νέο για μένα, ώστε δεν μπορώ να το πιστέψω ακόμη».

Στον ίδιο μάλιστα τον σύζυγο της γυναίκας που αγαπούσε, ο Βίσμαρκ έλεγε τα λόγια αυτά, από τα πιδ συγκινητικά και θεομιά της ζωής του: «Είνε η πρώτη καρδιά που χάνω, μιά καρδιά που έξω αληθινά τί θεομιά χτυπούσε για μένα... Τώρα πιστεύω στην αωνιότητα, γιατί αν δεν υπάρχει αωνιότητα, τότε δεν υπάρχει ούτε ο κόσμος αυτός».

Στον ίδιο μάλιστα τον σύζυγο της γυναίκας που αγαπούσε, ο Βίσμαρκ έλεγε τα λόγια αυτά, από τα πιδ συγκινητικά και θεομιά της ζωής του: «Είνε η πρώτη καρδιά που χάνω, μιά καρδιά που έξω αληθινά τί θεομιά χτυπούσε για μένα... Τώρα πιστεύω στην αωνιότητα, γιατί αν δεν υπάρχει αωνιότητα, τότε δεν υπάρχει ούτε ο κόσμος αυτός».

Ο Βίσμαρκ σε ηλικία 45 ετών.

μύνασι του αναπολούσε και μιά άλλη κοπέλλα, την κόρη της α. Ραϊτξενστάιν: «Ήταν καλοκαίρι μιά κοπέλλα που περνούσε για καλλονή. Ψηλή και λιγνή, με γερά πόδια, με συνώδυσε και στίς πιδ μακρινές έκδρομές μου, χωρίς να κουράζεται ποτέ. Δεν ήταν ούτε σεμνότερη, ούτε κρύα».

Υπάρχει πολλή ειρωνία για τον χτερό μάλιστα, στους επιγραμματικούς αυτούς χαρακτηρισμούς των κοριτσιών που είχε γνωρίσει ο Βίσμαρκ. Στο βάθος όμως και άρχεται πια να φαίνεται το ανθρώπινο που νοιώθει τη ζωή του κενή από έρωτα και από τρυφερότητα. Μία σύζυγος θα του έφερε τάχα την ασθηματική αυτή θαλπωρή που ζητούσε; Ο Βίσμαρκ το πίστευε αυτό και

Στο γραμμά του ανέφεραν ότι είχαν προσκαλέσει και την Ιωάννα Ποντικά-μιο, μιά κοπέλλα, για την οποία ο Μπλάνκεμπορκ είχε μιλήσει στον Βίσμαρκ με τον μεγαλύτερο ένθουσιασμό: «Είνε, του είχε πει, ξέστην όσο παίρνει, έξοχη μουσική, εξαισία γυναίκα, μιά καρδιά άγνη και τρυφερή, και χορεύει βάλς με μιά χαριτωμένη άφελεια που ποτέ άλλοτε δεν την είχα ιδει. Έλα να τη γνωρίσης και να πειθής ότι δεν σου λείπει καμιά υπερβολή. Κι' αν δεν σου άρέσει, χωρίζω τη γυναίκα μου και την παίρνω έγώ».

Με πολύ μεγαλύτερο ένθουσιασμό περιέγραφε την Ιωάννα Ποντικάμιο στον Βίσμαρκ η γυναίκα του Μπλάνκεμπορκ: «Είνε, του έγραφε, ένα μαρμαρένο λουλούδι που δεν φύσκει επάνω του ακόμη καμιά μολυσμένη

πνοή... Έχει υπέροχα μάτια και η όμορφη μακρινή μπλούζα της παισιώνων χαριτωμένα το πρόσωπό της. Είνε πρόσχαρη με όλους κι' έχει μιά ψυχρή άγνη, φωτεινή, καθαρή σαν το νερό που αναβλύζει απ' τον βράχο».

Μπορούσαν τόσο ένθουσιαστές περιγραφές να μη κινήσουν το ενδιαφέρον του Βίσμαρκ για την Ιωάννα Ποντικάμιο; Γι' αυτό, μολύς έλαβε την πρόσκλησι των Μπλάνκεμπορκ, άρχισε να έτοιμάζεται κίλιας για το ταξίδι. Μά έφαγα παίρνει και δεύτερο γραμμά, πολύ δυσάρεστο αυτή τη φορά. Έπιδημία βαρείας γρίπης είχε εμφανισθεί στο Χάρτε. Ο αδελφός της Μαρίας Μπλάνκεμπορκ είχε πεθάνει κι' η μητέρα της έκινούνε. Η ίδια πάλι ήταν άρρωστη βαρεία. Δίχως να χάση στιγμή και αφήνοντας την επιθυμία, ο Βίσμαρκ έτρεξε κοντά στους άσπαρημένους του φίλους. Μά όταν έφτασε, βρήκε και τον Μπλάνκεμπορκ και τη γυναίκα του προσεδέλιμνους από τη γρίπη. Ύστερα από τρεις μέρες, η Μαρία Μπλάνκεμπορκ πέθανε. Ο Βίσμαρκ πού την είχε αγαπήσει μέσα στο σύντομο αυτό διάστημα, ασθάνθηκε βαθύτατο πόνο για την απώλειά της.

Στο βάθος, έγραφε σ' ένα φίλο του, άγγέλλοντάς του τον θάνατό της, είνε η πρώτη φορά που ο θάνατος μου άφαιρεί κάποιον... κάποιον που η άναρχή του σκάβει ένα βαθύ και άπροσδόκητο κενό στη ζωή μου. Το χάσιμο των γονέων είνε διαφορετικό... Η σχέσις μεταξύ παιδιών και γονέων, δεν έχουν συνήθως ένα τόσο φιλόδοξο χαρακτήρα. Η αίσθησι αυτή του κενού, η ιδέα ότι δεν θά ξαναϊδω ποτέ, ότι ποτέ πια δεν θά ξανακούσω τη φωνή ενός προσώπου που μου είχε γίνει τόσο αγαπητό και άναγκαίο, είνε κάτι τόσο νέο για μένα, ώστε δεν μπορώ να το πιστέψω ακόμη».

Στον ίδιο μάλιστα τον σύζυγο της γυναίκας που αγαπούσε, ο Βίσμαρκ έλεγε τα λόγια αυτά, από τα πιδ συγκινητικά και θεομιά της ζωής του: «Είνε η πρώτη καρδιά που χάνω, μιά καρδιά που έξω αληθινά τί θεομιά χτυπούσε για μένα... Τώρα πιστεύω στην αωνιότητα, γιατί αν δεν υπάρχει αωνιότητα, τότε δεν υπάρχει ούτε ο κόσμος αυτός».

Στον ίδιο μάλιστα τον σύζυγο της γυναίκας που αγαπούσε, ο Βίσμαρκ έλεγε τα λόγια αυτά, από τα πιδ συγκινητικά και θεομιά της ζωής του: «Είνε η πρώτη καρδιά που χάνω, μιά καρδιά που έξω αληθινά τί θεομιά χτυπούσε για μένα... Τώρα πιστεύω στην αωνιότητα, γιατί αν δεν υπάρχει αωνιότητα, τότε δεν υπάρχει ούτε ο κόσμος αυτός».

Ο Βίσμαρκ σε ηλικία 45 ετών.

μύνασι του αναπολούσε και μιά άλλη κοπέλλα, την κόρη της α. Ραϊτξενστάιν: «Ήταν καλοκαίρι μιά κοπέλλα που περνούσε για καλλονή. Ψηλή και λιγνή, με γερά πόδια, με συνώδυσε και στίς πιδ μακρινές έκδρομές μου, χωρίς να κουράζεται ποτέ. Δεν ήταν ούτε σεμνότερη, ούτε κρύα».

Υπάρχει πολλή ειρωνία για τον χτερό μάλιστα, στους επιγραμματικούς αυτούς χαρακτηρισμούς των κοριτσιών που είχε γνωρίσει ο Βίσμαρκ. Στο βάθος όμως και άρχεται πια να φαίνεται το ανθρώπινο που νοιώθει τη ζωή του κενή από έρωτα και από τρυφερότητα. Μία σύζυγος θα του έφερε τάχα την ασθηματική αυτή θαλπωρή που ζητούσε; Ο Βίσμαρκ το πίστευε αυτό και

Στο γραμμά του ανέφεραν ότι είχαν προσκαλέσει και την Ιωάννα Ποντικάμιο, μιά κοπέλλα, για την οποία ο Μπλάνκεμπορκ είχε μιλήσει στον Βίσμαρκ με τον μεγαλύτερο ένθουσιασμό: «Είνε, του είχε πει, ξέστην όσο παίρνει, έξοχη μουσική, εξαισία γυναίκα, μιά καρδιά άγνη και τρυφερή, και χορεύει βάλς με μιά χαριτωμένη άφελεια που ποτέ άλλοτε δεν την είχα ιδει. Έλα να τη γνωρίσης και να πειθής ότι δεν σου λείπει καμιά υπερβολή. Κι' αν δεν σου άρέσει, χωρίζω τη γυναίκα μου και την παίρνω έγώ».

Με πολύ μεγαλύτερο ένθουσιασμό περιέγραφε την Ιωάννα Ποντικάμιο στον Βίσμαρκ η γυναίκα του Μπλάνκεμπορκ: «Είνε, του έγραφε, ένα μαρμαρένο λουλούδι που δεν φύσκει επάνω του ακόμη καμιά μολυσμένη

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ CYRILLE VALDI

Η ΧΗΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΡΟΛΟΪ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΤΟΡΑΝΣ. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ. ΕΝΑΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΤΟΡΑΝΣ. ΕΝΑΣ ΛΟΠΟΔΥΤΗΣ. ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ. ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ.

(Στο προαύλιο του δικαστηρίου. Ο Λοποδύτης κόβει βόλτες, φορώντας στροβά τον κόλπο του, με τα χέρια στις τσέπες και μονολογώντας.) Τίποτα δεν κατάφερα ακόμα σήμερα... Τού κάκον πηγαίνω ερχομαι τόση ώρα εδώ. Μά έχω το προαύλιο μου διττό... Τέλος δεν θα φύγω μ' άδειαν τα χέρια... Τόσος κόσμος πηγαίνει ερχομαι εδώ, στην αυλή του δικαστηρίου!... Χά, χά!... Κι' αν μάλιστα κατορθώσω να βουτήξω τίποτε από κανένα δικαστή, τότε θα είνε πραγματικός θριαμβός!... Χά, χά, χά!...

(Την ίδια στιγμή ο δικαστής Τοράνς μπαίνει στο προαύλιο, συνοδευόμενος από ένα συνάδελφό του. Ο Λοποδύτης, προσποιούμενος τον άδιάφορο, τους πλησιάζει.)

ΤΟΡΑΝΣ. — Ξέρετε τί ώρα είνε, αγαπητέ συνάδελφε; Δεν φαντάζεστε πόσο είμαι αφηρημένος... Ξέχασα και σήμερα το ρολόι μου στο σπίτι... Κι' αν το ρολόι μου στο σπίτι... Κι' αν το ρολόι μου στο σπίτι... Κι' αν το ρολόι μου στο σπίτι...

Ο ΑΛΛΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — 'Η ώρα είνε δέκα παρά είκοσι... 'Αλλά τί να σας πω, φίλε μου, αφού είστε τόσο αφηρημένος, θα κάνετε καλά να προσέχετε, γιατί όπως ξέχασατε τώρα το ρολόι σας στο σπίτι σας, μπορεί κάποτε να ξέχασατε το ρολόι σας σε μέρες όχι και τόσο ασφαλείς...

ΤΟΡΑΝΣ. — Και θα ήταν κρίμα να το χάσω, γιατί το ρολόι αυτό είνε πολύτιμο, δόλωρο, με σφάλτο γυάλινο... Είνε οικογενειακό μου κειμήλιο. Ο ΑΛΛΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Προσέχετε το λοιπόν. 'Αλήθεια, δεν μου λέτε, πού είνε το σπίτι σας; Μένετε πάντα στην δόδ Σακεβίλ 477;

ΤΟΡΑΝΣ. — Μάλιστα... Ο ΑΛΛΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Τότε το σπίτι σας δεν είνε πολύ μακριά. Μπορούμε μάλιστα να στείλουμε ένα κλητήρα να σας φέρη το ρολόι σας.

ΤΟΡΑΝΣ. — Όχι, όχι... Δεν θέλω τον κόπο... 'Ως το μεσημέρι θα καταφέρω και χωρίς ρολόι... Ο ΑΛΛΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Όπως θέλετε, αγαπητέ μου κ. Τοράνς.

(Οι δύο δικαστές απομακρύνονται.) Ο ΛΟΠΟΔΥΤΗΣ. (Γριζώντας τα πόδια του.) — Περίφημο!... Περίφημο!... (Μόλις ο Τοράνς περνάει από το σπίτι του, ο Λοποδύτης τον πλησιάζει.)

ΤΟΡΑΝΣ. — Πάρε αυτή τη χήνα... Την έστειλε ο κύριος γιό σου να τη μαγειρέψουμε αύριο. (Η Μάρθα παίρνει τη χήνα και φεύγει.)

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (στον Λοποδύτη.) — Να σου δώσω τώρα το ρολόι... (Το βγάζει από ένα κουτί και το δίνει.)

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — 'Εννοια σας, κυρία!... Θα το προσέχω σαν τα μάτια μου.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Μάρθα!... 'Η πόρτα... 'Ανοίξε...

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ. — Μάλιστα, κυρία.

(Μπαίνει σε λίγο μέσα ο Λοποδύτης, κρατώντας μια παχειά μαθημένη χήνα στα χέρια του.)

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (κιντώντας με περιέργεια τον Λοποδύτη και τη χήνα.) — Τι θέλεις, παιδί μου;...

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — 'Ερχομαι εκ μέρους του κυρίου Τοράνς, ο οποίος μου έδωσε να σας φέρω αυτή τη χήνα.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Δέν θα τα ξεχάσω, παιδί μου... Ευχαριστώ.

(Ο Λοποδύτης φεύγει.) ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (δυνατά.) — Μάρθα, δώσε πέντε φράγκα σ' αυτόν τον νέο για τον κόπο του.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ. — Κυρία, κυρία...

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Ξέρω, ξέρω... Είνε τόσο αφηρημένος! Μά τί του ήθελε ν' αγοράση αυτή τη χήνα; Γιατί μου τη στέλνει τόσο άργά; Πότε να την έτοιμάσω;...

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — Είνε μια χήνα ξεφρετική, κυρία μου... Θα γίνει υπέροχη αν την παραγειώσω με καστανα και με σταφίδες και τη στείλετε στο φούρνο.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — 'Αλλά δεν πρέπει να τη μαγειρεύετε σήμερα. Είνε πολύ ναυτική. Πρέπει να μείνει ελκυστικότερη σε μερικές μέρες.

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — Και θα ήταν κρίμα να το χάσω, γιατί το ρολόι αυτό είνε πολύτιμο, δόλωρο, με σφάλτο γυάλινο... Είνε οικογενειακό μου κειμήλιο.

Ο ΑΛΛΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Προσέχετε το λοιπόν. 'Αλήθεια, δεν μου λέτε, πού είνε το σπίτι σας; Μένετε πάντα στην δόδ Σακεβίλ 477;

ΤΟΡΑΝΣ. — Μάλιστα... Ο ΑΛΛΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Τότε το σπίτι σας δεν είνε πολύ μακριά. Μπορούμε μάλιστα να στείλουμε ένα κλητήρα να σας φέρη το ρολόι σας.

ΤΟΡΑΝΣ. — Όχι, όχι... Δεν θέλω τον κόπο... 'Ως το μεσημέρι θα καταφέρω και χωρίς ρολόι... Ο ΑΛΛΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Όπως θέλετε, αγαπητέ μου κ. Τοράνς.

(Οι δύο δικαστές απομακρύνονται.) Ο ΛΟΠΟΔΥΤΗΣ. (Γριζώντας τα πόδια του.) — Περίφημο!... Περίφημο!... (Μόλις ο Τοράνς περνάει από το σπίτι του, ο Λοποδύτης τον πλησιάζει.)

ΤΟΡΑΝΣ. — Πάρε αυτή τη χήνα... Την έστειλε ο κύριος γιό σου να τη μαγειρέψουμε αύριο. (Η Μάρθα παίρνει τη χήνα και φεύγει.)

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (στον Λοποδύτη.) — Να σου δώσω τώρα το ρολόι... (Το βγάζει από ένα κουτί και το δίνει.)

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — 'Εννοια σας, κυρία!... Θα το προσέχω σαν τα μάτια μου.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Μάρθα!... 'Η πόρτα... 'Ανοίξε...

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ. — Μάλιστα, κυρία.

(Μπαίνει σε λίγο μέσα ο Λοποδύτης, κρατώντας μια παχειά μαθημένη χήνα στα χέρια του.)

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (κιντώντας με περιέργεια τον Λοποδύτη και τη χήνα.) — Τι θέλεις, παιδί μου;...

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — 'Ερχομαι εκ μέρους του κυρίου Τοράνς, ο οποίος μου έδωσε να σας φέρω αυτή τη χήνα.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Δέν θα τα ξεχάσω, παιδί μου... Ευχαριστώ.

(Ο Λοποδύτης φεύγει.) ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (δυνατά.) — Μάρθα, δώσε πέντε φράγκα σ' αυτόν τον νέο για τον κόπο του.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ. — Κυρία, κυρία...

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Ξέρω, ξέρω... Είνε τόσο αφηρημένος! Μά τί του ήθελε ν' αγοράση αυτή τη χήνα; Γιατί μου τη στέλνει τόσο άργά; Πότε να την έτοιμάσω;...

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — Είνε μια χήνα ξεφρετική, κυρία μου... Θα γίνει υπέροχη αν την παραγειώσω με καστανα και με σταφίδες και τη στείλετε στο φούρνο.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — 'Αλλά δεν πρέπει να τη μαγειρεύετε σήμερα. Είνε πολύ ναυτική. Πρέπει να μείνει ελκυστικότερη σε μερικές μέρες.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Μάρθα!... 'Η πόρτα... 'Ανοίξε...

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ. — Μάλιστα, κυρία.

(Μπαίνει σε λίγο μέσα ο Λοποδύτης, κρατώντας μια παχειά μαθημένη χήνα στα χέρια του.)

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (κιντώντας με περιέργεια τον Λοποδύτη και τη χήνα.) — Τι θέλεις, παιδί μου;...

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — 'Ερχομαι εκ μέρους του κυρίου Τοράνς, ο οποίος μου έδωσε να σας φέρω αυτή τη χήνα.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Δέν θα τα ξεχάσω, παιδί μου... Ευχαριστώ.

(Ο Λοποδύτης φεύγει.) ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (δυνατά.) — Μάρθα, δώσε πέντε φράγκα σ' αυτόν τον νέο για τον κόπο του.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ. — Κυρία, κυρία...

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Ξέρω, ξέρω... Είνε τόσο αφηρημένος! Μά τί του ήθελε ν' αγοράση αυτή τη χήνα; Γιατί μου τη στέλνει τόσο άργά; Πότε να την έτοιμάσω;...

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — Είνε μια χήνα ξεφρετική, κυρία μου... Θα γίνει υπέροχη αν την παραγειώσω με καστανα και με σταφίδες και τη στείλετε στο φούρνο.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — 'Αλλά δεν πρέπει να τη μαγειρεύετε σήμερα. Είνε πολύ ναυτική. Πρέπει να μείνει ελκυστικότερη σε μερικές μέρες.

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — Και θα ήταν κρίμα να το χάσω, γιατί το ρολόι αυτό είνε πολύτιμο, δόλωρο, με σφάλτο γυάλινο... Είνε οικογενειακό μου κειμήλιο.

Ο ΑΛΛΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Προσέχετε το λοιπόν. 'Αλήθεια, δεν μου λέτε, πού είνε το σπίτι σας; Μένετε πάντα στην δόδ Σακεβίλ 477;

ΤΟΡΑΝΣ. — Μάλιστα... Ο ΑΛΛΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Τότε το σπίτι σας δεν είνε πολύ μακριά. Μπορούμε μάλιστα να στείλουμε ένα κλητήρα να σας φέρη το ρολόι σας.

ΤΟΡΑΝΣ. — Όχι, όχι... Δεν θέλω τον κόπο... 'Ως το μεσημέρι θα καταφέρω και χωρίς ρολόι... Ο ΑΛΛΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Όπως θέλετε, αγαπητέ μου κ. Τοράνς.

(Οι δύο δικαστές απομακρύνονται.) Ο ΛΟΠΟΔΥΤΗΣ. (Γριζώντας τα πόδια του.) — Περίφημο!... Περίφημο!... (Μόλις ο Τοράνς περνάει από το σπίτι του, ο Λοποδύτης τον πλησιάζει.)

ΤΟΡΑΝΣ. — Πάρε αυτή τη χήνα... Την έστειλε ο κύριος γιό σου να τη μαγειρέψουμε αύριο. (Η Μάρθα παίρνει τη χήνα και φεύγει.)

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (στον Λοποδύτη.) — Να σου δώσω τώρα το ρολόι... (Το βγάζει από ένα κουτί και το δίνει.)

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — 'Εννοια σας, κυρία!... Θα το προσέχω σαν τα μάτια μου.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Μάρθα!... 'Η πόρτα... 'Ανοίξε...

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ. — Μάλιστα, κυρία.

(Μπαίνει σε λίγο μέσα ο Λοποδύτης, κρατώντας μια παχειά μαθημένη χήνα στα χέρια του.)

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (κιντώντας με περιέργεια τον Λοποδύτη και τη χήνα.) — Τι θέλεις, παιδί μου;...

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — 'Ερχομαι εκ μέρους του κυρίου Τοράνς, ο οποίος μου έδωσε να σας φέρω αυτή τη χήνα.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Δέν θα τα ξεχάσω, παιδί μου... Ευχαριστώ.

(Ο Λοποδύτης φεύγει.) ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (δυνατά.) — Μάρθα, δώσε πέντε φράγκα σ' αυτόν τον νέο για τον κόπο του.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ. — Κυρία, κυρία...

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Ξέρω, ξέρω... Είνε τόσο αφηρημένος! Μά τί του ήθελε ν' αγοράση αυτή τη χήνα; Γιατί μου τη στέλνει τόσο άργά; Πότε να την έτοιμάσω;...

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — Είνε μια χήνα ξεφρετική, κυρία μου... Θα γίνει υπέροχη αν την παραγειώσω με καστανα και με σταφίδες και τη στείλετε στο φούρνο.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — 'Αλλά δεν πρέπει να τη μαγειρεύετε σήμερα. Είνε πολύ ναυτική. Πρέπει να μείνει ελκυστικότερη σε μερικές μέρες.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Μάρθα!... 'Η πόρτα... 'Ανοίξε...

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ. — Μάλιστα, κυρία.

(Μπαίνει σε λίγο μέσα ο Λοποδύτης, κρατώντας μια παχειά μαθημένη χήνα στα χέρια του.)

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (κιντώντας με περιέργεια τον Λοποδύτη και τη χήνα.) — Τι θέλεις, παιδί μου;...

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — 'Ερχομαι εκ μέρους του κυρίου Τοράνς, ο οποίος μου έδωσε να σας φέρω αυτή τη χήνα.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Δέν θα τα ξεχάσω, παιδί μου... Ευχαριστώ.

(Ο Λοποδύτης φεύγει.) ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (δυνατά.) — Μάρθα, δώσε πέντε φράγκα σ' αυτόν τον νέο για τον κόπο του.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ. — Κυρία, κυρία...

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Ξέρω, ξέρω... Είνε τόσο αφηρημένος! Μά τί του ήθελε ν' αγοράση αυτή τη χήνα; Γιατί μου τη στέλνει τόσο άργά; Πότε να την έτοιμάσω;...

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — Είνε μια χήνα ξεφρετική, κυρία μου... Θα γίνει υπέροχη αν την παραγειώσω με καστανα και με σταφίδες και τη στείλετε στο φούρνο.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — 'Αλλά δεν πρέπει να τη μαγειρεύετε σήμερα. Είνε πολύ ναυτική. Πρέπει να μείνει ελκυστικότερη σε μερικές μέρες.

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — Και θα ήταν κρίμα να το χάσω, γιατί το ρολόι αυτό είνε πολύτιμο, δόλωρο, με σφάλτο γυάλινο... Είνε οικογενειακό μου κειμήλιο.

Ο ΑΛΛΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Προσέχετε το λοιπόν. 'Αλήθεια, δεν μου λέτε, πού είνε το σπίτι σας; Μένετε πάντα στην δόδ Σακεβίλ 477;

ΤΟΡΑΝΣ. — Μάλιστα... Ο ΑΛΛΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Τότε το σπίτι σας δεν είνε πολύ μακριά. Μπορούμε μάλιστα να στείλουμε ένα κλητήρα να σας φέρη το ρολόι σας.

ΤΟΡΑΝΣ. — Όχι, όχι... Δεν θέλω τον κόπο... 'Ως το μεσημέρι θα καταφέρω και χωρίς ρολόι... Ο ΑΛΛΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Όπως θέλετε, αγαπητέ μου κ. Τοράνς.

(Οι δύο δικαστές απομακρύνονται.) Ο ΛΟΠΟΔΥΤΗΣ. (Γριζώντας τα πόδια του.) — Περίφημο!... Περίφημο!... (Μόλις ο Τοράνς περνάει από το σπίτι του, ο Λοποδύτης τον πλησιάζει.)

ΤΟΡΑΝΣ. — Πάρε αυτή τη χήνα... Την έστειλε ο κύριος γιό σου να τη μαγειρέψουμε αύριο. (Η Μάρθα παίρνει τη χήνα και φεύγει.)

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (στον Λοποδύτη.) — Να σου δώσω τώρα το ρολόι... (Το βγάζει από ένα κουτί και το δίνει.)

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — 'Εννοια σας, κυρία!... Θα το προσέχω σαν τα μάτια μου.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Μάρθα!... 'Η πόρτα... 'Ανοίξε...

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ. — Μάλιστα, κυρία.

(Μπαίνει σε λίγο μέσα ο Λοποδύτης, κρατώντας μια παχειά μαθημένη χήνα στα χέρια του.)

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (κιντώντας με περιέργεια τον Λοποδύτη και τη χήνα.) — Τι θέλεις, παιδί μου;...

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — 'Ερχομαι εκ μέρους του κυρίου Τοράνς, ο οποίος μου έδωσε να σας φέρω αυτή τη χήνα.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Δέν θα τα ξεχάσω, παιδί μου... Ευχαριστώ.

(Ο Λοποδύτης φεύγει.) ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. (δυνατά.) — Μάρθα, δώσε πέντε φράγκα σ' αυτόν τον νέο για τον κόπο του.

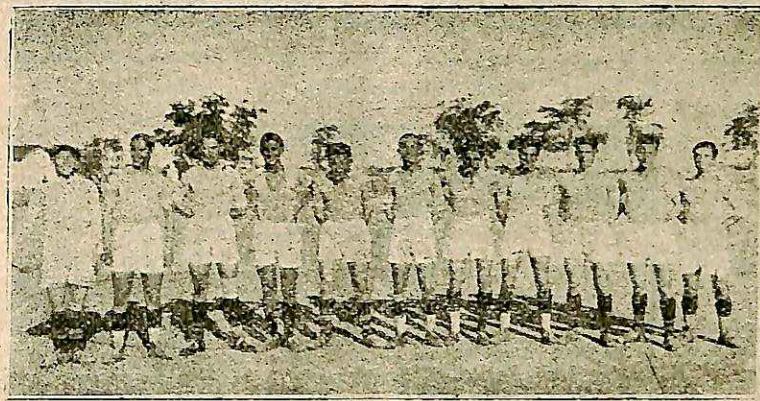
Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ. — Κυρία, κυρία...

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — Ξέρω, ξέρω... Είνε τόσο αφηρημένος! Μά τί του ήθελε ν' αγοράση αυτή τη χήνα; Γιατί μου τη στέλνει τόσο άργά; Πότε να την έτοιμάσω;...

Ο ΑΛΟΠΟΥΤΗΣ. — Είνε μια χήνα ξεφρετική, κυρία μου... Θα γίνει υπέροχη αν την παραγειώσω με καστανα και με σταφίδες και τη στείλετε στο φούρνο.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΡΑΝΣ. — 'Αλλά δεν πρέπει να τη μαγειρεύετε σήμερα. Είνε πολύ ναυτική. Πρέπει να μείνει ελκυστικότερη σε μερικές μέρες.

ΟΙ ΠΟΛΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

Ο 'Ολυμπιακός' Κοζάνης.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Γιασεμίν Δελβινού, 'Ιστανβούλ. Το ποημά σας ξεκαίει από αίσθημα και πάθος. 'Αν η έκτασή του ήταν ανάλογη προς την εμπνευσί, θα γινόταν πολύ καλό. Το δημοσίευσε εδώ, παραλείποντας το πρώτο τετράστιχο, το οποίο διστάζει κάπως.

Σε καρτερή! κι' δλάνοιχα τα μάτια (στ' δρομά σου...

Τρέμει η καρδιά, λαφιάζεται, σαν τ' (άπτερον πουλιού...

Τα χείλη μου τα πύρωσε δίνα τρελ- (λού φιλιού,

και το κορμί μου νείρεται το σφιχταγ- (κάλαρα σου...

Γύρνα... 'Εγώ κι' αν σ' έδωξα ή- (μουν παιδούλα ακόμα,

είχα 'να κλέω για ψυχρή, τριαντά- (φυλλο για στομά.

Τώρα πονά και σέρνομαι, σ' αποζη- (τώ, καλέ μου.

Γύρνα... Για σένα γρόμια λουλούδια (την ποδιά μου

και πόθους προτοξύννητους την β- (πραγή καρδιά μου.

Μακρυνά, καλέ, σ' αγάπησα δ- (σο ποτέ, ποτέ μου!

Εύστ. Κωνσταντίνου. Τα ποιήματά σας είναι στην εμπνευσί τους και ά- τεχνα στην έκτασή τους. Νά, π.χ., ένα τετράστιχο σας:

Πώς ήθελα να μάς ενώσουν τα μελαδρήματα των πουλιών, πώς ήθελα να μάς θνήσκουν άγγελιοι των ουρανών...

Πώς είνε δυνατόν λοιπόν με τέ- τοιες κοινοτυπίες, τόσο άτεχνα διατυπωμένες μάλιστα, να δημι- ουργήσετε ποιήματα; Γι' αυτό, ά- φοι μάς ζητάτε τη γνώμη μας, σάς συμβουλεύουμε ν' αφήσετε, επί του παρόντος τουλάχιστον, την ποίησι. 'Αν την άναψτε, διασά- ζετε την... Είνε κι' αυτό σπουδαίο.

Π. Παπαδημητρίου, 'Ανδριτσάναι.

Σας βεβαιώνουμε ότι δεν κατα- λάβαμε ούτε μια φράση από το γράμμα σας... Τι είνε αυτό; Νά ένα απόσπασμα του για να το δούμε κι' οι άλλοι αναγνώστες μας και, άν μπορούν, άς βγάλουν έννοια:

«Είμαι και γώ ένας άνθρωπος της ύλης. Δεν ξέρω άν το πνεύμα μου ε- ναι άθάνατο. 'Οχι το είναι μου δεν το πιστεύει. Μά στις ανάσες προς την άρχή μάς εξέλειψεν ή στην εξέ- λειψή μάς άρχη ή στο τέλος μάς ε- ξέλειψεν γεράσια σποδάματα καρτε- ρούν το άτομο.

Αϊκιν

—Στά βιβλία έχουμε τις έλεγκτό- τερες σκέψεις των σπουδαιότερων άν- θρώων, ζωντανών ή νεκρών, με το άραιότερο περιβλήμα τους.

Αϊκιν

—Στά βιβλία έχουμε τις έλεγκτό- τερες σκέψεις των σπουδαιότερων άν- θρώων, ζωντανών ή νεκρών, με το άραιότερο περιβλήμα τους.

Αϊκιν

—Στά βιβλία έχουμε τις έλεγκτό- τερες σκέψεις των σπουδαιότερων άν- θρώων, ζωντανών ή νεκρών, με το άραιότερο περιβλήμα τους.

Αϊκιν

—Στά βιβλία έχουμε τις έλεγκτό- τερες σκέψεις των σπουδαιότερων άν- θρώων, ζωντανών ή νεκρών, με το άραιότερο περιβλήμα τους.

Αϊκιν

—Στά βιβλία έχουμε τις έλεγκτό- τερες σκέψεις των σπουδαιότερων άν- θρώων, ζωντανών ή νεκρών, με το άραιότερο περιβλήμα τους.

Αϊκιν

—Στά βιβλία έχουμε τις έλεγκτό- τερες σκέψεις των σπουδαιότερων άν- θρώων, ζωντανών ή νεκρών, με το άραιότερο περιβλήμα τους.

Αϊκιν

—Στά βιβλία έχουμε τις έλεγκτό- τερες σκέψεις των σπουδαιότερων άν- θρώων, ζωντανών ή νεκρών, με το άραιότερο περιβλήμα τους.

Αϊκιν

—Στά βιβλία έχουμε τις έλεγκτό- τερες σκέψεις των σπουδαιότερων άν- θρώων, ζωντανών ή νεκρών, με το άραιότερο περιβλήμα τους.

Αϊκιν

—Στά βιβλία έχουμε τις έλεγκτό- τερες σκέψεις των σπουδαιότερων άν- θρώων, ζωντανών ή νεκρών, με το άραιότερο περιβλήμα τους.

Αϊκιν

—Στά βιβλία έχουμε τις έλεγκτό- τερες σκέψεις των σπουδαιότερων άν- θρώων, ζωντανών ή νεκρών, με το άραιότερο περιβλήμα τους.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΛΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

Την παρελθούσαν Κυριακή εις το γήπεδο του 'Ορφανού Κολωνού, συ- γηγήθησαν εις φίλικόν άγώνα οι δύο νηγντήθησαν εις φίλικόν άγώνα οι δύο ισχυρά ομάδες «ΟΡΦΕΥΣ» και «ΠΡΟΟΔΟΣ» Κολωνού. Κατόπιν ή- ραιος

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς αναγγέλλουν οι μεγάλοι Παρισίνοι Οίκοι Μόδας, στα ειδικά τους περιοδικά, θα φορεθούν πολύ κατά το προσεχές φθινόπωρο, τα πράσινα και τα χρώματος φουντουκιού φορέματα, επανωφόρια και καπέλλα.

—Όσο για τη γραμμή της σιλουέτας, καθώς φαίνεται, κατά την προσεχή σεζόν, θα είναι «άν-δύγκ» ή πολύ λεπτές και λυγρές μέσες, όπως συνηθίζονταν προ είκοσι πέντε και προ τριάντα ετών. Με άλλα λόγια θα είμαστε αναγκασμένες να σφιγγουμε την τάγια μας με στενούς κορσέδες σαν αυτούς που φορούσαν ή μητέρες μας κι' ή γιαγιάδες μας.

—Είς όμως δυνατόν στην εποχή μας που η γυναίκα έχει συνηθίσει πειρά στο άνετο ντύσιμο, να επικρατήσει ή ανθυγιεινή μόδα της μικρής μέσης; Ποιός ξέρει... Όταν το διατάσσει ή Α. Μ. ή Μόδα, ποιά γυναίκα δεν θα υποκύψει;

—Αλλά είναι αλήθεια πως τα τελευταία χρόνια ή γυναίκα δεν υποκύβει και τόσο τυφλά στη Θέα αυτή. Έτσι, μολοντί πριν από λίγα χρόνια ή Μόδα θέλησε να ξαναφέρει τα ογκώδη και τόσο άβολα κρινολίνα, ή γυναίκες δεν τα παροδέτηκαν παρά μόνο ως αποκρημάτικα κοστούμια.

—Πάντως, το βέβαιο είναι ότι το φθινόπωρο, αν ή μέση μας δεν γίνει σφηκοειδής, θα φορέσουμε φορέματα πολύ πιο ελαφρώς στην τάγια απ' αυτά που φορούμε τώρα, όποτε θα είναι απαραίτητος ένας κορσές πιο σφιχτός.

—Στην αρχή της καλοκαιρινής σεζόν, ή Μόδα είχε διατάξει: «Τ' απλά μονόχρωμα φορέματα θα επικρατήσουν και τα έμπριμέ θα φορεθούν πολύ λίγο».

—Κι' όμως φορέθηκαν και φοιρούνται ακόμα τόσο τα έμπριμέ! Κι' είναι βέβαιο ότι θα φορεθούν καθ' όλο το υπολειπόμενο διάστημα του καλοκαιριού και κατά την ντεμ-σεζόν όσο ο καιρός θα είναι καλός.

—Προς το παρόν, είναι «άν-δύγκ», τα όργκαντί, ή μουσελίνες, τα βουάλ και τα κρέπ, τα ζωγραφισμένα και τα έμπριμέ με τριαντάφυλλα, με πέταλα διαφόρων λουλουδιών και με φυλλώματα.

—Διογέστερα θα επικρατήσουν τα έμπριμέ με δυο χρώματα υφάσματα και προ πάντων τ' ασπρόμαυρο, τα μπλε-μαρέν και άσπρα, τα κόκκινα και άσπρα και τα καφέ και άσπρα.

—Όταν ο καιρός θα δροσίσει, θα αράξουν επάνω από τα κορσέδες των έλαφρών μας φορεμάτων μια κοντή πελερίνα από λεπτή γούνα ή θα φορέσουμε ένα μπουλερό ή μια μικρή ζακέττα από ύφασμα έρμινα—ίμιτασιόν έρμινας, έννοείται.

—Αν όμως δεν σάς αρέσουν τα γούσινα επανωφορία, μπορείτε να προτιμήσετε ένα μπουλερό ή μια ζακέτα από βελούδο μαύρο ή βυσσινί... Έτσι θα είστε πάλι πολύ σίχ και της τελευταίας μόδας, γιατί το β-

1) Φορεμάτιο σταυρωτό, από κρετόν έμπριμέ, γαρνιρισμένο με κρετόν άπλό. 2) Κοστούμι με φούστα σταυρωτή από λινό και με κορσές πλεχτό. 3) Έπανωφόρι, για την έξοχη και για ταξίδια, από λανβέ, γαρνιρισμένο με βελονιές.

λούδο πηγαίνει θαυμάσια με τα έλαφρά και λεπτά φορέματα.

—Επίσης με φορέματα όλυλευκα, συνοδευόμενα από άσπρες καπελί, πηγαίνει θαυμάσια μια βελονιή ζώνη, δεμένη πίσω σ' ένα μεγάλο φιάγκο. Ώς ας πω και ή καλότητα του μεγάλου καπέλλου φοιείται με τα φορέματα αυτά και γαρνίρεται με το ίδιο βελούδο της ζώνης.

—Τελευταία συνηθίζεται πάρα πολύ στο Παρίσι και στις λουτροπόλεις το γαρνίρισμα των λευκών φορεμάτων με βελούδο.

—Εκτός από τα έμπριμέ φορέματα φοιρούνται και θα φορεθούν ακόμα άρετα και τα μονόχρωμα φορέματα από όργκαντί, από μουσελίνα και από υφάσματα κεντημένα, προ πάντων άσπρα, ρόζ πολύ όχρα, μπλε-σιέλ και κίτρινα άνοιχτά.

—Επίσης τελευταία είναι όσο ποτέ της μόδας τα φορέματα: «λεντζερν», δηλαδή τα φορέματα από λεπτό λινό, από πικέ και από βατίστα.

—Με τα φορέματα αυτά καθώς και με τα φορέματα από μουσελίνα και από όργκαντί, θα φορέσουμε καπέλλα

«άσορτί», πολύ μεγάλα ή μικρά «τυρμπάν» ντραπαρισμένα με χάρι ή μπινέ, θαλαμένα γυντά, προς το ένα μέρος του κεφαλιού.

—Θα ιδούμε προ πάντων καπέλλα και γάντια άσπρα και όταν το φορέμα δεν είναι άσπρο.

—Το βράδυ θα φορέσουμε και αν-σάμπλ από μουσελίνα μεταξωτή, προ πάντων άσπρη, έμπριμέ με λουλούδια μπλε ζωηρά και συνοδευόμενα από μεγάλη έσάρτα άσορτί.

—Αλλά το βράδυ θα φορέσουμε και φορέματα από δαντέλλα χρωματιστή, από λεπτό μαλλί, από μετάξι ή από κλωστή και μετάξι, με κάπα στους ώμους άσορτί.

—Ωραία έραδυνή καλοκαιρινή τουαλέττα γίνεται και από κρέπ-ζωζέ, μαύρο, έμπριμέ με άσπρα, άνθη προ πάντων με άσπρες μαργαρίτες.

—Και τα βράδυνα καλοκαιρινά φορέματα είναι τα περισσότερα από ύφασμα έμπριμέ, πολύ κατάλληλα προ πάντων για τα καζίνα των έξοχών και των λουτροπόλεων.

—Το άπόγευμα θα φορέσουμε και φορέματα άσπρα από κρέπ ή μουσε-

λίνα, έμπριμέ με μαύρες ή χρωματιστές βούλες. Τα φορέματα αυτά ήσαν πολύ «άν-δύγκ» στην αρχή της σεζόν και θα φορεθούν πολύ και τώρα ως το φθινόπωρο. Γίνονται όσον το δυνατόν πιο απλά, με γιανταδάκι συνήθως από το ίδιο ύφασμα.

—Θα ιδούμε σε απλά μονόχρωμα φορέματα, πουανιέ μανικιών, κεντημένα με μαλλί πολύχρωμο. Το επάνω μέρος των μανικιών αυτών θα είναι πλατύ και το κάτω στενό και μωτερό επάνω στο χέρι. Το κέντημα θα γίνεται με σταυροβελονή ή με βελονή άλυσιδωτή.

—Αν θέλουμε μπορούμε ν' αντικαταστήσουμε το κέντημα με χοντρές άπλες βελονιές.

—Τα σχέδια θα είναι απλά, αλλά θα πρέπει να σκεπάζουν όλο το πουανιέ, δηλαδή όλο το κάτω μέρος του μανικιού, το οποίο θα εφαρμόζεται στο χέρι.

—Μία από τις τελευταίες «νοθωτέ» είναι και το άζουρε τζέρεσν, ένα ύφασμα πολύ κατάλληλο και για μαγιό του μπάνιου.

—Καθώς είπαμε και άλλοτε, έφέτος δεν κυριαρχούν στις άχρογιαλιές τόσο πολύ όπως πέρσι ή πυτζάμες, αλλά προτιμώνται τα κοστούμια με τις φούστες που περιβάλλουν το σώμα διπλώνοντας, τις «φούστες-πορτ-φείγκ», όπως τις έχουν ονομάσει.

—Τα κοστούμια αυτά είναι πολύ πιο γυναικεία και πιο πρακτικά.

—Αν δεν σάς αρέσουν ή χωριστές φούστες, τότε, μπορείτε να κάνετε ένα όλόκληρο φόρεμα σταυρωτό—ένα είδος ρόμπας-ποδιάς—από ύφασμα φανταζί, έμπριμέ, πολύ κατάλληλο προ πάντων για την έξοχη.

—Στην άχρογιαλιά θα φορέσουμε και φούστες με μπρετέλλες, συνοδευόμενες από μπουλερό χτυπητό χρώματος με κουμπιά μετάλλιν, άσπρα ή χρυσά.

—Τόσο για την έξοχη σε δάσος ή βουνό όσο και για την άχρογιαλιά, θα είναι πολύ «άν-δύγκ» έφέτος τα φορέματα από κρετόν έμπριμέ με λουλούδια ή από λινό χρωματιστό.

—Θα ιδούμε, μεταξύ των άλλων, χαριτωμένα ανσάμπλ από κρετόν και από λινό, με καπέλλα άσορτί, κλόζ ή καπελί, με μπέρ μαλακά, ή όνομα υπερέ, ή και μπενγκέν.

—Για να φαντάζει ακόμα καλύτερα το έμπριμέ ύφασμα, σάς συμβουλεύουμε να γαρνίρετε το κάτω μέρος της φούστας όλόκληρη από τις θέστας ή του μπουλερό, με μια μπάντα από ύφασμα άπλό, προ πάντων από σιτέν μαύρο, ή μπλε-μαρέν.

—Δεν αποκλείεται βέβαια να φορέσετε και πυτζάμες, αν σάς αρέσουν. Πάντως, για να σάς πηγαίνουν, πρέπει να είστε ψηλά και λεπτή.

—Η μοντέρνα πυτζάμα γίνεται μακρύτες και πλατειές κάτω και με μπρετέλλες σταυρωτές, πίσω κι' έμπρός. Συμπληρώνονται δε με μια μπλούζα πολύ ντεκολτέ στην πλάτη και με μια μικρή ζακέτα ή και με μια κάπα, κοντή ή μακρά, αναλόγως του γούστου σας.

H ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστου ρηματικού, τα οποία έχουν μεταφραστεί εις όλες τας γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και που μόνον το όνομα των συγγραφέων των άποτελεί έγγυήσιν περί της αξίας των.

Ίδου ο λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60, έξωτ. δρ. 80). Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργον μυθιστοριώδους, αίσθηματικώτατον, περιπετειώδους, πλήρες δραματικών και τραγικών έπεισοδιών, έξελίσσεται εις την Ίσπανίαν κατά την εποχήν του Μ. Ναπολέοντος, περί τον πύργον ενός γενοῦς, επί του οποίου βαρύνει ή σκληροτέρα μοίρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Του ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40). Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» δεν χροιάζεται άλλη σύσταση εις όσους δεν τον έχουν διαβάσει, παρά να έρωτήσουν έναν που να τον έδιάβασεν όταν έδημοσιεύθη εις το «Μπουκέτο». Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε να πούμε ότι έσημείωσε την μεγαλειότεραν επιτυχίαν εξ όσων μυθιστορημάτων έδημοσιεύθησαν ως τώρα στην Έλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΛΩΝΟΣ ΠΥΜ Του ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα από τα άθάνατα έργα της φιλολογίας είναι και αι «Περιπέτειαι του Πύμ», αι όποιαι έχουν μεταφρασθί εις όλας τας γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταξίδι στον Νότιον Πόλον, προ των τραγικών μυθιστοριών του όποιον παλαιών σκληρών άγώνων οι ήρωες του ρομάντζου, γραμμένο από έναν των μεγαλειτέρων ποιητών του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ Του ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρδιάς» περιγράφεται ένα τρυφερότατο ειδύλλιον μεταξύ μιας κόρης και του εξαδέλφου της, με βασανιστήν των δυο αυτών άγνων έραστών τον σκληρόν και άφαντάσως φιλόγυρον πατέρα της κόρης.	Η ΣΦΙΓΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Του ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Η «Σφιγς των Παγών» είναι το άριστο έργον του μυθιστοριογράφου των παραδόξων ταξιδίων Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικό, πολύπλοκον, κρατεί άπ' αρχής μέχρι τέλους άδιάπτωτον το ενδιαφέρον του αναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Της ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Αίσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο από την τρυφεράν Γρεβίλ, εκτυλίσσεται μέσα στους κύκλους των ευγενών της Ρωσίας, των όποιον μ' εξαίρετική λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τα έθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Του ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Περιοργώτατον και τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, το όποιον κρατεί άπ' αρχής μέχρι τέλους εις συνεχή άγωνίαν τον άναγνώστην με την δραματικήν πλοκήν του και το μυστηριόν του, το όποιον μόνον εις το τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Της ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η Λάγκερλεφ είναι ή μεγαλειότερα συγγραφέως του αιώνος μας και έχει βραβευθεί με το Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον δύναται να έγγυηθί διά την «Κόρην του Μεγάλου Βάλτου», ή όποια είναι άληθες άριστο έργον.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Του ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η «Μονμάρτη» είναι το άριστο έργον της ρομαντικής τέχνης, γραμμένο από τον άθάνατον συγγραφέα των «Μποέμ». Η ζωή των φοιτητών στο Παρίσι, οι έρωτές των, ή φτώχειες των, περιγράφονται με δραματικότητα εις τας σελίδας της «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα μικρό Αθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ' εξαίρετική τέχνην και χάρει, γεμάτο αίσθημα και ενδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΙΑ Του ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8). Σμυρναϊκό μυθιστόρημα του άποθανόντος Έλληνος λογοτέχνου, το όποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή, ή ευχάριστη πλοκή του και το βαθύ του αίσθημα.	

Εκτός των άνωτέρω βιβλίων της Βιβλιοθήκης, υπάρχουν και πωλούνται εις τα Γραφεία μας οι προηγούμενοι τόμοι του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οι όποιοι πωλούνται ο μόν πρώτος προς δραχμάς 1000, οι δε λοιποί προς δραχμάς 350 διά το Έσωτερικόν και μία λίρα Άγγλίας διά το Έξωτερικόν.

Έκαστος τόμος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είναι όλόκληρος βιβλιοθήκη, ή έκλεκτικότης της όποιας είναι εξαίρετική. Είς έκαστον τόμον περιέχονται υπερπεντακόσια διηγήματα και εκατοντάδες ποιημάτων, άνεκδότων, κομωδιών, παικίλων, περιέργων και υπερχίλιαι εικόνες, χρωματισται και μη.

Είς τον πρώτον τόμον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τα μυθιστορήματα «Η γυναίκα του άλλου», «Η διαβολογυναικα», «Το Ήμερολόγιο της Εύας», «Αυό καρδιές που άγαπήθηκαν» και το δράμα του Μαίτερλιγκ «Η πριγκίπισσα Μαλλαιν».

Είς τον δεύτερον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή αρχή του «Εξαδέλφου του Διαδέλου» και της «Μούμιας που ζωντάνεψε».

Είς τον τρίτον ή συνέχεια του «Εξαδέλφου του Διαδέλου» και της «Μούμιας που ζωντάνεψε», «Η καινούργια άγάπη και παλιή», «Τα Απομνημονεύματα του Γάβριηλιδου», «Τα Άνεκδοτα έξεχόντων Έλλήνων» και το μυθιστόρημα του κ. Ξενοπούλου «Πιστή στον Έρωτα».

Είς τον τέταρτον τόμον ο «Μπαλασό», «Η τελευταίες έπιστολές του Ιακώβου Όρτις», «Μέσα στα βάθη της νύχτας» και «Τα φιλολογικά Απομνημονεύματα του Παύλου Νιρβάνα».

Επίσης πωλούνται εις τα Γραφεία μας τα περιφημα Ήμερολόγια του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» των έτών 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 και 1932 προς δραχμάς 25 έκαστον, έλεύθερα ταχυδρομικών τελών. Όσοι θέλουν όλόκληρον την σειράν των Ήμερολογίων τοίς γίνεται έκπτώσεις 30 ο)ο.

Όμοίως εις τα Γραφεία μας πωλούνται και οι προηγούμενοι τόμοι του περιοδικού «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οι όποιοι πωλούνται ο μόν Α' τόμος αντί δραχ. 400, οι δε λοιποί προς δραχ. 350 έκαστος. Διά το Έξωτερικόν μία λίρα Άγγλίας έκαστος. Όλοι αι άνωτέρω έκδόσεις μας εύρίσκονται παρὰ τῶ Κεν. Αντιπροσώπῳ μας Αιγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφείον μας Άλεξανδρείας 12 όδῶς Σέχ Σολιμάν Πασά) και πωλούνται εις τας άναφερομένας τιμάς. Αποστέλλονται δε εις όλας τας πόλεις της Αιγύπτου και Σουδάν πλέον ταχυδρομικών έξόδων έναντι πληρωμής κατά την παραλαβήν.

Αφαιρέσατε την Ιρίχεα την μασχάλην

ἢ τὰ χνούδια τοῦ ἔχειε θοήλεις
ὅτ' αὖ χειρήν, ὅτ' αὖ μάγουλα!

ΑΥΤΟ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΣΗΜΕΡΟΝ Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ Η ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ

«Ἡ ἀποτριχωτική κρέμα EPILOSAN πρέπει σήμερον νὰ εἶναι τὸ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς τουαλέτας κάθε κοκέττας κυρίας».

ΣΤΕΛΛΑ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ

«Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι τὸ EPILOSAN δὲν πρέπει νὰ λείπει ἀπὸ τὸ boudoir κάθε κοκέττας κυρίας».

ΜΑΡΙΚΑ ΝΕΖΕΡ

«Ἡ ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν τῆς μασχάλης εἶναι σημερινὸν ζήτημα ὑγιεινῆς καὶ καλῆς ἐμφανιστικῆς. Καὶ τὸ ὅσο ἐπιτυχάνονται μετὰ τὴν κρέμα EPILOSAN».

ΕΛΕΝΗ ΧΑΛΚΗ

«Ἡ κρέμα EPILOSAN εἶναι τελείως ἀποσταλματική».

ΑΔΙΚΗ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

«Χρησιμοποιῶ μόνον τὴν κρέμα EPILOSAN καὶ εἶμαι τελείως ἐνθουσιασμένη».

ΚΑΙΤΗ ΒΕΡΩΝΗ

Εἶνε ἐντελὲς ἀντιαισθητικὸν νὰ βλέπη κανεὶς μίαν ὀραίαν γυναῖκα μετρίχας ὑπὸ τὰς μασχάλας ἢ στὰ πόδια, μετρίχας στὰ μάγουλα ἢ στὸ ἄνω χεῖλος! Ἐκτὸς τούτου, αἱ τρίχες εἰς τὰ ἄνω σημεῖα, εἶνε ἑστία μικροβίων καὶ δερματικῶν παθήσεων, προκαλουμένων διὰ τοῦ ἰδρώτος.

Δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, καμμία γυναῖκα εἰς τὴν Εὐρώπην δὲν διατηρεῖ πλέον τὰς περιττὰς αὐτὰς τρίχας. Ἀποτριχώνεται ταπεινά, τοῦλάχιστον ἀπὸ τῆς ἐξομαρδίας μετὰ τὴν νέαν ἐπιστημονικὴν κρέμαν

EPILOSAN-EPILOZAN

Ἐάν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχει ἀκόμα διαδοθεῖ πολὺ ἡ ἀποτριχῶσις, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι καμμία σχεδὸν κυρία δὲν εἴμινε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα ἀποτριχωτικά μέσα: (ἀηδεῖς σκόναι, δῆθεν ἀρωματικαὶ κρέμαι, ἐπικίνδυνον ξυράφι). Μετὰ τὴν νέαν ὅμως ἐπιστημονικὴν κρέμαν EPILOZAN ἡ κάθε γυναῖκα θὰ εὖρη ἔκασιν ποῦ τῆς χρειάζεται. Διότι τὸ EPILOZAN παρεσκευάσθη μετὰ προηγουμένην μελέτην τῶν μειονεκτημάτων τῶν ἄλλων ἀποτριχωτικῶν καὶ ἐδόθη εἰς τὴν κατανάλωσιν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐδοκιμάσθη ἐπὶ χιλιάδων γυναικῶν εἰς τὰ καλλίτερα Δερματολογικὰ Νοσοκομεία.

Ἐγγυώμεθα ὅτι τὸ EPILOSAN

ἔχει τὰ ἑξῆς πλεονεκτήματα:

- 1) Ἀποτριχώνει εἰς 3-5 λεπτά.
- 2) Δὲν προκαλεῖ ἐγκαύματα, οὔτε ἐρεθίζει τὸ δέρμα.
- 3) Δὲν εἶναι ἀποκρουστικὰ ὀσέου, ὡς αἱ ἄλλαι κρέμαι ἢ σκόναι.
- 4) Δὲν ξηραίνεται ποτὲ εἰς τὸ σκληνάριον.
- 5) Δὲν συντελεῖ εἰς τὸ νὰ φυτρῶνουν νέαι τρίχες σκληρότεραι.
- 6) Εἶναι κρέμα εὐχρηστος, ἐπιστημονικὴ καὶ ἐντελὲς ἀδελφής.
- 7) Εἶναι εὐθηνότερα ἔλαιον τῶν ἄλλων κρεμῶν.

Ἡ νέα ἀποτριχωτικὴ κρέμα EPILOZAN πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία, Μυροπωλεῖα καὶ καταστήματα ψιλικῶν, πρὸς δρ. 30 τὸ σωληνάριον. Ἐν Ἑλλάδι, ἀποσταθῆτε εἰς τὸν Γεν. Ἀντιπρόσωπον κ. ΚΩΣΤΑΝ ΝΙΚΟΛΑ-Ι-ΔΗΝ, Σούθου 17β, Ἀθήνας (τηλ. 20168), ὅστις θὰ σὰς τὸ ἀποστείλῃ διὰ συστημένου δέματος.

Τὰ χρήματά σας θὰ σὰς ἐπιστραφῶσιν, ἐάν δὲν μείνετε τελείως εὐχαριστημένη.

(Ἀποκρίματα καὶ ἀποσταλματα τὸ παρὸν)

Κύριον Κώσταν Νικολάκη, Σούθου 17β, Ἀθήνας.

Παρακαλῶ ὅπως καὶ ἀποστείλετε δ ὁ ρ ε ἰ ν τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ

EPILOSAN, καθὼς καὶ μίαν ἰσχυρὴν εἰκόνα τῶν Κινηματογραφικῶν Ἀστέρων.

Ὄνοματεπώνυμον

Πόλις Ὁδὸς

(Γράψετε, παρακαλοῦμεν, εὐαγνήτως).

«Ἀπὸ ὅλα τὰ ἀποτριχωτικά μέσα ποῦ ἔχω μὴ χειρισθῇ μέχρι σήμερον ἢ κρέμα EPILOSAN ἀποτριχώνει εἰς ἄσπρη ὀλίγων λεπτῶν χωρίς νὰ ἐρεθίσῃ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα».

ΛΙΤΣΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ

«Ἡ κρέμα EPILOSAN ἀποτριχώνει εἰς ἄσπρη καὶ κάνει τὸ δέμα βελούδινο».

ΠΕΡΣΑ ΒΛΑΧΟΥ

«Ἡ κρέμα EPILOSAN εἶναι καλύτερα ἐξ ὅλων. Χρησιμοποιῶ μόνον αὐτὴν δι' ἀποτριχῶσιν καὶ εἶμαι κατενθουσιασμένη».

Α. ΘΟΥΛΜΑΝ

«Αἱ ἀδελφαὶ Λουκά συνιστοῦν τὴν ἀποτριχωτικὴν κρέμαν EPILOSAN ὡς τὴν καλύτεραν εἰς τὸ αἶδος τοῦ».

ΕΛΕΝΗ ΚΑΙ ΘΩΦΩ ΛΟΥΚΑ